Agter-hofje, in zich bevattende uytgesogte Stigtelyke en Zielroerende Gesangen

samensteller Alle Dercks

bron
Alle Dercks, *Agter-hofje, in zich bevattende uytgesogte Stigtelyke en Zielroerende Gesangen*. Lucas van Colenbergh en Laurens Groenewout, Groningen 1732

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/derc002agte01_01/colofon.php

Let op: boeken en tijdschriftjaargangen die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn. Welke vormen van gebruik zijn toegestaan voor dit werk of delen ervan, lees je in de gebruiksvoorwaarden.

dbnl digitale bibliotheek voor de Nederlandse letteren

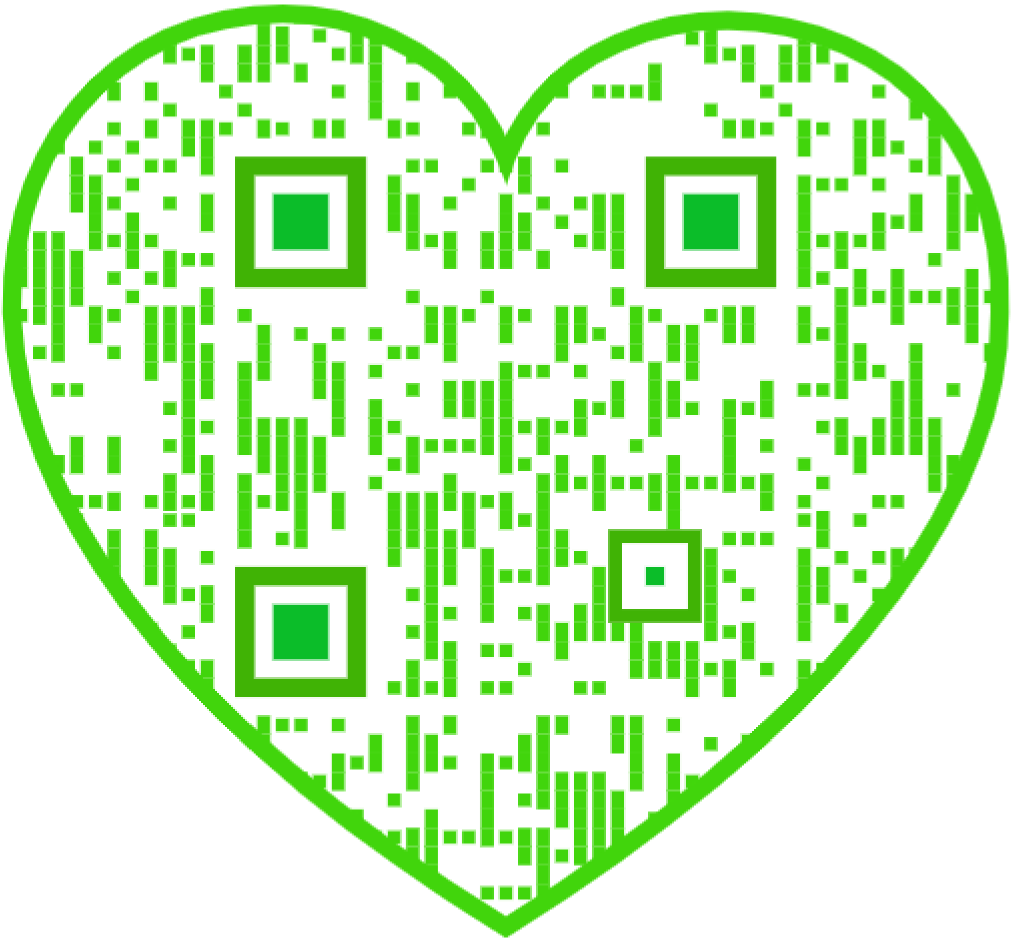

Kort Onderwijs.

DE Muysyck-konst werdende uitgebeelt met *a, b, c, d, e, f, g,* soude daar mede konnen gesongen worden, dog men gebruykt in plaats van de seven Letteren, seven Nooten, *ut, re, mi, fa, sol, la, ci.*

Dit is 't eerste A, B, van de Sang-konst: die van buiten konnende, siet men na de Sleutels: daar zynder drie, waar van in de Psalm-boeken maar een gebruikt wort, te weeten de C, sleutel, staande altyt op de middelste linie, en hiet de Noot op de middelste linie altyt, *ut*, wanneer der geen *b*, by staat, en een, *b,* daar by staande, noemt men die sol, of daar de, *b,* staat, altyt *fa,* en telt men dan op of neer na dat de eerste Noot staat, tot dat men by de noot koomt.

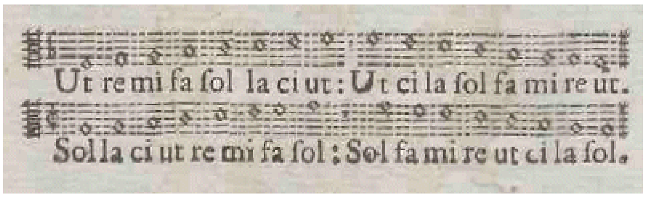

Ut re mi fa sol la ci ut: Ut ci la sol fa mi re ut.
Sol la ci ut re mi fa sol: Sol fa mi re ut ci la sol.

Aan den bescheydene Leezer, of Zanger.

HEt zal waarde Leeser den een of andere van onse Leeden, moogelyk oneygen, of ook wel eeniger maten stootelyk voorkoomen, dat wy in dit Agter boekjen de gemeene Sang-nooten hebben bygevoegt, en dat wel insonderheyt om daar van in onse gemeene of gewoone Godtsdienst stigtinge te genieten. Dit soo zynde, of an ons voorkomende betuygen wy het geerne in Liefde te willen omhelsen, ook niet twyfelende, ofde tyt en gewoonte, sal de swarigheyt ruymen. Zynde diergelyke natuyr van zaaken in onse leeftyt ons wel ervaaren, en de swarigheyt in desen sal ook te ligter zyn,

als wy daar by overwegen de stigtinge, als het eynde waarom het is geschiet. Want als wy overwegen dat het (om geschiktheyt en order te houden) Gode angenaam is geweest, als in klaarheyt kan blyken, wanneer wy anmarken de order die Salomon als de Wyste der Koningen heeft gehouden en daar af 2.Chron.5:12. konnen leesen. Dat de Overste Sangers Affaph, Heman Jedithum en haare Broederen zongen met Cymbalen, Psalteren, en Harpen, en hondert en twintig die met Trompetten bliesen, en het was staat 'er of 't een alleen ware die daar trompette of zonge, als of men een stemme hoorde te looven, en te danken den Heere. Maar wy moeten ook in 't minste daar op niet blyven staan, als of 't genoeg sou zyn, alleen op de stigtelyke order te letten, en laten het saakelyke, of wesentlyke in de Rym-stoffe opgeslooten varen, het tegendiel leert ons Paulus, 1.Cor.14:15. dat men zingen sal met den geest, en ook met den verstande, en waar toe wy den Leser of Zanger erenstig willen gerecommandeert houden, op dat hy sig selven, en zynen evennaasten daar door ten nutte mag zyn,

Wy hebben ook soo veel wel doenlyk was gelet, en de voorzigtigheyt soeken te gebruyken, om de fouten en misstellinge ontrent de Sang-nooten te ontgaan, maar soo die nogtans mogten eenigermaaten ingesloopen zyn, versoeken wy den Zanger in 't gebruiken die te verbeteren. Ook hebben wy agter het Register mede gevoegt de Psalm-toonen van elke Gesang, en de Paginaas daar deselve gevonden worden. Soo ook een kort inhout, of het zakelyke en wesentlyke der stoffe in yeder der Gesangen opgeslooten, om soo voor Leeser of Zanger te konnen dienen, de begeerde stigtinge, ter verquickinge van zyn gemoet te moogen genieten. Want veelmaal is men of noodig, of genegen, sig self of ander te vermaanen, of te bestraffen, of vertroostinge te laten genieten, of Gode te bidden, zyne weldaaden te erkennen, die dierwaardige goedtheyt en Liefde zyns waarden Soons onsen Zaligmaker te verheerlyken, en te roemen, en alsoo an ons of onsen Naasten seer nuttelyke stigtinge te laten toekomen, waar toe wy hoopen en wensen dat ons en gering wark, eenigzints daar 't kan

mag vorderen, met hartelyke versugtinge dat de Almagtige Vader an onser alle door zynen Soon Jesu, de Genaden-straalen zyner Geest rykelyken wil verleenen, en ons bequaam te maken zynen wille te moogen doen, Amen, ten welken eynde wy verblyven uwe seer bereytwillige Vrint om te dienen.

Alle Dercks.

Het Register der Liederen van 't Tweede Deel.

A.

*A*Ls ik des Werelts doen ter deeg.	1
Alles vinde ick vol ellenden	2

D.

De weet sugt, jeder aengeboren.	7
Die 't pit en 't merg van 't opperst Hemels zoet.	10

G.

Gunstrijke Godt, en over goede Heer.	12
Goe Vrinden die met Liefde treden.	15
Gunstrijke Godt en seer lanckmoedig Heer.	18
Gy zijt geweest ons toevlugt soo genadig.	21
Gy die den naam van Iesus uwen Heer.	25

H.

Hoe toont o Godt u goetheyt haare magt.	29
Heer, die verzadigt al wat leeft.	30

I.

Iesus Bron van alle goetheyt.	32

Iesus Godes Soon, wiens verheven Throon. 35

Ik door Liefde gants ontsteken. 36

K.

Koom goede Heer van boven met u geest. 39

Koom Iesus Godes Soon. 40

'K voel myn ziel van kleyn vermoogen. 42

L.

Leer door 't geloof te leven in al 't lijden. 45

Laat ons malkand'ren gaan aenmarken. 48

M.

Mijn, Godt, mijn goedt, mijn heyl, mijn lust, mijn Heer.	52
Mijn Iesus soude ik u voortaan niet minnen.	54
Mijn hart ontfonkt, mijn geest begint t' ontspringen.	56
Mijn hart hef ik u tot u Heere.	59

N.

Na binnen ziel, de tijt, de zaak en Godt.	63
Noyt en heb ik beet're stonden.	65

O.

O Aarde worm verhef u oog.	70
O Alleen goede Godt, die noyt volpresen.	72
O Bron van zaligheyt en leven.	74
O Christenen wilt neerstig hooren.	76
O Godt der liefd' ontsteekt mijn laauwe zinnen.	82
O Godt u lof zy eeuwig uytbebreyt.	87
O Heylig Godt nu koom ik in ootmoet.	89
O Heer wie kan u lof na waard.	91
O lieve Ieugt hoe koomt het toe.	94
Op op mijn geest uit 's werelts stof.	97
Ontfarmt u dog, Heer, over my sondaar.	100
O Zaligmaker die daar boven.	104
O Ziele dorst na 's Levens Heyl-fonteyn.	107

R.

Regt op mijn ziel uyt al uw kragten.	109

S.

Schepper, Vader aller Vaad'ren.	112

T.

'T gemoet, vol vreught, beweegt den Geest tot zingen.	115
'T was Gods Liefde vol van zeegen.	118
'T zy dat ik slaap, 't zy dat ik waake.	122

V.

Verhoor o Godt mijn woorden klagtig.	126

Verhef, mijn ziel, nu al uwe kragten.	129

W.

Wanneer gy dan wilt storten uw gebeeden.	131
Weldadig Godt wilt de lofzangen.	132
Wie Godt tot zijnen toevlugt heeft.	135
Wie zit zoo heerlijk op den throon.	138
Wat is de goetheyt over groot.	140
Wel op mijn geest 't is lang genoeg gezwegen.	143

Psalmen-Toonen.

Psal.	*Pag.*
4 -	15.
5 -	126.
8 -	56, 131,143.
9 -	30.
18 -	82.
23 -	129.
24 -	138.
25 -	59, 112, 118.
31 -	48.
32 -	143.
36 -	70.
38 -	36, 42.
42 -	32.
50 -	25.
51 -	29, 100.
66 -	74, 76, 109, 122.

77 -	2, 65
84 -	140.
90 -	21.
91 -	94.
99 -	35.
100 -	1, 91, 97.
103 -	45, 54, 72, 115.
105 -	132.
116 -	10, 12, 18, 39, 52, 63, 89, 107.
118-	7.
119 -	87.
Lofzang Maria.	40.
Thien Geboden.	74, 76, 104.

Den inhoudt van 't wesentlyke of saakelyke deser Gesangen.

Pag.	
1	*L*Of der Ieught die 't Hemelse boven het Aertse beminnen.
2	Lust om by Godt 't eeuwig Welzijn te genieten.
7	De wetenschap onnut sonder ware Godsvrugt.
10	Waare versugtinge na 't Hemels Goedt.
12	Beklag over de sonde, gevolgt van een stantvastige resolucie Godt te dienen.
15	Betuyginge van dankbaarheyd over 't stigtelijk besoek.
18.	Beklag over de sonde door betuygent berou.
21	De haast vergankelijkheyt des Menschen tegens de Eeuwigheyt Godts.
25	Op 't houden van 't Avontmaal ter gedagtenis van 't Lijden Christi.
29	Roem der genadige goetheyt Godes.
30	Versugtinge om 't waare Hemels Broot te mogen genieten.
32	Versugtinge tot Iesus op 't houden van 't Avondtmaal.
35	Lof aan Iesus voor sijn Liefde an ons bewesen.
36	Het verlangen van Christus Bruydt, door Liefde uytgedrukt.
39	Verquikkelijke gedagten op 't houden van 't Avontmaal.
40	't Verlangen en wensen na de gemeenschap Iesu.
42	Waare ootmoet tot zaligheyt, door versakinge.
45	Het lijdens Kruys, de bron der Heerlijkheyt.

De gemeynschap der Heyligen, ziels
voordeel en nut.

Pag.	
52	Waare op-offeringe en toe-eygeninge aan Godt.
54	Betuyginge der Liefde tot en voor Iesus.
56.	Dank en eerbeewijsinge aan Godt, als Schepper aller dingen.
59	Davidts verlangen na de Heere, smeekende om vergeeving der sonden, en verlossinge uit zijn nooden.
63	Beproeving zijns zelf tegens 't houden des Avontmaals.
65	Nuttigheyt der eensame aandagtige overdenking.
70	't Oneyndig verschil des Hemels tegen het Aertse.
72	Versugtinge om de Liefde Godts in zelfs verloogeninge.
74	Lof van Godts goetheyt en gunst.
76	De aart, natuyr en hoedanigheyt der Wedergeboorte.
82	Versugtinge tot Godt om de liefde des naasten.
87	Lof en dank over de goetheyt Godts.
89	Zielroerent versugten om bystandt tot de Heere.
91	Lof Godts over de Versoen-doot Iesu zijn Zoon.
94	Ieughts vermaninge tot de Deught en Godtsvrught.
97	Lof en danksegginge aan Iesus zijne liefde
100	Davinds Boet-psalm, en belijdenis zijnder sonden.
104	Gebet aan de Heere Iesu, om de gave des geestes.
107	Algemeene genade, en de weg om dien te genieten.
109	Verheffinge der gedagten tot Godt.

Pag.	
112	Gebet en versugten tot Godt om wel te mogen bidden.
115	Vertroostinge voor dien 't Predik-ampt is opgeleyt.
118	Zalige, en Rampzalige, en herstelde staat des menschen.
122.	Op de komst des Bruydegoms, en 't rampzalig en zalig eynde.
126	Smeekinge om genadige bystant en vergiffenis.
129	Harts opheffinge en al smeekende tot Godt
131	Kort bondig Gebet, van 't Vader Onse.
132	Lofzang over de Versoen-offerhande Iesu
135	Troost-zoekende ziele in zijn Schepper tot Zaligheyt.
138	Iesus heerlijkheyt in den Hemel, en sig aan dien te onderwarpen.
140	Godts onnaspeurlijke goetheyt aan den Vroomen.
143	Christelijke Meditatien, om sig wel te beproeven.

Schriftuirlycke Liedekens.
Tweede Deel.

Eerste Lied.
[Als ik des Werelds doen ter deeg]

Op de wijse: ***Psalm 100.***

*A*Ls ik des Werelds doen ter deeg,
In mijnder herten overweeg,
Niet is 'er dat my meer behaegt,
Dan dat men zich Godvruchtig draegt.
2. Want al dat hier beneden leid;
Vergaet, en is slechts ydelheyd;
Maer die sijn hert na boven stuurd
Die vind een goed dat eeuwig duurd.
3 Prijswaardig is de jonge jeugd,
In wien de lust ontsteekt tot deugd,
Die steeds het oog op Christus slaan,

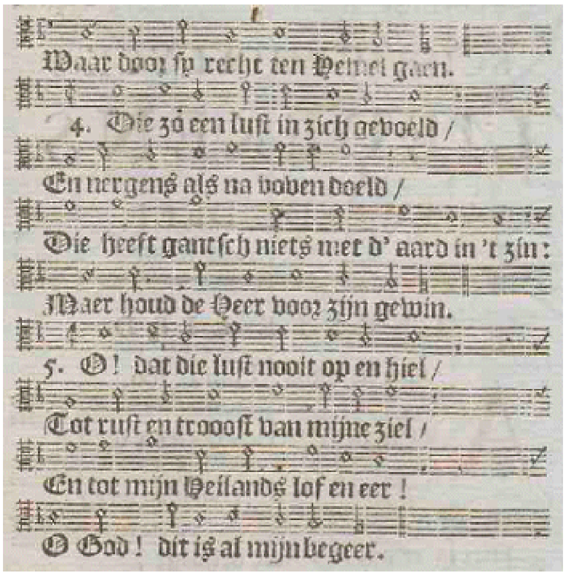

Waar door sy recht ten Hemel gaan.
   4. Die zo een lust in zich gevoeld,
En nergens als na boven doeld,
Die heeft gantsch niets met d' aard in 't zin:
Maer houd de Heer voor zijn gewin.
   5. O! dat die lust nooit op en hiel,
Tot rust en troost van mijne ziel,
En tot mijn Heilands lof en eer!
O God! dit is al mijn begeer.

[Alles vind ik vol elenden]

Op de wijse: *Psalm 77.*

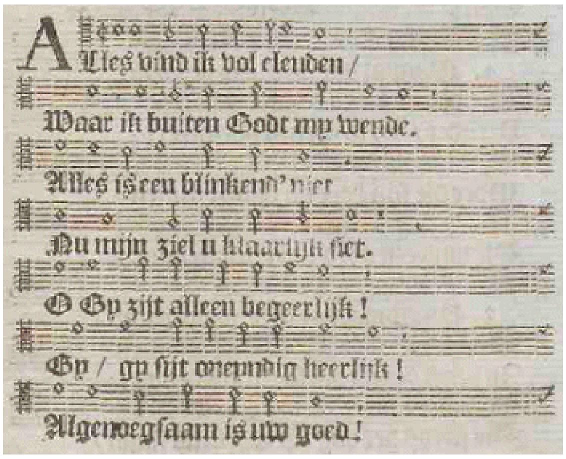

*A*Lles vind ik vol elenden,
Maar ik buiten Godt my wende.
Alles is een blinkend' niet
Nu mijn ziel u klaarlijk siet.
O Gy zijt alleen begeerlijk!

Gy, gy sijt oneyndig heerlijk!
Algenoegsaam is uw goed!

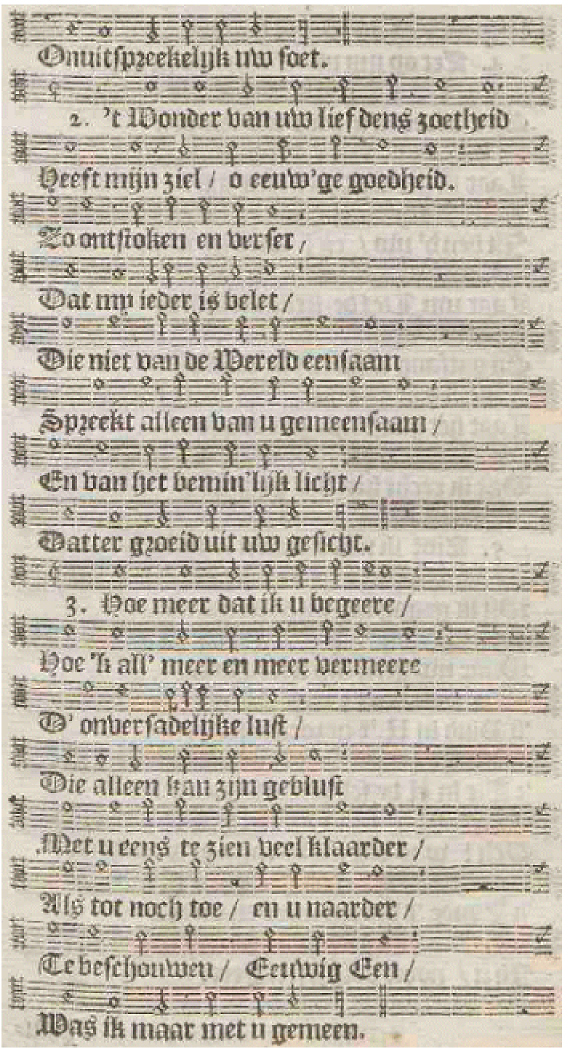

Onuitspreekelijk uw soet.
2. 't Wonder van uw liefdens zoetheid
Heeft mijn ziel, o eeuw'ge goedheid.
Zo ontstoken en verset,
Dat my ieder is belet,
Die niet van de Wereld eensaam
Spreekt alleen van u gemeensaam,
En van het bemin'lijk licht,
Datter groeid uit uw gesicht.
3. Hoe meer dat ik u begeere,
Hoe 'k all' meer en meer vermeere
D' onversadelijke lust,
Die alleen kan zijn geblust
Met u eens te zien veel klaarder,
Als tot noch toe, en u naarder,
Te beschouwen, Eeuwig Een,
Was ik maar met u gemeen.

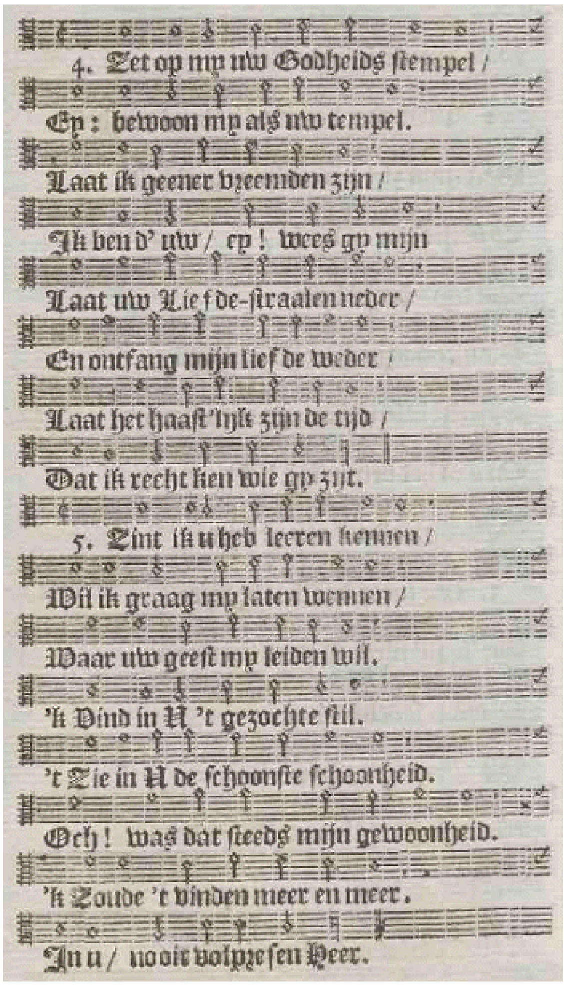

4. Zet op my uw Godheids stempel,
Ey: bewoon my als uw tempel.
Laat ik geener vreemden zijn,
Ik ben d'uw, ey! wees gy mijn
Laat uw Liefde-straalen neder,
En ontfang mijn liefde weder,
Laat het haast'lijk zijn de tijd,
Dat ik recht ken wie gy zijt.
5. Zint ik u heb leeren kennen,
Wil ik graag my laten wennen,
Waar uw geest my leiden wil.
'k Vind in U 't gezochte stil.
't Zie in U de schoonste schoonheid
Och! was dat steeds mijn gewoonheid.
'k Zoude 't vinden meer en meer.
In u, nooit volpresen Heer.

Pause.

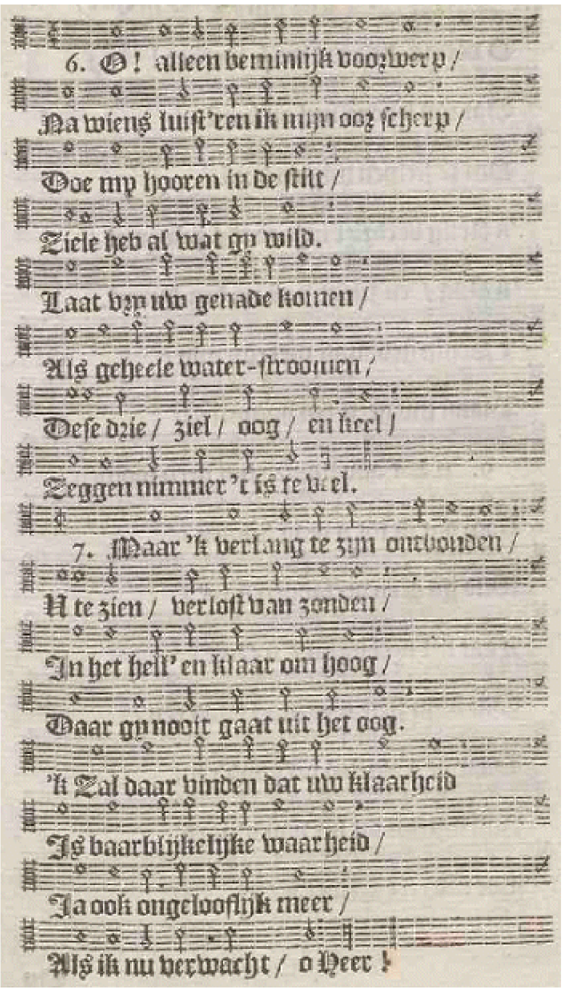

6. O! alleen beminlijk voorwerp,
Na wiens luist'ren ik mijn oor scherp,
Doe my hooren in de stilt,
Ziele heb al wat gy wild.
Laat vry uw genade komen,
Als geheele water-stroomen,
Dese drie, ziel, oog, en keel,
Zeggen nimmer 't is te veel.
7. Maar 'k verlang te zijn ontvonden,
U te zien, verlost van zonden,
In het heil' en klaar om hoog,
Daar gy nooit gaat uyt het oog.
'k Zal daar vinden dat uw klaarheid
Is baarblijkelijke waarheid,
Ia ook ongelooflijk meer,
Als ik nu verwacht, o Heer!

8. Los my haast'lijk uit dees kerker,
O volmaaktheids wijse werker!
Dat uw levens wel op borst,
Om te stelpen mijnen dorst.
't Krijg verdriet in 't aards gewemel,
'k Hijg, en zucht vast na den Hemel.
't Schip geballast met uw min,
Blaast uw geest ten haaven in.
9. 'k Zie aan mijnen lust geen toomen,
Voor dat ik tot u mag komen,
Wild gy geen verlangen meer,
Laat het heden zijn, o Heer!
Dat mijn ziele mee mag naad'ren,
Daar de Engelen vergaad'ren.
Ruk my uyt dit lijf van d'aard
Tot uw eere Hemelwaard.

[De weetzucht, yder aangeboren]

Op de wijse: *Psalm cxviij.*

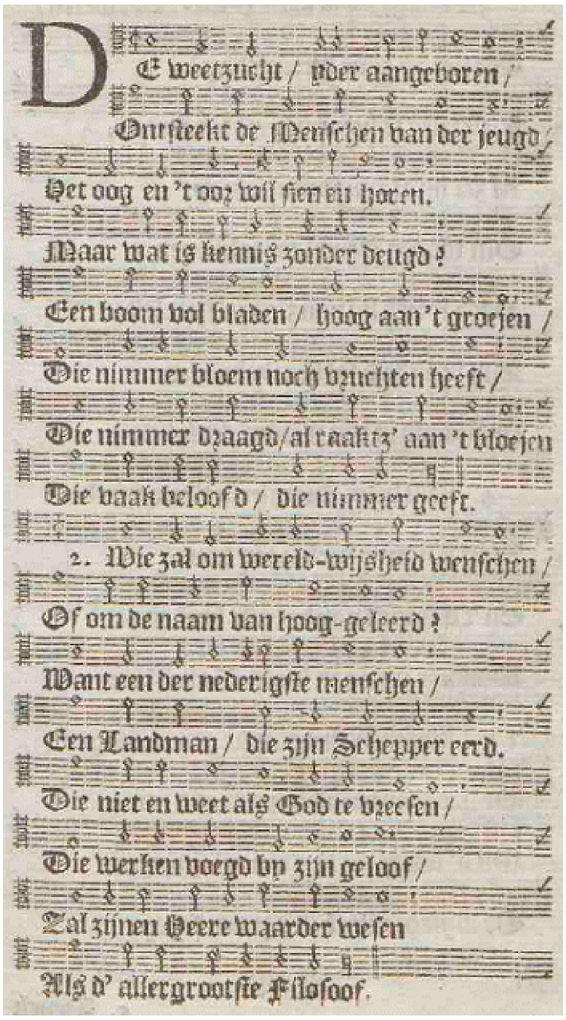

*D*E weetzucht, yder aangeboren,
Ontsteekt de Menschen van der jeugd,
Het oog en 't oor wil sien en horen.
Maar wat is kennis zonder deugd?
Een boom vol bladen, hoog aan 't groejen,
Die nimmer bloem noch vruchten heeft,
Die nimmer draagd, al raaktz' aan 't bloejen
Die vaak beloofd, die nimmer geeft.
2. Wie zal om wereld-wijsheid wenschen,
Of om de naam van hoog-geleerd?
Want een der nederigste menschen,
Een Landman, die zijn Schepper eerd.
Die niet en weet als God te vreesen,
Die werken voegd by zijn geloof,
Zal zijnen Heere waarder wesen
Als d' allergrootste Filosoof.

3. De dwase minnaar van 't veel weten,
Die fier op zijne wetenschap,
Zich zelfs te kennen heeft vergeeten;
Al zet hy al zijn zinnen schrap,
Om tot den Hemel toe te vliegen,
Noch wierd hy van zich zelf verleid,
Zijn besigheid sal hem bedriegen,
Hy smoord in zijn nieuwsgierigheid.
4. Wat helpt weetgierig t' ondersoeken,
Al wat natuir verborgen houd,
En 't binnenst van de beste boeken,
Wanneer men aan 't oude Babel bou.
't Laatdunkend hert denkt groote dingen
De hooge weetenschap blaasd op.
Wil d' aarde tot den Hemel springen,
De wijse deemoed krijgt den schop.
Pause.

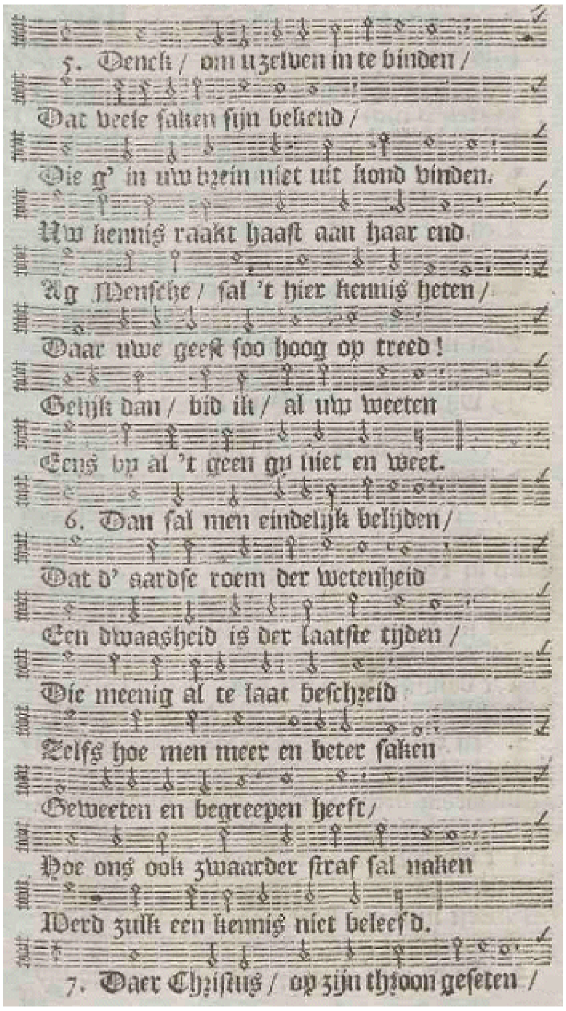

5. Denck, om u zelven in te binden,
Dat veele saken zijn bekend,
Die g' in uw brein niet uit kond vinden.
Uw kennis raakt haast aan haar end
Ag Mensche, sal 't hier kennis heten,
Daar uwe geest soo hoog op treed!
Gelijk dan, bid ik, al uw weeten
Eens by al 't geen by niet en weet.
6. Dan sal men eindelijk belijden,
Dat d' aardse roem der wetenheid
Een dwaasheid is der laatste tijden,
Die meenig al te laat beschreid
Zelfs hoe men meer en meter saken
Geweeten en begreepen heeft,
Hoe ons ook swaarder straf sal naken
Werd zulk een kennis niet beleeft.
7. Daer Christus, op zijn throon geseten,

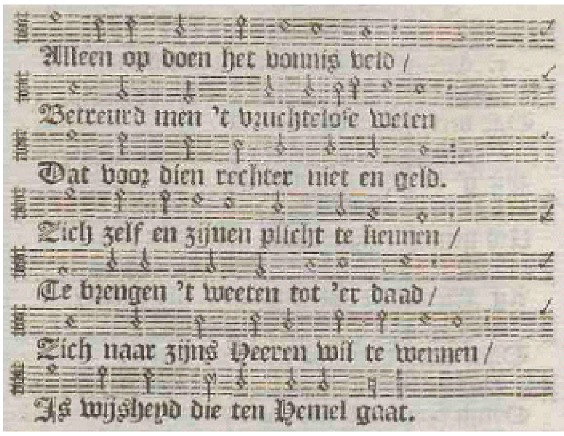

Alleen op doen het vonnis veld,
Betroud men 't vruchtelose weten
Dat voor dien rechter niet en geld.
Zich zelf en zijnen plicht te kennen,
Te brengen 't weeten tot 'er daad,
Zich naar zijns Heeren wil te wennen,
Is wijsheyd die ten Hemel gaat.

[Die 't pit en 't merg van 't opperste hemels zoet]

Op de wijse: *Psalm 116.*

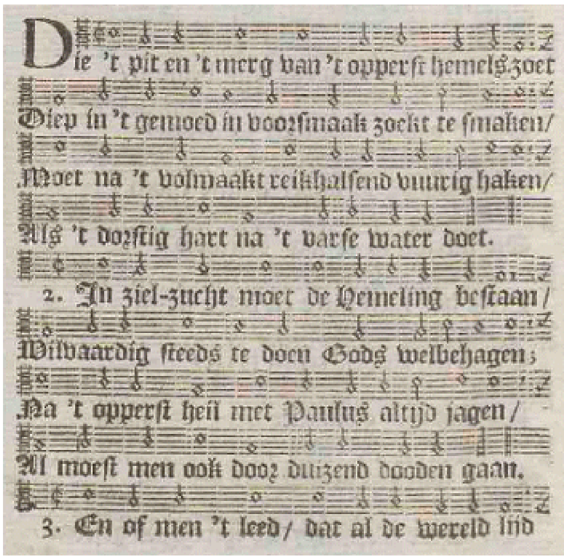

*D*ie 't pit en 't merg van 't opperste hemels zoet
Diep in 't gemoet in voorsmaak zoekt te smaken,
Moet na 't volmaakt reikhalsend vuurig haken,
Als 't dorstig hart na 't varse water doet.
    2. In ziel-zucht moet de Hemeling bestaan,
Wilvaardig steeds te doen Gods welbehagen;
Na 't opperst heil met Paulus altijd jagen,
Al moest men ook door duizend dooden gaan.

3. En of men 't leed, dat al de wereld lijd

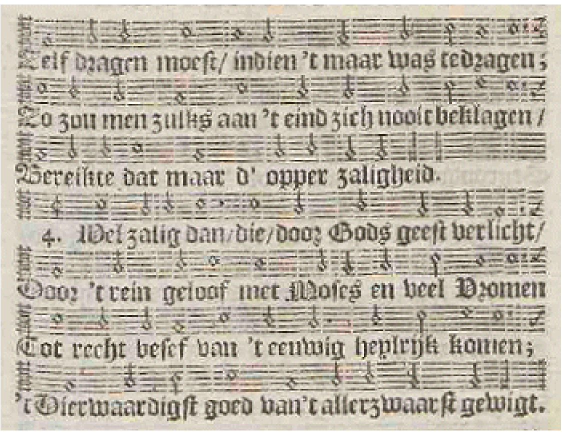

Zelf dragen moest, indien 't maar was te dragen;
Zo zou men zulks aan 't eind zich nooit beklagen,
Bereikte dat maar d' opper zaligheid.
4. Wel zalig dan, die, door Gods geest verlicht,
Door 't rein geloof met Moses en veel Vromen
Tot recht besef van 't eeuwig heylrijk komen;
't Dierwaardigst goed van 't allerzwaarst gewigt.
Pause.

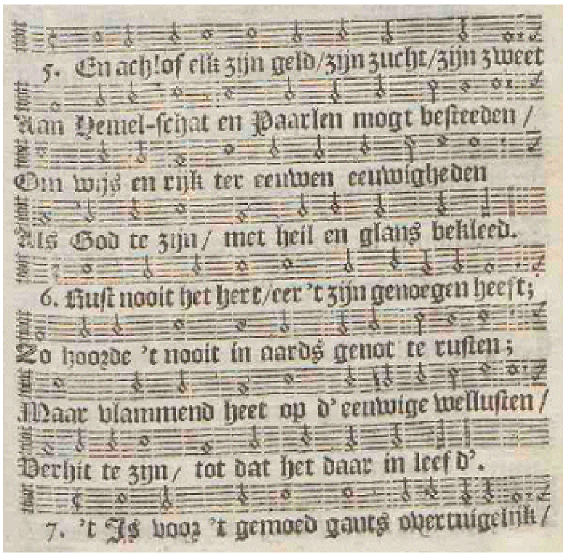

5. En ach! of elk zijn geld, zijn zucht, zijn zweet
Aan Hemel-schat en Paarlen mogt besteeden,
Om wijs en rijk ter eeuwen eeuwigheden
Als God te zijn, met heil en glans bekleed.
6.Rust nooit het hert, eer 't zijn genoegen heeft;
Zo hoorde 't nooit in aards genot te rusten;
Maar vlammend heet op d' eeuwige wellusten,
Verhit te zijn, tot dat het daar in leefd'.
7. 't Is voor 't gemoed gants overtuigelijk,

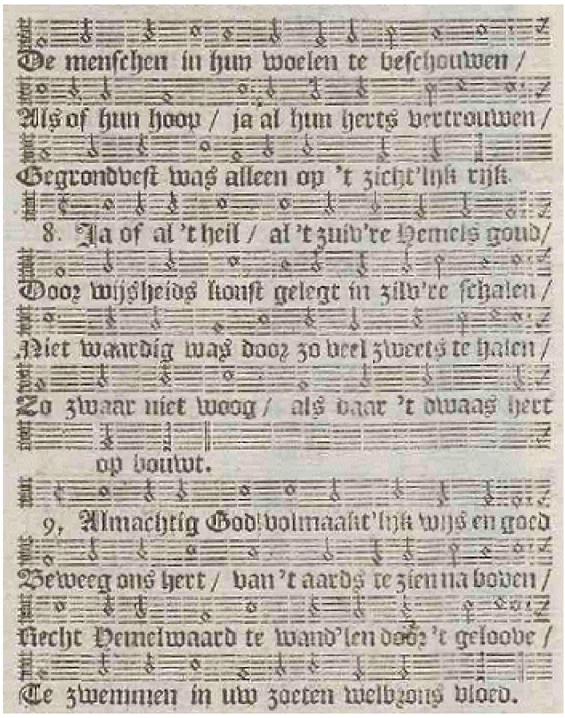

De menschen in hun woelen te beschouwen,
Als of hun hoop, ja al hun herts vertrouwen,
Gegrondvest was alleen op 't zicht'lijk rijk.
8 Ia of al 't heil, al 't zuiv're Hemels goud,
Door wijsheids konst gelegt in zilv're schalen,
Niet waardig was door zo veel zweets te halen,
Zo zwaar niet woog, als daar 't dwaas hert op bouwt.
9. Almachtig God! volmaakt'lijk wijs en goed
Beweeg ons hert, van 't aards te zien na boven,
Recht Hemelwaard te wand'len door 't geloove,
Te zwemmen in uw zoeten welbrons vloed.

[Gunstrijke God en over goede Heer]

Op de wijse: *Psalm cxvj.*

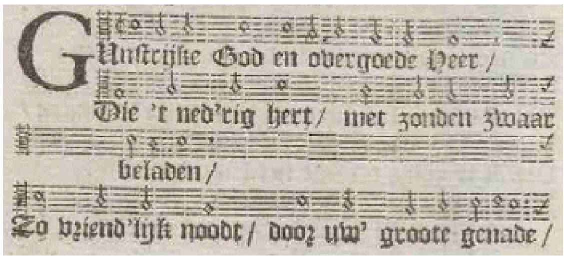

*G*Unstrijke God en over goede Heer,
Die 't ned'rig hert, met zonden zwaar beladen,
Zo vriend'lijk noodt, door uw' groote genade,

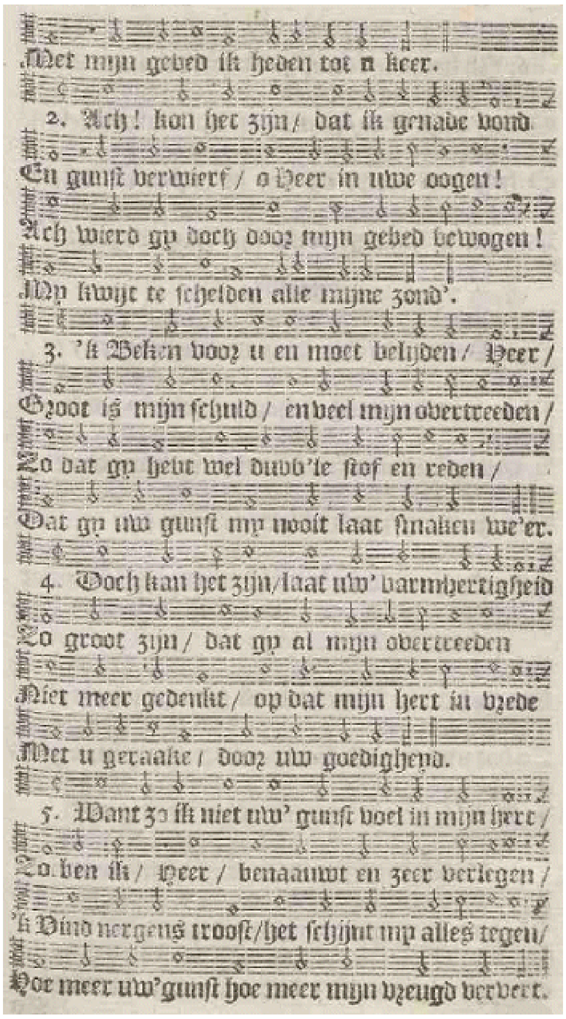

Met mijn gebed ik heden tot u keer.
  2. Ach! kon het zijn, dat ik genade vond
En gunst verwierf, o Heer in uwe oogen!
Ach wierd gy doch door mijn gebed bewogen!
My kwijt te schelden alle mijn zond'.
  3. 't Beken voor u en moet belijden, Heer,
Groot is mijn schuld, en veel mijn overtreeden,
Zo dat gy hebt wel duyv'le stof en reden,
Dat gy uw gunst my nooit laat smaken we'er.
  4. Doch kan het zijn, laat uw' barmhertigheid
Zo groot zijn, dat gy al mijn overtreeden
Niet meer gedenkt, op dat mijn hert in vrede
Met u geraake, door uw goedigheyd.
  5. Want zo ik niet uw' gunst voel in mijn hert,
Zo ben ik, Heer, benauwt en zeer verlegen,
'k Vind nergens troost, het schijnt my alles tegen,
Hoe meer uw' gunst hoe meer mijn vreugd ververt.

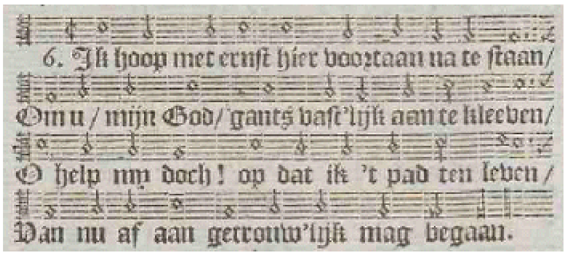

6. Ik hoop met ernst hier voortaan na te staan,
Om u, mijn God, gants vast'lijk aan te kleeven,
O help my doch! op dat ik 't pad ten leven,
Van nu af aan getrouw'lijk mag begaan.
Pause.

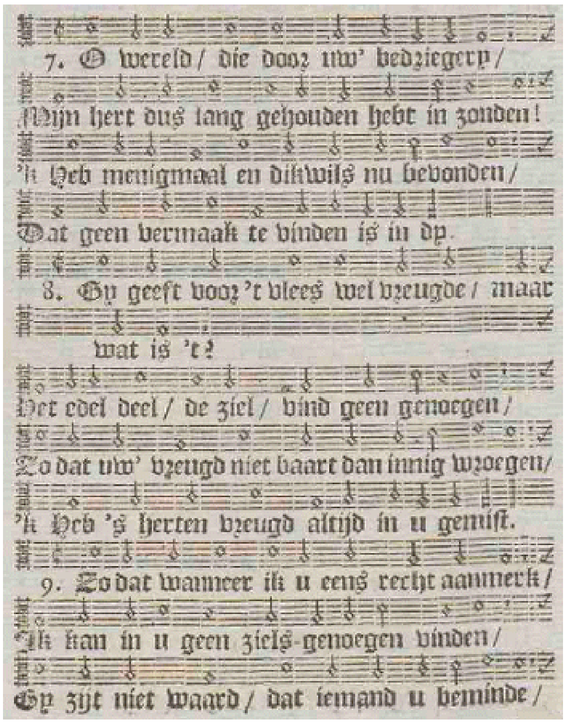

7. O wereld, die door uw' bedriegery,
Mijn hert dus lang gehouden hebt in zonden!
'k Heb menigmaal en dikwijls nu bevonden,
Dat geen vermaak te vinden is in dy
8. Gy geeft voor 't vlees wel vreugde, maar wat is 't?
Het edel deel, de ziel, vind geen genoegen,
Zodat uw' vreugd niet baart dan innig wroegen,
'k Heb 's herten vreugd altijd in u gemist.
9. Zo dat wanneer ik u eens recht aanmerk
Ik kan in u geen ziels-genoegen vinden,
Gy zijt niet waard, dat iemand u beminde,

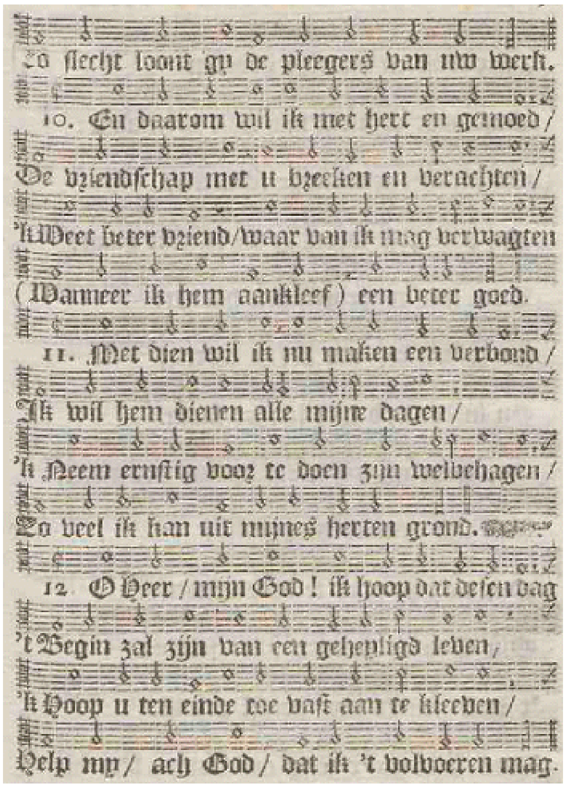

Zo slecht loont gy de pleegers van uw werk.
10. En daarom wil ik met hert en gemoed,
De vriendschap met u breken en verachten,
't Weet beter vriend, waar van ik mag verwagten
(Wanneer ik hem aankleef) een beter goed
11. Met dien wil ik nu maken een verbond,
Ik wil hem dienen alle mijne dagen,
'k Neem ernstig voor te doen zijn welbehagen,
Zo veel ik kan uit mijnes herten grond.
12 O Heer, mijn God! ik hoop dat desen dag
't Begin zal zijn van een geheyligd leven,
'k Hoop u ten einde toe vast aan te kleeven,
Help my, ach God, dat ik 't volvoeren mag.

[Goe vrienden! die met liefde treden]

Op de Wijse: *Psalm iv.*

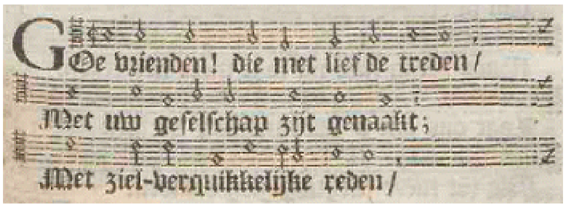

*G*Oe vrienden! die met liefde treden,
Met uw geselschap zijt genaakt;

Met ziel-verquikkelijke reden,

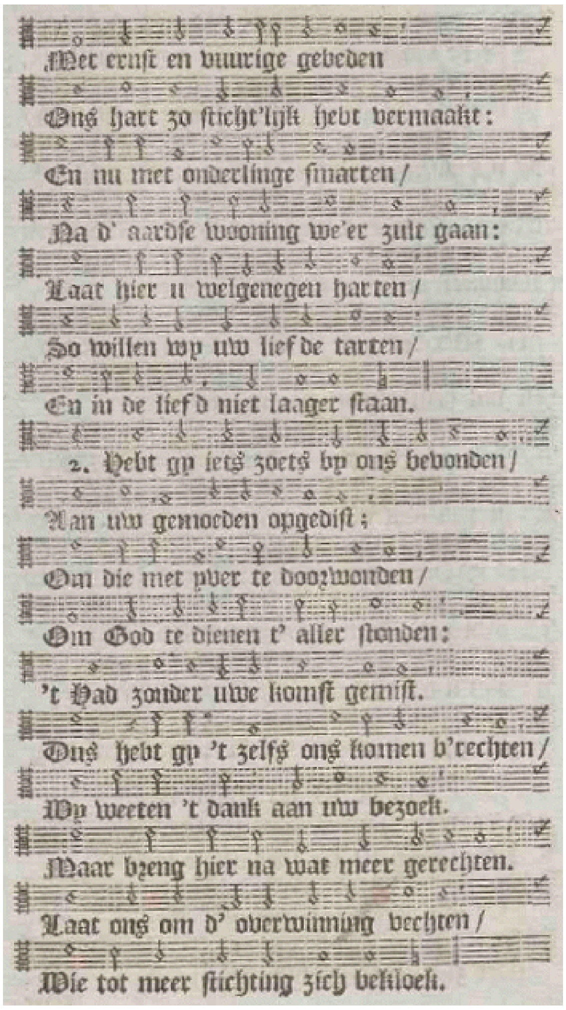

Met ernst en vuurige gebeden
Ons hart zo sticht'lijk hebt vermaakt:
En nu met onderlinge smarten,
Na d' aardse wooning we'er zult gaan:
Laat hier u welgenegen harten,
So willen wy uw liefde tarten,
En in de liefd niet laager staan.
2. Hebt gy iets zoets by ons bevonden,
Aan uw gemoeden opgedist;
Om die met yver te doorwonden,
Om God te dienen t' aller stonden:
't Had zonder uwe komst gemist.
Dus hebt gy 't zelfs ons komen b'rechten,
Wy weten 't dank aan uw bezoek.
Maar breng hier na wat meer gerechten.
Laat ons om d' overwinning vechten,
Wie tot meer stichting zich bekloek.

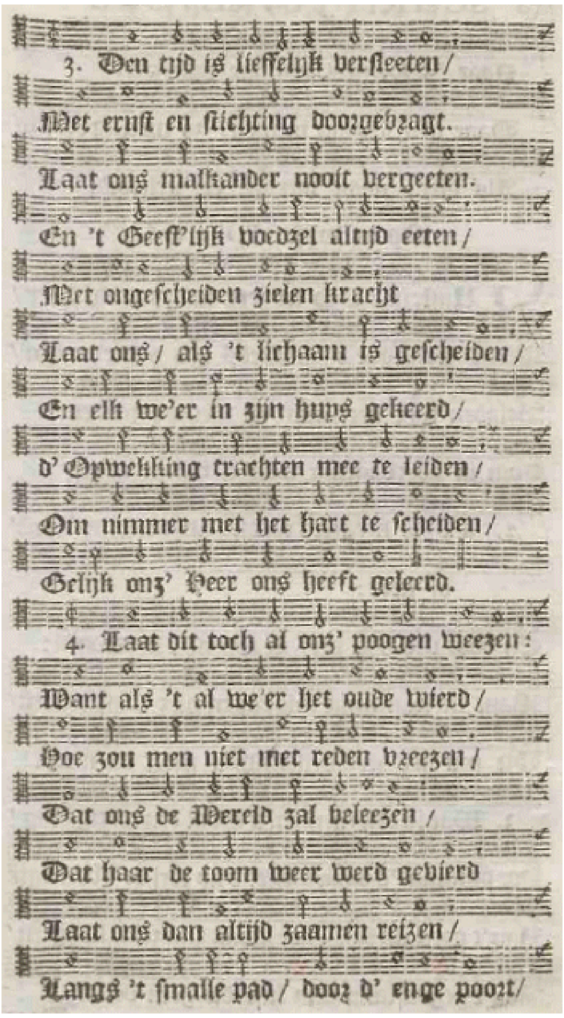

3. Den tijd is lieffelijk versleeten,
Met ernst en stichting doorgebragt.
Laat ons malkander nooit vergeeten.
En 't Geest'lijk voedzel altijd eeten,
Met ongescheiden zielen kracht
Laat ons , als 't lichaam is gescheiden,
En elk we'er in zijn huys gekeerd,
d' Opwekking trachten mee te leiden,
Om nimmer met het hart te scheiden,
Gelijk ons' Heer ons heeft geleerd.
4. Laat dit toch al onz' poogen weezen:
Want als 't al we'er het oude wierd,
Hou zou men niet met reden vreezen,
Dat ons de Wereld zal beleezen,
Dat haar de toom weer werd gevierd
Laat ons dan altijd zaamen reizen,
Langs 't smalle pad, door d' enge poort,

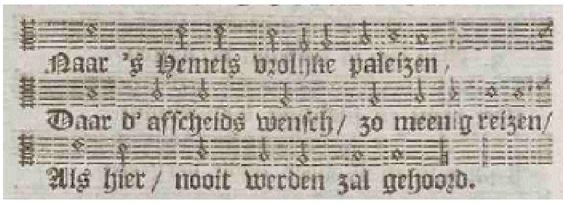

Naar 's Hemels vrolijke paleizen,
Daar d' afscheids wensch, zo meenig reizen,
Als hier, nooit werden zal gehoord.

[Gunstrijke God en zeer langmoedig Heer]

Op de wijse: *Psalm 116.*

*G*Unstrijke God en zeer langmoedig Heer,
Wiens goedigheid ik steeds heb ondervonden,
Beladen met veel oud, en nieuwe zonden,
Kom ik boetvaardig voor u vallen ne'er.
  2. 'k Vind nergens troost, waar ik my wend' of keer:
En voor uw oog derf ik my niet vertoonen:
Want ik kan mijn misslagen niet verschoonen
Die my het hert benaauwen meer en meer.
  3. Wat is den mensch o God! een nietig ding!
Hoe dikmaal's daags sneefd hy wel in 't betragte*n*
Van 't geen gy eyst! hoe zwak zijn zijne kragten,
In 't tegenstaan van lust die hem beving!

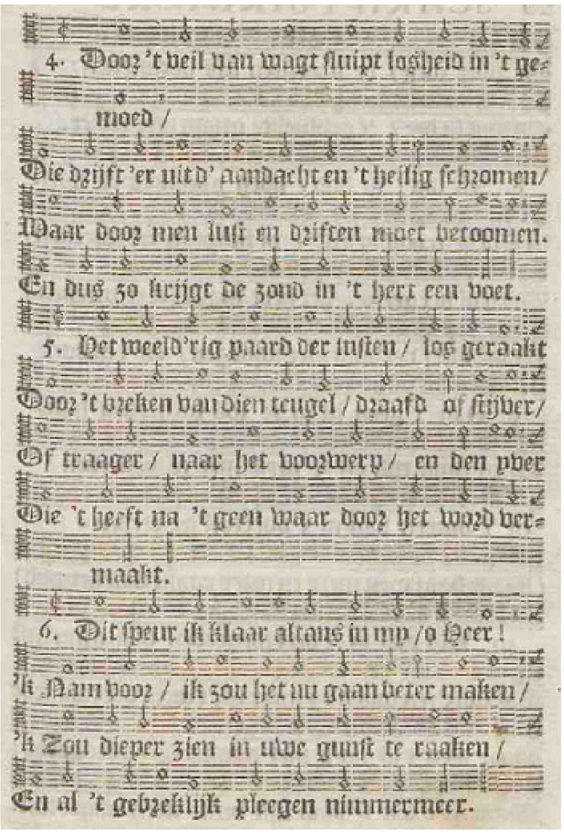

4. Door 't veil van wat sluipt losheid in 't gemoed,
Die drijft 'er uit d' aandacht en 't heilig schromen,
Waar door men lust en driften moet betoomen.
En dus zo krijgt de zond in 't hert een voet.
5. Het weeld'rig paard der lusten, los geraakt
Door 't breken van dien teugel, draafd of stijver,
Of traager, naar het voorwerp, en den yver
Die 't heeft na 't geen waar door het word vermaakt.
Dit speur ik klaar altans in my, o Heer!
'k Nam voor, ik zou het nu gaan beter maken,
'k Zou dieper zien in uwe gunst te raaken,
En al 't gebreklijk pleegen nimmermeer.
Pause.

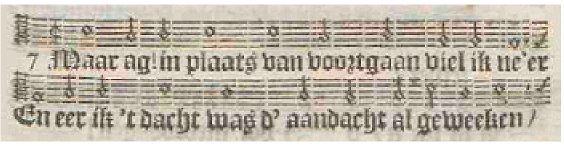

7. Maar ag! in plaats van voortgaan viel ik ne'er
En eer ik 't dacht was d' aandacht al geweeken,

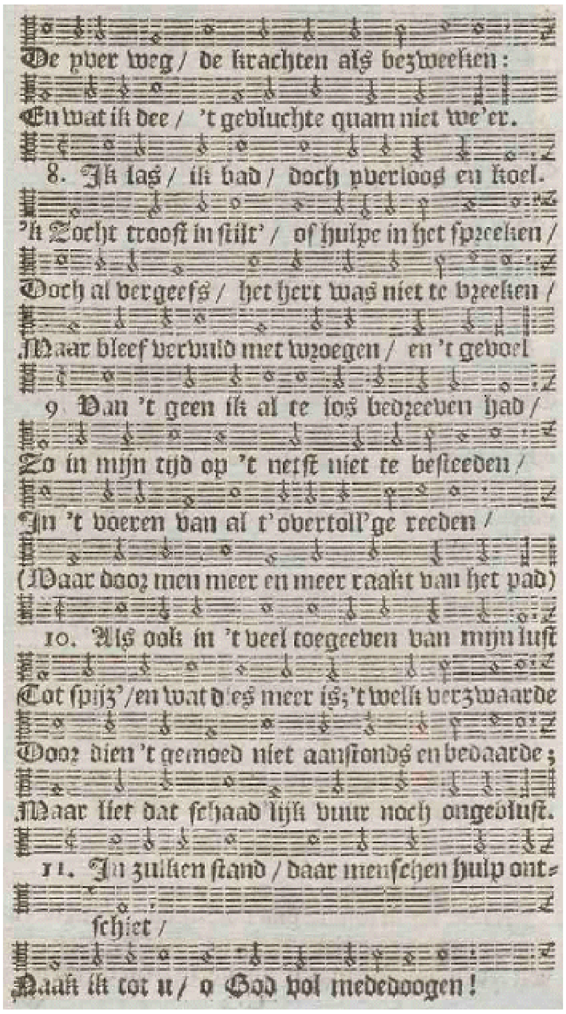

De yver weg, de krachten als bezweeken:
En wat ik dee, 't gevluchte quam niet we'er.
8. Ik las, ik bad, doch yverloos en koel.
'k Zocht troost in stilt' of hulpe in het spreeken,
Doch al vergeefs, het hert was niet te breeken,
Maar bleef vervuld met wroegen, en 't gevoel
9. Van 't geen ik al te los bedreeven had,
Zo in mijn tijd op 't netst niet te besteeden,
In 't voeren van al t' overtoll'ge reeden,
(Waar door men meer en meer raakt van het pad)
10. Als ook in 't veel toegeeven van mijn lust
Tot spijz', en wat dies meer is; 't welk verzwaarde
Door dien 't gemoed niet aanstonds en bedaarde;
Maar liet dat schaad'lijk vuur noch ongeblust.
11. In zulken stand, daar menschen hulp ontschiet,
Naak ik tot u, o God vol mededoogen!

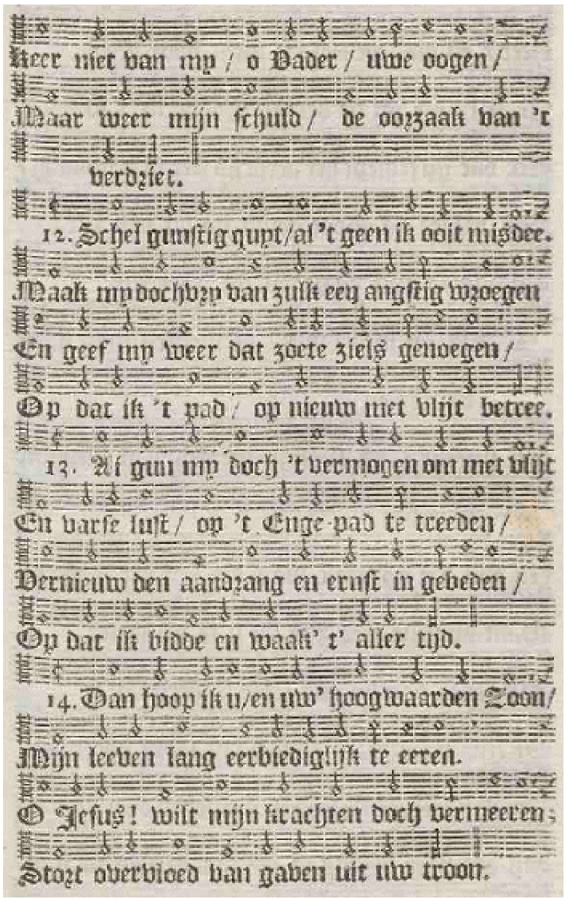

Keer niet van my, o Vader, uwe oogen,
Maar weer mijn schuld, de oorzaak van 't verdriet
   12. Schel gunstig quyt, al 't geen ik ooit misdee.
Maak my doch vry van zulk een angstig wroegen
En geef my weer dat zoete ziels genoegen,
Op dat ik 't pad, op nieuw met vlijt betree.
   13. Ai gun my doch 't vermogen om met vlijt
En varse lust, op 't Enge-pad te treeden,
Vernieuw den aandrang en ernst in gebeden,
Op dat ik bidde en waak' t' aller tijd.
   14. Dan hoop ik u, en uw' hoogwaarden Zoon,
Mijn leeven lang eerbiediglijk te eeren
O Iesus! wilt mijn krachten doch vermeeren;
Stort overvloed van gaven uit uw troon.

[Gy zijt geweest ons toevlugt zo genadig]

Op de wijse: *Psalm 90.*

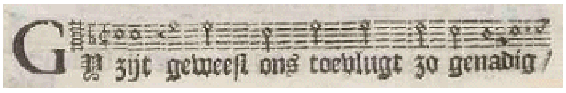

*G*Y zijt geweest ons toevlugt zo genadig,

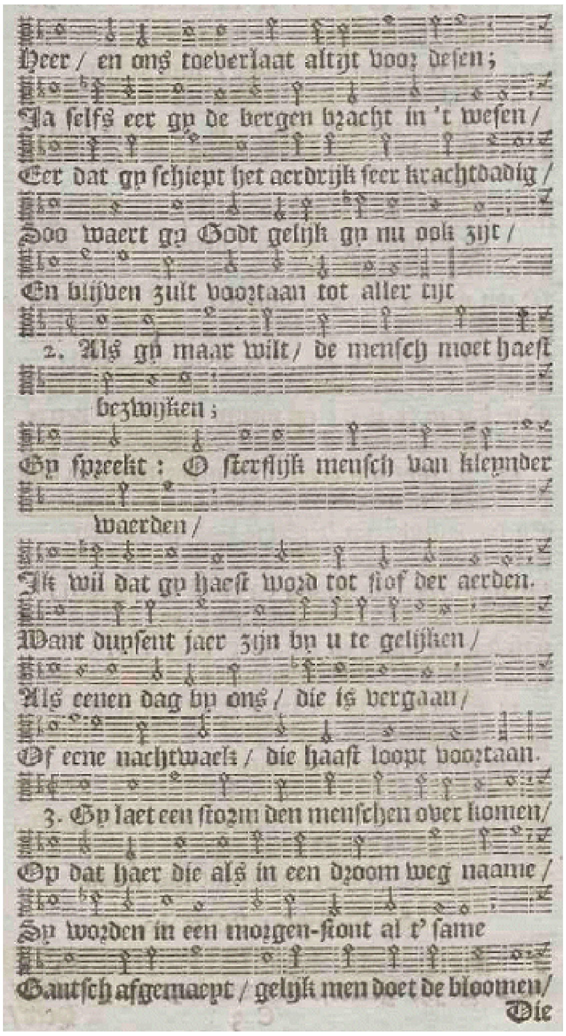

Heer, en ons toeverlaat altijt voor desen,
Ia selfs eer gy de bergen vracht in 't wesen,
Eer dat gy schiept het aerdrijk seer krachtdadig,
Soo waert gy Godt gelijk gy nu ook zijt,
En blijven zult voortaan tot aller tijt
   2. Als gy maar wilt, de mensch moet haest beswijken;
Gy spreekt: O sterflijk mensch van kleynder waerden,
Ik wil dat gy haest word tot stof der aerden.
Want duysent jaer zijn by u te gelijken,
Als eenen dag by ons, die is vergaan.
Of eene nachtwaek, die haast loopt voortaan.
   3. Gy laet een storm den menschen over komen,
Op dat haer die als in een droom weg naame,
Sy worden in een morgen-stont al 't same
Gantsch afgemaeyt, gelijk men doet de bloomen,

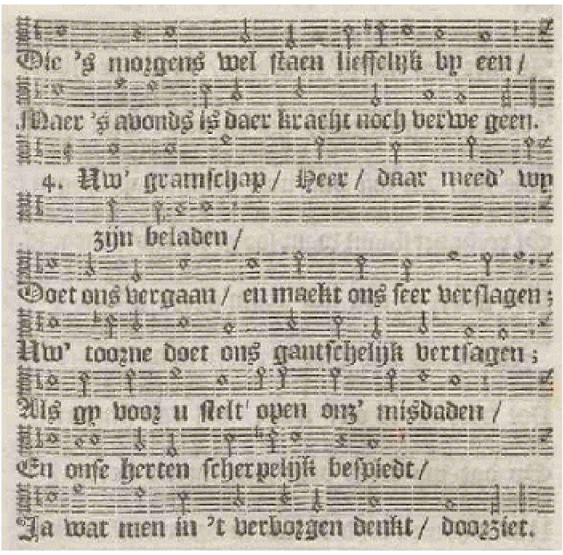

Die 's morgens wel staen lieffelijk by een,
Maer 's avonds is daer kracht noch verwe geen.
4. Uw' gramschap, Heer, daar meed' wy zijn beladen,
Doet ons vergaan, en maekt ons seer verslagen;
Uw' toorne doet ons gantschelijk vertsagen;
Als gy voor u stelt open onz' misdaden,
En onse herten scherpelijk bespiedt,
Ia wat men in 't verborgen denkt, doorziet.
Pause.

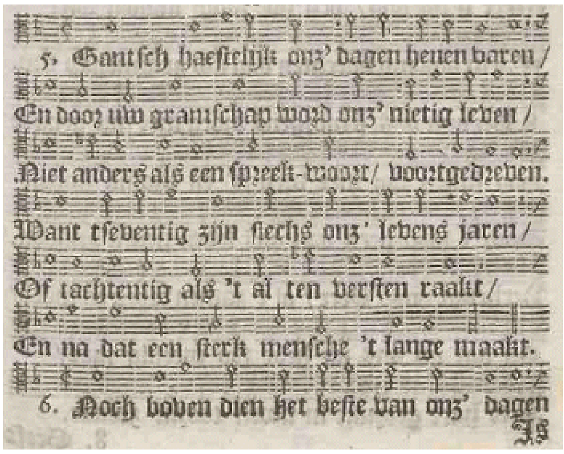

5. Gantsch haestelijk onz' dagen henen varen,
En door uw gramschap word onz' nietig leven,
Niet anders als een spreek-woort, voorgedreven.
Want tseventig zijn slechs onz' levens jaren,
Of tachtentig als 't al ten versten raakt,
En na dat een sterk mensche 't lange maakt.
6. Noch boven dien het beste van onz' dagen

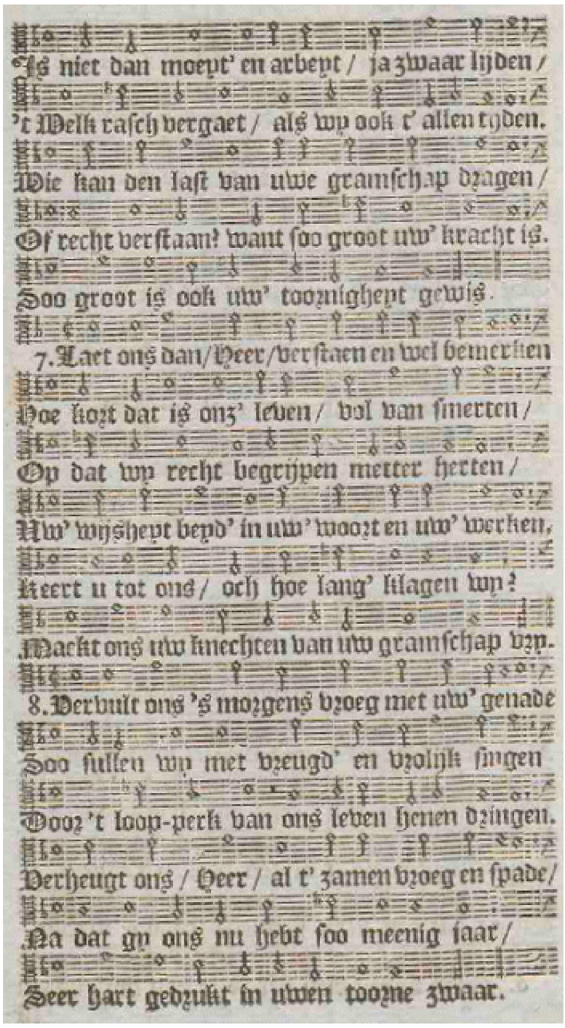

Is niet dan moeyt' en arbeyt, ja zwaar lijden,
't Welk rasch vergaet, als wy ook t' allen tijden.
Wie kan den last van uwe gramschap dragen,
Of recht verstaan? want soo groot uw' kracht is.
Soo groot is ook uw' toornigheyt gewis.
  7. Laet ons dan, Heer, verstaen en wel bemerken
Hoe kort dat is onz' leven, vol van smerten,
Op dat wy recht begrijpen metter herten,
Uw' wijsheyt beyd' in uw' woort en uw' werken.
Keert u tot ons, och hoe lang' klagen wy?
Maekt ons uw knechten van uw gramschap vry.
  8. Vervult ons 's morgens vroeg met uw' genade
Soo sullen wy met vreugd' en vrolijk singen
Door 't loop-perk van ons leven henen dringen.
Verheugt ons, Heer, al t' zamen vroeg en spade,
Na dat gy ons nu hebt zo meenig jaar,
Seer hart gedrukt in uwen toorne zwaar.

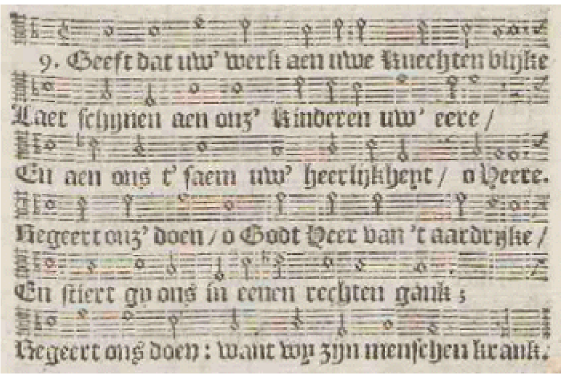

9. Geeft dat uw' werk aen uwe Knechten blijke
Laet schijnen aen onz' Kinderen uw' eere,
En aen ons t' saem uw' heerlijkheyt, o Heere.
Regeert onz' doen, o Godt Heer van 't aardrijke,
En stiert gy ons in eenen rechten gank;
Regeert ons doen: want wy zijn menschen krank.

[Gy die den Naam van Iesus uwen Heer]

Op de Wijse: *Psalm 50.*

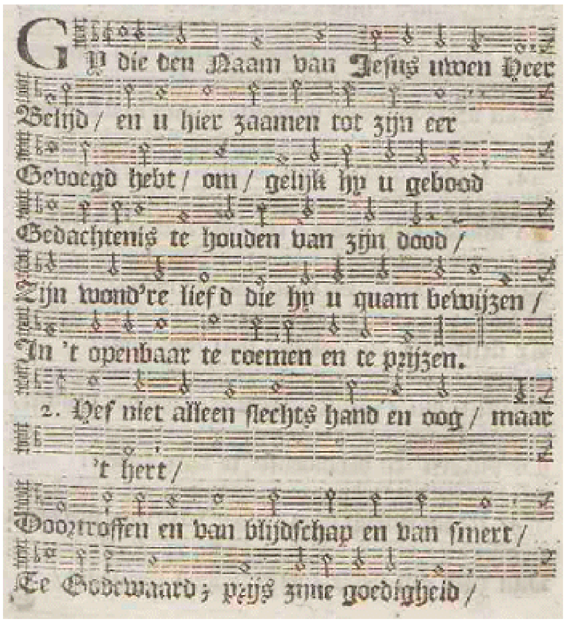

*G*Y die den Naam van Iesus uwen Heer
Belijd, en u hier zaamen tot zijn eer
Gevoegd hebt, om, gelijk hy u gebood
Gedachtenis te houden van zijn dood,
Zijn wond're liefd die hy u quam bewijzen,
In 't openbaar te roemen en te prijzen.
2. Hef niet alleen slechts hand en oog, maar 't hert,
Doortroffen en van blijdschap en van smert,
Te Godewaard; prijs zijne goedigheid,

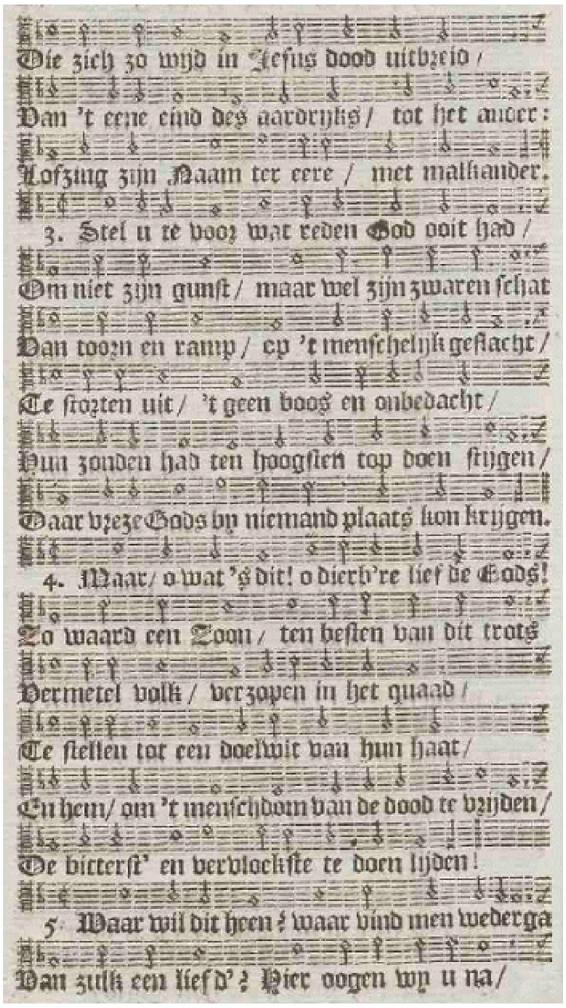

Die zich zo wijd in Iesus dood uitbreid,
Van 't eene eind des aardrijks, tot het ander:
Lofzing zijn Naam ter eere, met malkander.
3. Stel u te voor wat reden God ooit had,
Om niet zijn gunst, maar wel zijn zwaren schat
Van toorn en ramp, op 't menschelijk geslacht,
Te storten uyt, 't geen boos en onbedacht,
Hun zonden had ten hoogsten top doen stijgen,
Daar vreze Gods by niemand plaats kon krijgen.
4. Maar, o wat 's dit! o dierb're liefde Gods!
Zo waard een Zoon, ten besten van dit trots
Vermetel volk, verzopen in het quaad,
Te stellen tot een doelwit van hun haat,
En hem, om 't menschdom van de dood te vrijden,
De bitterst' en vervloekste te doen lijden!
5. Waar wil dit heen? waar vind men wederga
Van zulk een liefd'? Hier oogen wy u na,

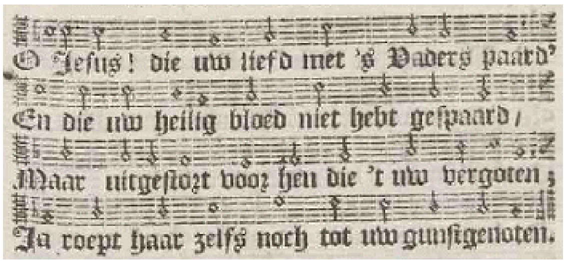

O Iesus! die uw liefd met s' Vaders paard'
En die uw heilig bloed niet hebt gespaard,
Maar uytgestort voor hen die 't uw vergoten;
Ia roept haar zelfs noch tot uw gunstgenoten.
Pause.

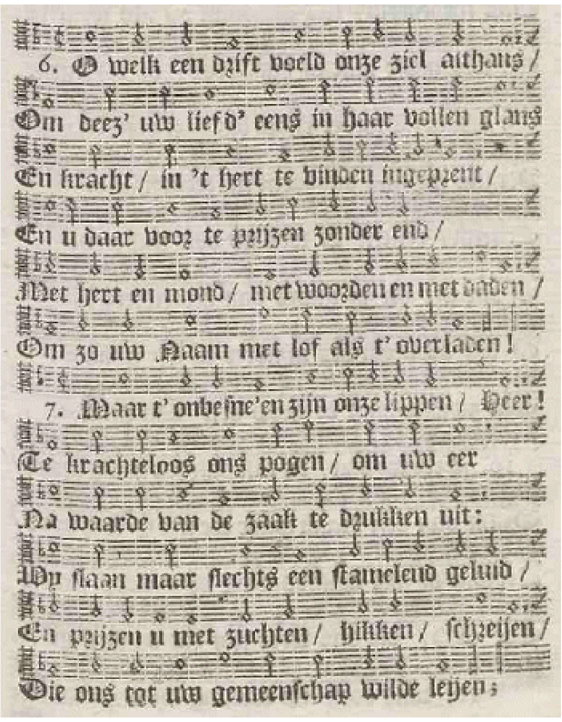

6. O welk een drift voeld onze ziel althans,
Om deez' uw liefd' eens in haar vollen glans
En kracht, in 't hert te binden ingeprent,
En u daar voor te prijzen zonder end,
Met hert en mond, met woorden en met daden,
Om zo uw Naam met lof als t' overladen!
7. Maar t' onbesne'en zijn onze lippen, Heer!
Te krachteloos ons pogen, om uw eer
Na waarde van de zaak te drukken uit:
Wy slaan maar slechts en stamelend geluid,
En prijzen u met zuchten, hikken, schreijen,
Die ons tot uw gemeenschap wilde leijen;

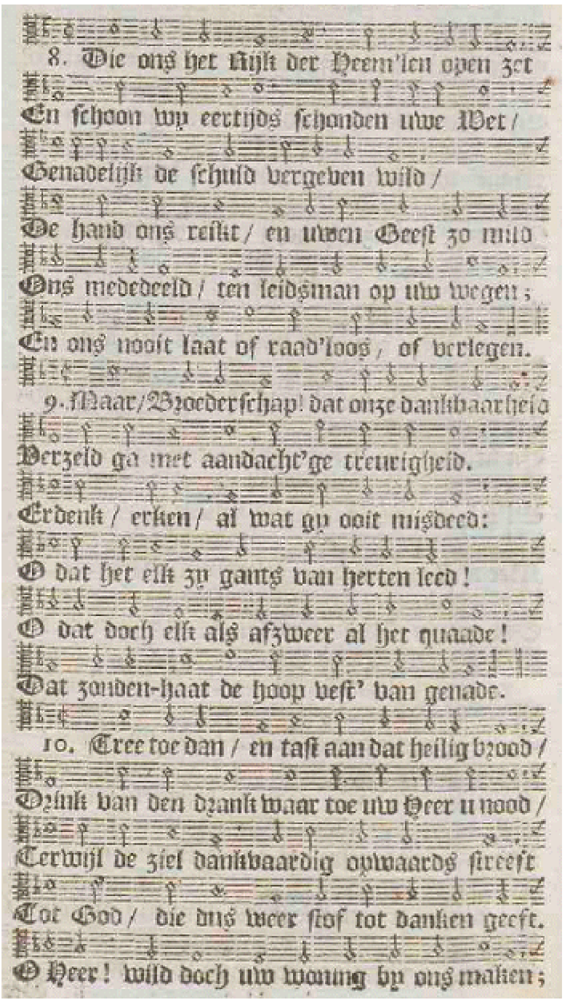

8. Die ons het Rijk der Heem'len open zet
En schoon wy eertijds schonden uwe Wet,
Genadelijk de schuld vergeven wild,
De hand ons reikt, en uwen Geest zo mild
Ons mededeeld, ten leidsman op uw wegen;
En ons nooit laat of raad'loos, of verlegen.
9. Maar, Broederschap! dat onze dankbaarheid
Verzeld ga met aandacht'ge treurigheid.
Erdenk, erken, al wat gy ooit misdeed:
O dat het elk zy gants van herten leed!
O dat doch elk als afzweer al het quaade!
Dat zonden-haar de hoop vest' van genade.
10. Tree toe dan, en tast aan dat heilig brood,
Drink van den drank waar toe uw Heer u nood,
Terwijl de ziel dankvaardig opwaards streeft
Tot God, die dus weer stof tot danken geeft.
O Heer! wild doch uw woning by ons maken;

En doe ons hert in uwe liefde blaken.

[Hoe toond, o God! u goedheid hare macht?]

Op de wijse: *Psalm 51.*

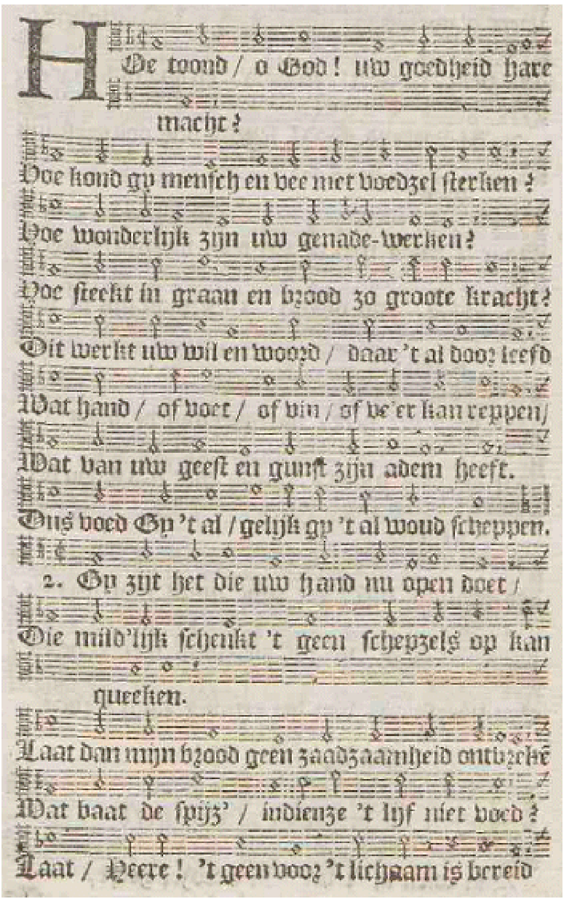

*H*Oe toond, o God! uw goedheid hare macht?
Hoe kond gy mensch en vee met voedzel sterken?
Hoe wonderlijk zijn uw genade-werken?
Hoe steekt in graan en brood zo grote kracht?
Dit werkt uw wil en woord, daar 't al door leefd
Wat hand, of voet, of vin, of veer kan reppen,
Wat van uw geest en gunst zijn adem heeft.
Dus voed Gy 't al, gelijk gy 't al woud scheppen.
2. Gy zijt het die uw hand nu open doet,
Die mild'lijk schenkt 't geen schepzels op kan queeken.
Laat dan mijn brood geen zaadzaamheid ontbreke*n*
Wat baat de spijz', indienze 't lijf niet voed?
Laat, Heere! 't geen voor 't lichaam is bereid

Mijn hert noch geest, noch ziel met last bezwaren.
Weer d' overdaad, weer toch d' onmatigheid,
Die ziekt, en zeert', en zond', en dood kan baren.
3. Al-voedend God! schenk ons ook geest'lijk brood,
Daar 't leven van de ziel door werd herbooren:
Dat brood, uw woord, zy smaak'lijk in onz' ooren:
Dat voed het hert, dat overwin de dood:
Dat Hemels brood, 't welk met uw Zoon verscheen,
De grootste gift, die uwe gunst kan geeven,
Versterkt ons dus tot ziel-spijs hier bene'en,
Een voorsmaak van het eeuwig zalig leeven.

[Heer! die verzadigt al wat leefd]

Op de wijse: *Psalm 9.*

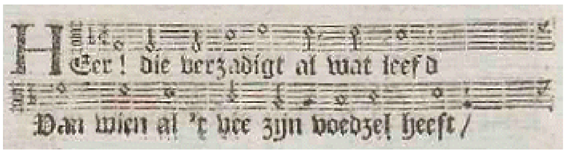

*H*Eer! die verzadigt al wat leefd
Van wien al 't vee zijn voedzel heeft,

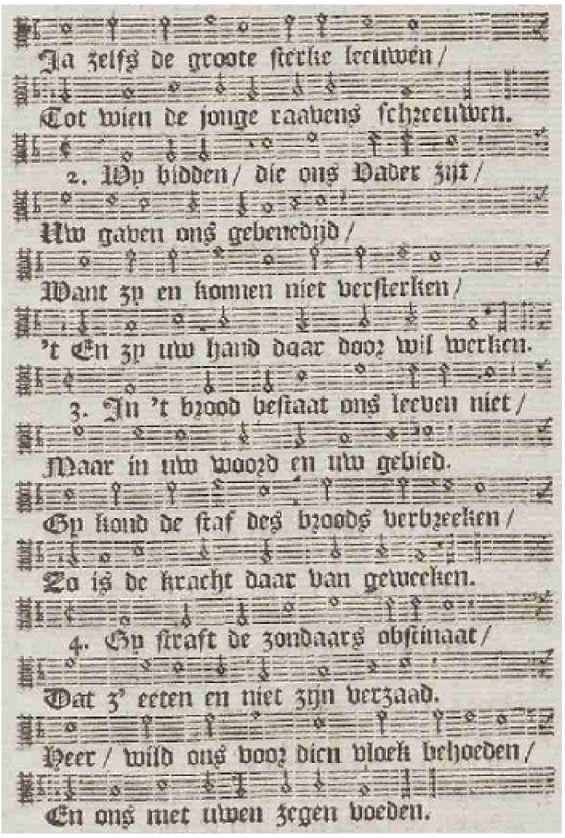

Ia zelfs de groote sterke leeuwen,
Tot wien de jonge raavens schreeuwen.
2. Wy bidden, die ons Vader zijt,
Uw gaven ons gebenedijd,
Want zy en konnen niet versterken,
't En zy uw hand daar door wil werken.
3. In 't brood bestaat ons leeven niet,
Maar in uw woord en uw gebied.
Gy kond de staf des broods verbreken,
Zo is de kracht daar van geweeken.
4. Gy straft de zondaars obstinaat,
Dat z' eeten en niet zijn verzaad.
Heer, wilt ons voor dien vloek behoeden,
En ons met uwen zegen voeden.

Pause.

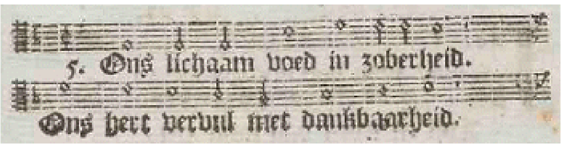

5. Ons lichaam voed in zoberheid.
Ons hert vervul met dankbaarheid.

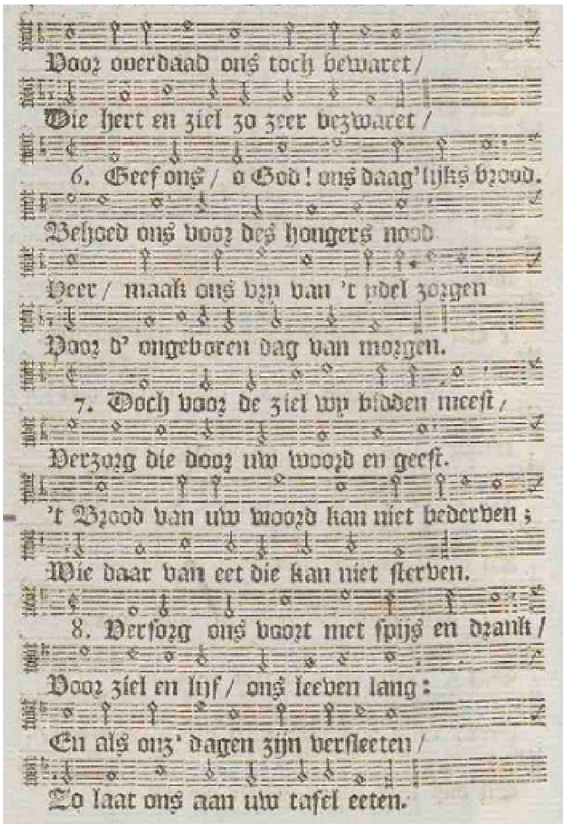

Voor overdaad ons toch bewaret,
Die hert en ziel zo zeer bezwaret,
    6. Geef ons, o God, ons daag'lijks brood.
Behoed ons voor des hongers nood
Heer, maak ons vry van 't ydel zorgen
Voor d' ongeboren dag van morgen.
    7. Doch voor de ziel wy bidden meest,
Verzorg die door uw woord en geest.
't Brood van uw woord kan niet bederven;
Wie daar van eet die kan niet sterven.
    8. Versorg ons voort met spijs en drank,
Voor ziel en lijf, ons leeven lang:
En als onz' dagen zijn versleeten,
Zo laat ons aan uw tafel eeten.

[Iesus, bron van alle goedheid]

Op de wijse: *Psalm 42.*

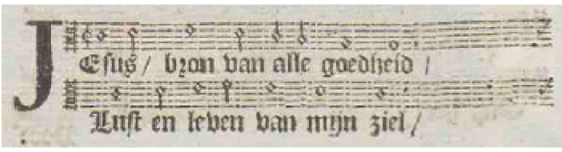

JEsus, bron van alle goedheid,

Lust en leven van mijn ziel,

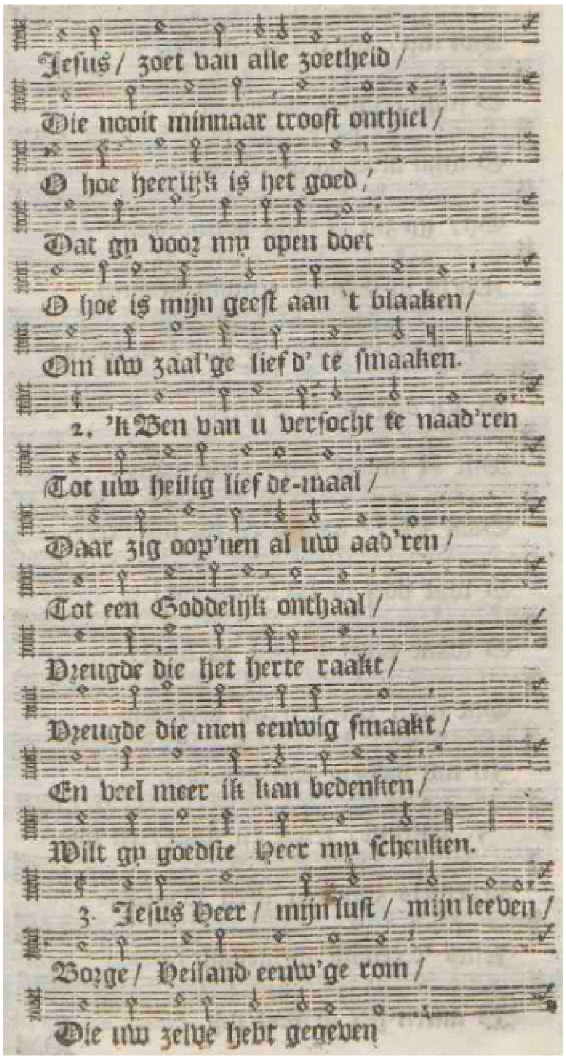

Iesus, zoet van alle zoetheid,
Die noot minnaar troost onthiel,
O hoe heerlijk is het goed,
Dat gy voor my open doet.
O hoe is mijn geest aan 't blaaken,
Om uw zaal'ge liefd' te smaaken.
2. 'k Ben van u versocht te naad'ren
Tot uw heilig liefde-maal,
Daar zig oop'nen al uw aad'ren,
Tot een Goddelijk onthaal,
Vreugde die het herte raakt,
Vreugde die men eeuwig smaakt,
En veel meer ik kan bedenken,
Wilt gy goedste Heer my schenken.
3. Iesus Heer, mijn lust, mijn leeven,
Borge, Heiland eeuw'ge rom,
Die uw zelve hebt gegeven

Aan my, tot een eygendom.
O mijn eeuwig welgevall'!
O mijn alvernoegend' Al!
Gy, gy zijt al mijn vermaaken,
Mocht ik u maar eeuwig smaken.
4. Och ik zugt, ik hijg, ik kerme
Al den dag tot U o Heer!
Wilt u mijner eens ontfermen,
Daal Heer, daal doch tot my neer.
O wat voel ik herten-prang!
O waar blijft de uur zo lang,
Dat mijn ziel zich zal versaden
In uw volheid van genaden.
5. Wellust, schat en staat, en alle
Schepsels zijn van geen waardy.
Iesus 't eenigst welgevalle,
Is alleen het al van my.

Was 'er vreugde buiten u,
'k Was om U die vreugde schuw,
Liever duisend dooden sterven,
Als u zoetste Iesus derven.

[Iesus Godes Zoon, Wiens verheven Throon]

Op de wijse: *Psalm 99.*

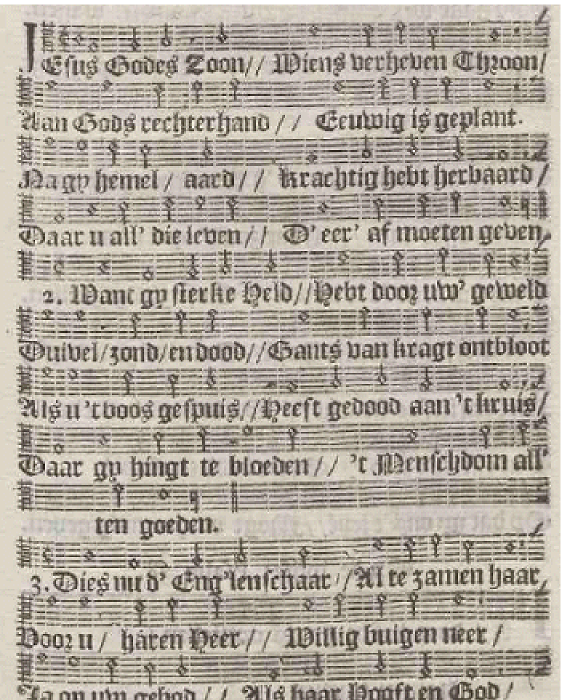

*J*Esus Godes Zoon // Wiens verheven Throon,
Aan Gods rechterhand // Eeuwig is geplant.
Na gy hemel, aard // Krachtig hebt herbaard,
Daar u alle' die leven // D' eer' af moeten geven.
2. Want gy sterke Held // Heb door uw geweld
Duivel, zond, en dood // Gants van kragt ontbloot
Als u 't boos gespuis // Heeft gedood aan 't kruis,
Daar gy hingt te bloeden // 't Menschdom all' ten goeden.
3. Dies nu d' Eng'len schaar // Al te zamen haar,
Voor u, haren Heer // Willig buigen neer,
Ia op uw gebod // Als haar Hooft en God,

Willig met verblyen // Alle dienst toewyen.
   4. 't Gansche menschendom // Valle des alom
Neer op uw bevel // Voor uw voet-schabell',
Om dat gy uw' bloed, Achte niet te goed,
Voor haar weg te plassen // Tot het zielen-wassen.
   5. O! gekruisten Heer // Liefdens zucht loopt veer,
Dat gy met uw' bloed // 's Menschen ziele voed,
En als offer-lam // Haar zond' op u nam:
Door uw dood is 't leeven // Onse ziel gegeeven.
   6. Geef nu, Iesus, Vorst // Dat elks ziele dorst,
Met een liefde-kracht // Die de dood veracht,
Dat elk met u ly, En ter dood toe stry,
Op dat sy ons 't leve*n* // Mocht voor eeuwig geven.

[Ik, door liefde gants ontsteken]

Op de wijse: *Psalm 38.*

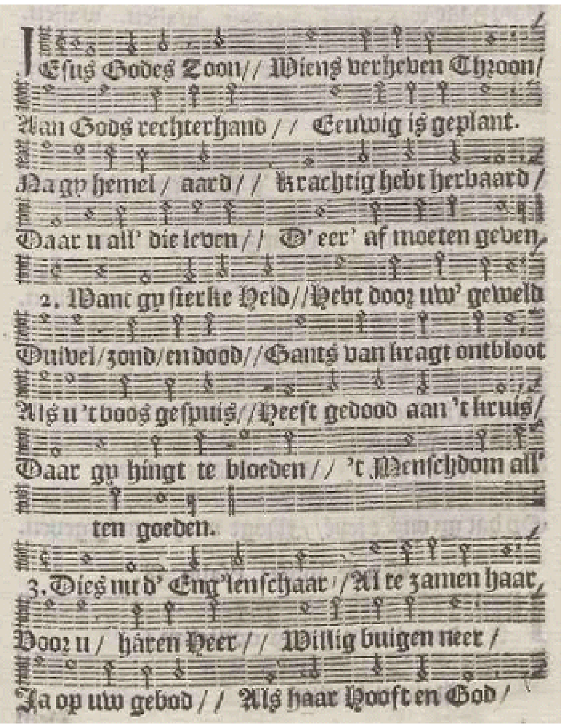

*I*K, door liefde gants ontsteken,
Kom u smeken

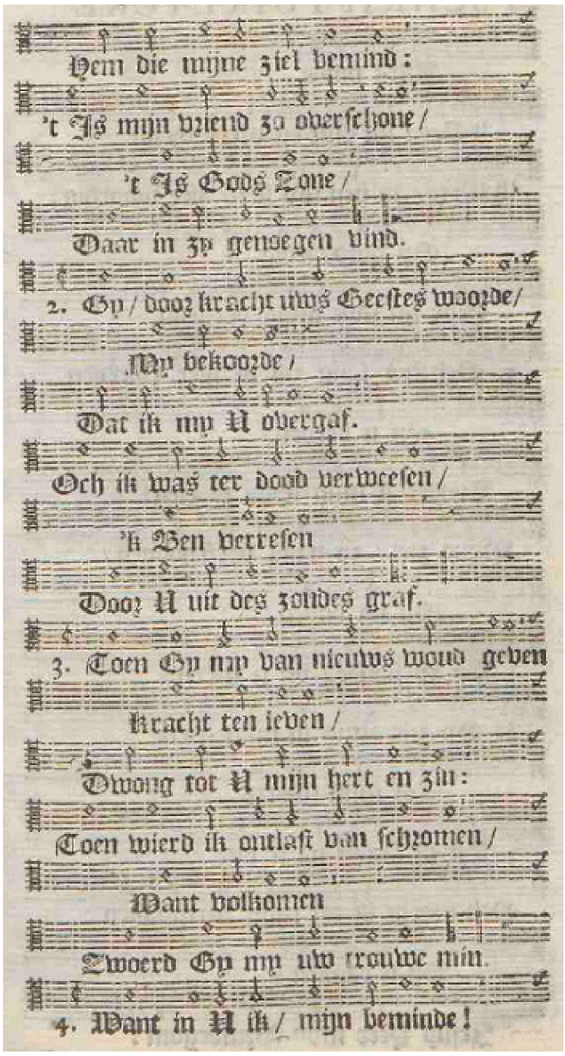

Hem die mijne ziel bemind:
't Is mijn vriend zo overschone,
't Is Gods Zone,
Daar in zy genoegen vind.
2. By, door kracht uws Geestes woorde,
My bekoorde,
Dat ik my U overgaf.
Och ik was ter dood verweesen,
'k Ben verresen
Door u uit des zondes graf.
3. Toen Gy my van nieuws woud geven
Kracht ten leven,
Dwong tot U mijn hert en zin:
Toen wierd ik ontlast van schromen,
Want volkomen
Zwoerd Gy my uw trouwe min.
4. Want in U ik, mijn beminde!

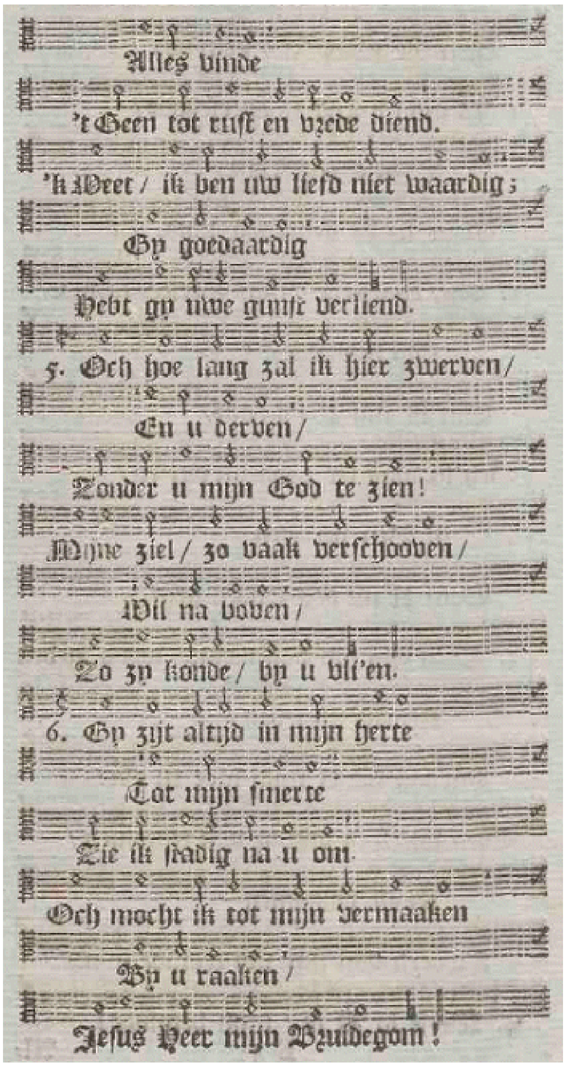

Alles vinde
't Geen tot rust en vrede diend.
'k Weet, ik ben uw liefd niet waardig;
Gy goedaardig
Hebt gy uwe gunst verliend.
5. Och hoe lang zal ik hier zwerven,
En u derven,
Zonder u mijn God te zien!
Mijne ziel, zo vaak verschooven,
Wil na boven,
Zo zy konde, by u vli'en.
6. Gy zijt altijd in mijn herte
Tot mijn smerte
Zie ik stadig na u om.
Och mocht ik tot mijn vermaaken
By u raaken,
Iesus Heer mijn Bruidegom!

[Kom goede Heer! van boven met u Geest]

Op de wijse: *Psalm 116.*

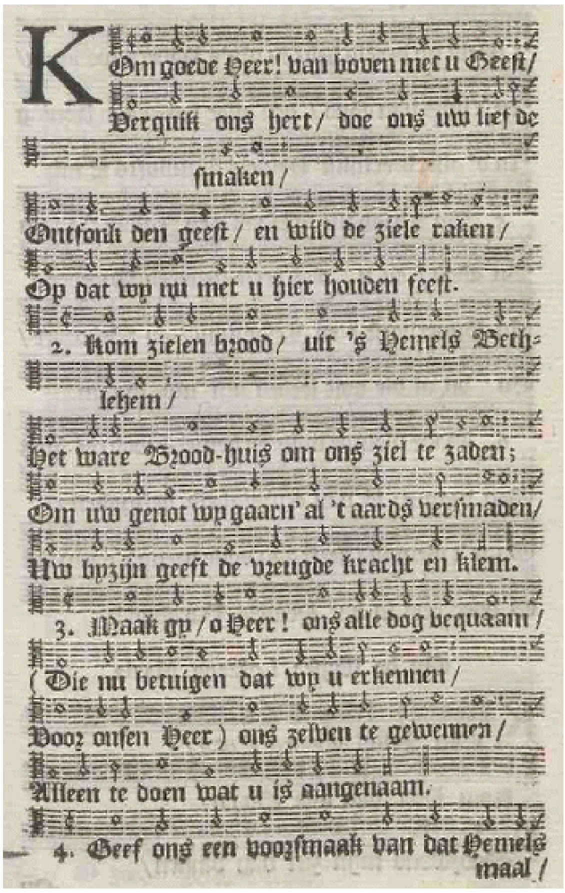

*K*Om goede Heer! van boven met u Geest,
Verquik ons hert, doe ons uw liefde smaken,
Ontfonk den geest, en wild de ziele raken,
Op dat wy nu met u hier houden feest.
   2. Kom zielen brood, uit 's Hemels Bethlehem,
Het ware Brood-huis om ons ziel te zaken;
Om uw genot wy gaarn' al 't aards versmaden,
Uw byzijn geeft de vreugde kracht en klem.
   3. Maar gy, o Heer! ons alle dog bequaam,
Die nu betuigen dat wy u erkennen,
Voor onsen Heer) ons zelven te gewennen,
Alleen te doen wat u is aangenaam.
   4. Geef ons een voorsmaak van dat Hemels

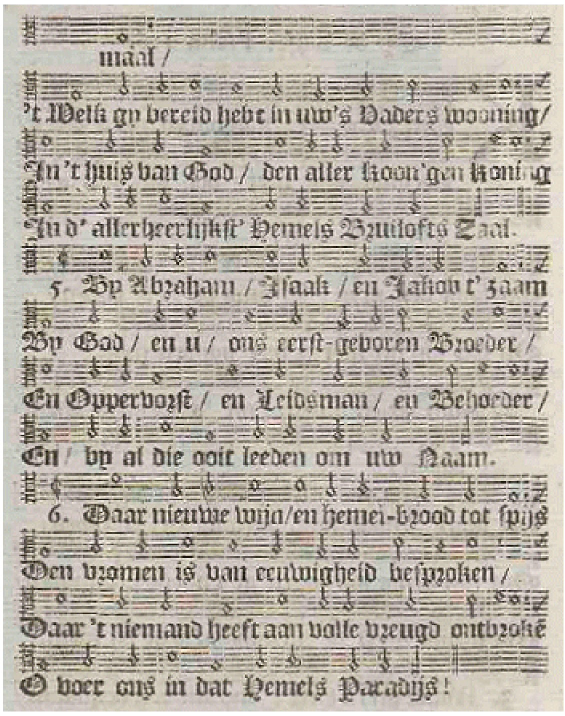

maal,
't Welk gy bereid hebt in uw's Vaders woning,
In 't huis van God, den aller Koon'gen Koning
In d' allerheerlijkst' Hemels Bruilofts Zaal.
5. By Abraham, Isaak, en Iacob t' zaam
By God, en u, ons eerst-geboren Broeder,
En Oppervorst, en Leidsman, en Behoeder,
En, by al die ooit leeden om uw Naam.
6. Daar nieuwe wijn, en hemel-brood tot spijs
Den Vromen is van eeuwigheid besproken,
Daar 't niemand heeft aan volle vreugd ontbroke*n*
O voer ons in dat Hemels Paradijs!

[Kom Iesus Godes Zoon]

Op de Wijse: *Lofzang Maria.*

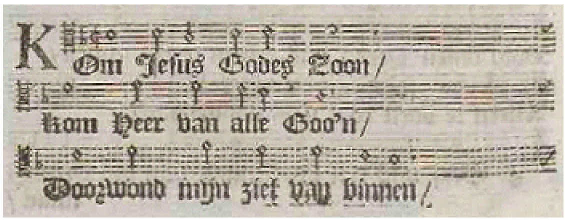

*K*Om Iesus Godes Zoon,
Kom Heer van alle Goo'n,
Doorwond mijn ziel van binnen,

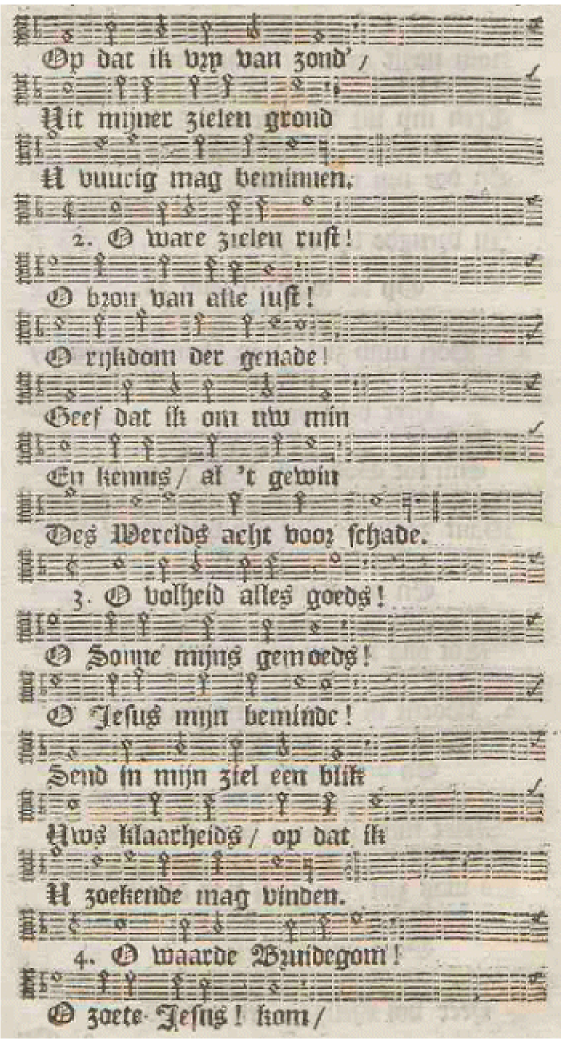

Op dat ik vry van zond',
Uit mijner zielen grond
U vuurig mag beminnen.
2. O ware zielen rust!
O bron van alle lust!
O rijkdom der genade!
Geef dat ik om uw min
En kennis, al 't gewin
Des Werelds acht voor schade.
3. O volheid alles goeds!
O Sonne mijns gemoeds!
O Iesus mijn beminde!
Send in mijn ziel een blik
Uws klaarheids, op dat ik
U zoekende mag vinden.
4. O waarde Bruidegom!
O zoete Iesus! kom,

Kom nooit genoeg verheven,
Trek my uit 's Werelds slijk,
En doe my eeuwiglijk
In vreugde by U leven.

['K Voel mijn ziel, van klein vermogen]

Op de wijse: *Psalm 38.*

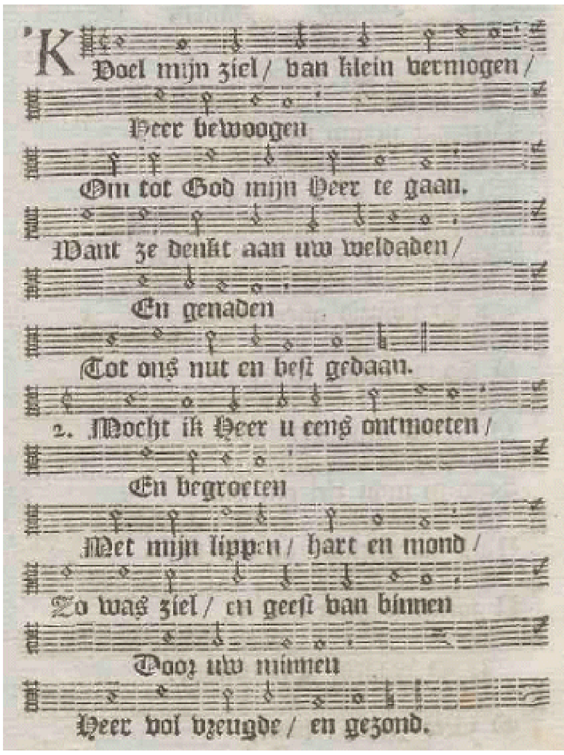

'K Voel mijn ziel, van klein vermogen,
Heer bewoogen
Om tot God mijn Heer te gaan.
Want ze denkt aan uw weldaden,
En genaden
Tot ons nut en best gedaan.
    2. Mocht ik Heer u eens ontmoeten,
En begroeten
Met mijn lippen, hart en mond,
Zo was ziel, en geest van binnen

Door uw minnen
Heer vol vreugde, en gezond.

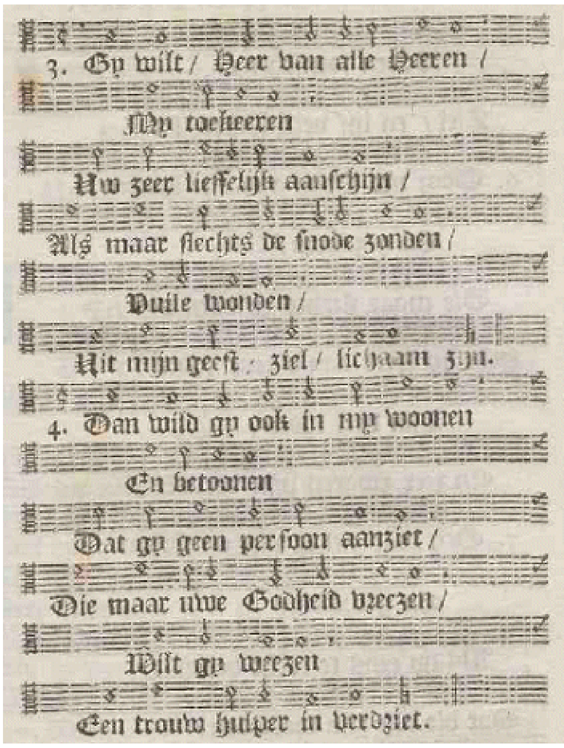

3. Gy wilt, Heer van alle Heeren,
My toekeeren
Uw zeer lieffelijk aanschijn,
Als maar slechts de snode zonden,
Vuile wonden
Uit mijn geest, ziel, lichaam zijn.
4. Dan wild gy ook in my woonen
En betoonen
Dat gy geen persoon aanziet,
Die maar uwe Godheid vreezen,
Wilt gy weezen
Een trouw hulper in verdriet.
Pause.

5. Allen die zich draagd rechtvaardig
Acht gy waardig
Dat hy uwe gunst geniet.
Dies by veele arme menschen,

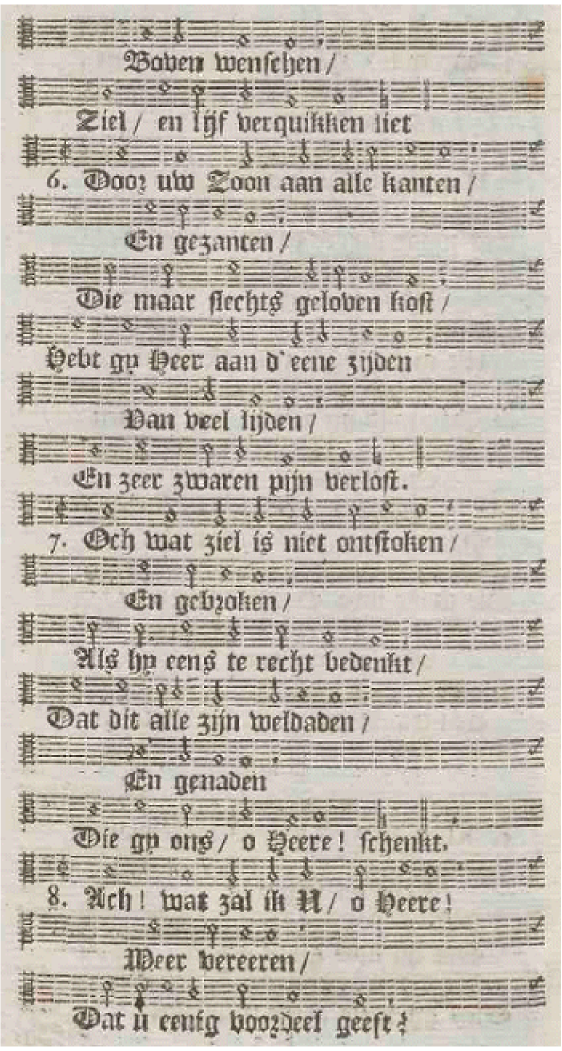

Boven wenschen,
Ziel, en lijf verquikken liet
6. Door uw Zoon aan alle kanten,
En gezanten,
Die maar slechts geloven kost,
Hebt gy Heer aan d' eene zijden
Van veel lijden,
En zeer zwaren pijn verlost.
7. Och wat ziel is niet ontstoken,
En gebroken,
Als hy eens te recht bedenkt,
Dat dit alle zijn weldaden,
En genaden
Die gy ons, o Heere! schenkt.
8. Ach! wat zal ik U, o Heere!
Weer vereeren,
Dat u eenig oordeel geeft?

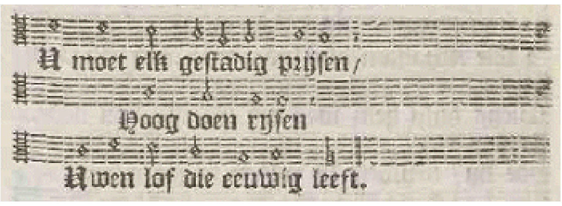

U moet elk gestadig prijsen,
Hoog doen rijsen
Uwen lof die eeuwig leeft.

[Leer door 't geloof te leeven in al 't lijden]

Op de wijse: *Psalm 103.*

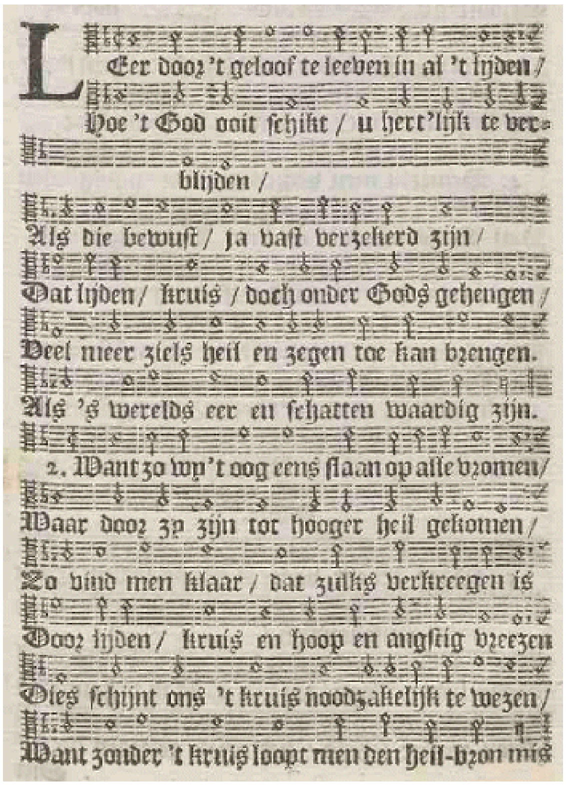

*L*Eer door 't geloof te leeven in al 't lijden,
Hoe 't God ooit schikt, u heer'lijk te verblijden,
Als die bewust, ja vast verzekerd zijn,
Dat lijden, kruis, doch onder Gods gehengen,
Veel meer ziels heil en zegen toe kan brengen.
Als s' werelds eer en schatten waardig zijn.
2. Want zo wy 't oog eens slaan op alle vromen,
Waar door zy zijn tot hooger heil gekomen,
Zo vind met klaar, dat zulks verkreegen is
Door lijden, kruis en hoop en angstig vreezen
Dies schijnt ons 't kruis noodzakelijk te wezen,
Want zonder 't kruis loopt men den heil-bron mis

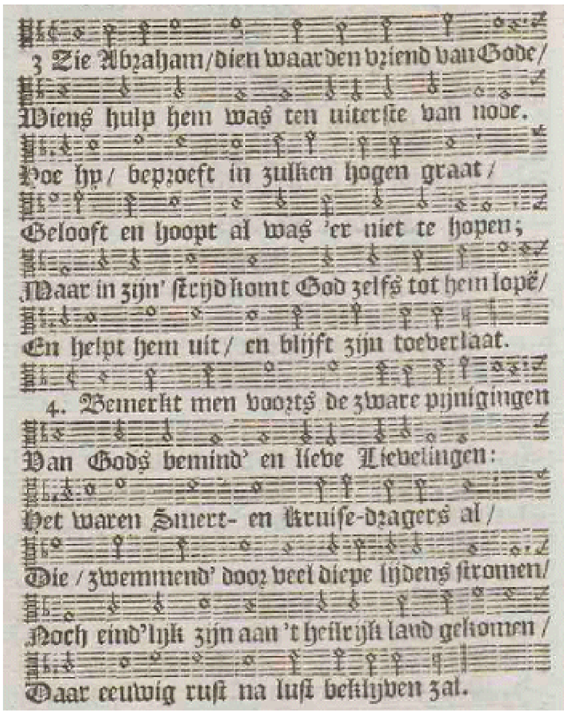

3 Zie Abraham, dien waarden vriend van Gode,
Wiens hulp hem was ten uiterste van node.
Hoe hy, beproeft in zulken hogen graat,
Gelooft en hoopt al was 'er niet te hopen;
Maar in zijn' strijd komt God zelfs tot hem lope*n*,
En helpt hem uit, en blijft zijn toeverlaat.
4. Bemerkt men voorts de zware pijnigingen
Van Gods bemind' en lieve lievelingen:
Het waren Smert- en Kruise-dragers al,
Die, zwemmend' door veel diepe lijdens stromen,
Noch eind'lijk zijn aan 't heilrijk land gekomen,
Daar eeuwig rust na lust beklijven zal.
Pause.

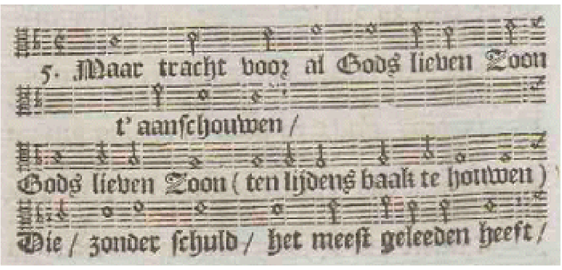

5. Maar tracht voor al Gods lieven Zoon t' aanschouwen,
Gods lieven Zoon (ten tijdens baak te houwen)
Die, zonder schult, het meest geleeden heeft,

Om ons van schuld en straffe te verschonen:
Dies draagt hy nu de waardste kroon der kronen,
Die God met recht een held der helden geeft;
6. 't Kruis mag dan wel een Hemels heil-bron heten,
Want konden wy eens recht en waarlijk weten,
Wat vrucht en nut het aan de zielen doet,
Het zou ons als een Iakobs le'er verstrekken,
Om 't hert van 't aards recht Hemelswaards te trekken
Ia God by ons doen woonen in 't gemoed.
7. 't Zou dan zo schuw, als nu niet zijn bevonde*n*,
Want zonder 't Kruis versmoort men in de zonde*n*,
Daar 't heilig Kruis ons zuiver maakt en rein.
Gelijk het vuur het goud zijn' glans moet geven,
So krijgen wy, met onder 's Kruis te leeven,
Een' held'ren zonne glans voor Gods aanschijn.

8. In 't Kruis is dan zo grooten heil gelegen,
Dat God de Heer zich altijd laat beweegen,
Tot 't Kruis-genoots geselschap me'e te gaan:
Tot scherm en schild-, in vuur- en waters noden,
Daar hy dan toont, te zijn een God der Goden,
Daar 't al wat leeft, voor beeft en stil moet staan.
9. Maar ach! of doch eens alle wereldlingen,
't Gewicht der zaak zo diep in 't hert ontfingen!
Om met verstand te letten op de saak,
Van 't eeuwig wel of 't eeuwig qualijk varen,
Dat zou in veel een' ander wesen baren,
Om meer te staan na het volmaakt vermaak.

[Laat ons malkand'ren gaan aanmerken]

Op de wijse: *Psalm 31.*

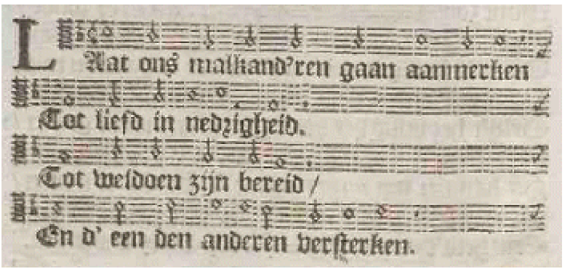

*L*Aat ons malkand'ren gaan aanmerken
Tot liefd in nedrigheid.
Tot weldoen zijn bereid,

En d' een den anderen versterken.

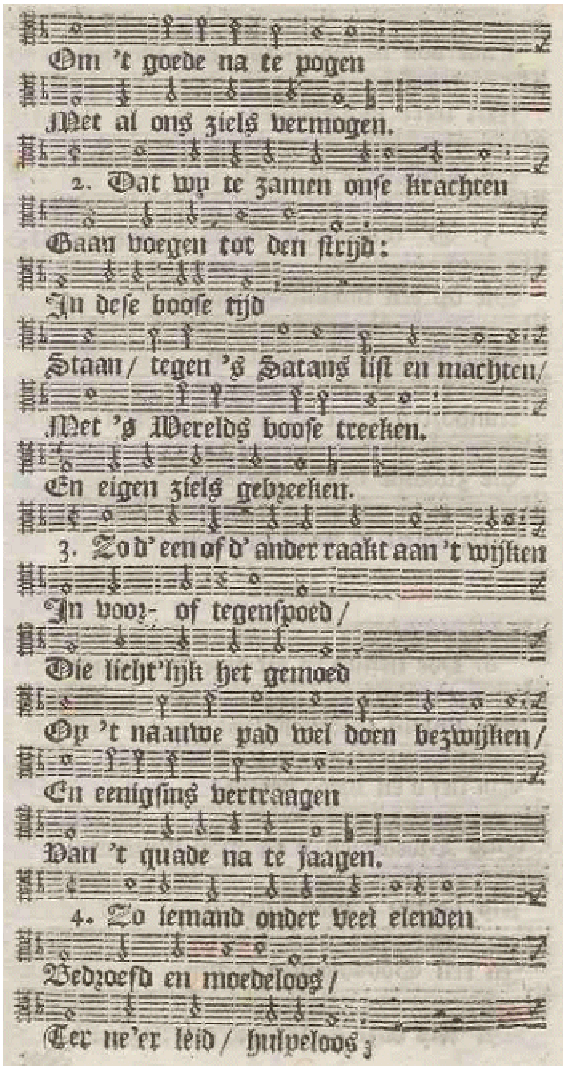

Om 't goede na te pogen
Met al ons ziels vermogen.
2. Dat wy te zamen onse krachten
Gaan voegen tot den strijd:
In dese boose tijd
Staan, tegen 's Satans list en machten,
Met 's Werelds boose treeken
En eigen ziels gebreken.
3. Zo d' een of d' ander raakt aan 't wijken
In voor- of tegenspoed,
Op 't nauwe pad wel doen bezwijken,
En eenigsins vertraagen
Van 't quade na te jaagen.
4. Zo iemand onder veel elenden
Bedroefd en moedeloos,
Ter ne'er leid, hulpeloos;

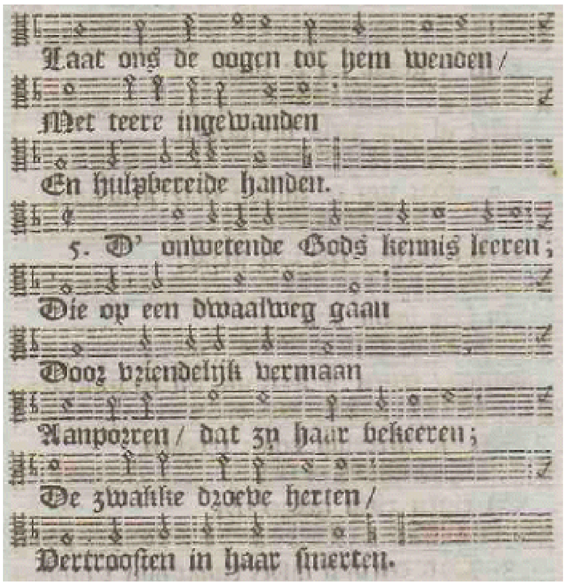

Laat ons de oogen tot hem wenden,
Met teere ingewanden
En hulpbereide handen.
5. D' onwetende Gods kennis leeren;
Die op een dwaalweg gaan
Door vriendelijk vermaan
Aanporren, dat zy haar bekeeren;
De zwakke droeve herten,
Vertroosten in haar smerten.
Pause.

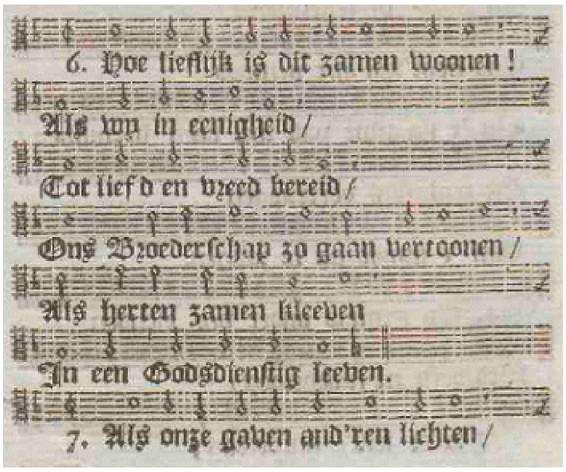

6. Hoe lieflijk is dit zamen woonen!
Als wy in eenigheid,
Tot liefd en vreed bereid,
Ons Broederschap zo gaan vertoonen,
Als herten zamen kleeven
In een Godsdienst leeven.
7. Als onze gaven and'ren lichten,

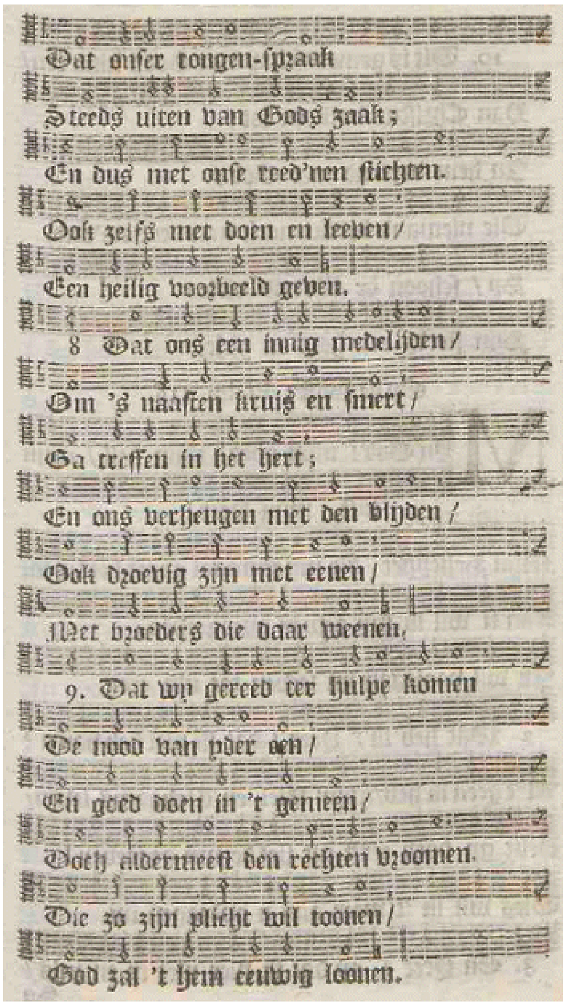

Dat onser tongen-spraak
Steeds uiten van Gods zaak;
En dus met onse reed'nen stichten.
Ook zelfs met doen en leeven,
Een heilig voorbeeld geven.
8. Dat ons een innig medelijden,
Om 's naasten kruis en smert,
Ga treffen in het hert;
En ons verheugen met den blijden,
Ook droevig zijn met eenen,
Met broeders die daar weenen.
9. Dat wy gereed ter hulpe komen
De nood van yder een,
En goed doen in 't gemeen,
Doch aldermeest den rechten vroomen.
Die zo zijn plicht wil toonen,
God zal 't hem eeuwig loonen.

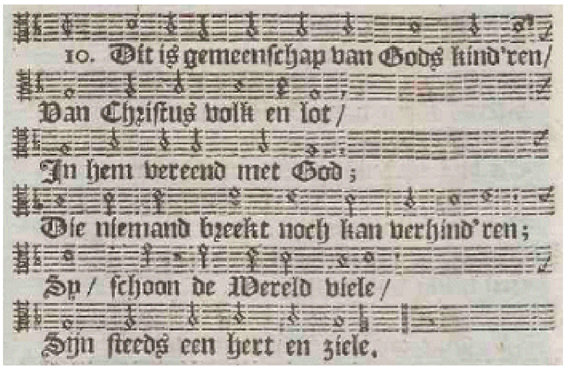

10. Dit is gemeenschap van Gods kind'ren,
Van Christus volk en lot,
In hem vereend met God;
Die niemand breekt noch kan verhind'ren;
Sy, schoon de Wereld viele,
Sijn steeds een hert en ziele.

[Myn God! mijn goed! mijn heil, mijn lust, mijn Heer!]

Op de wijse: *Psalm 116.*

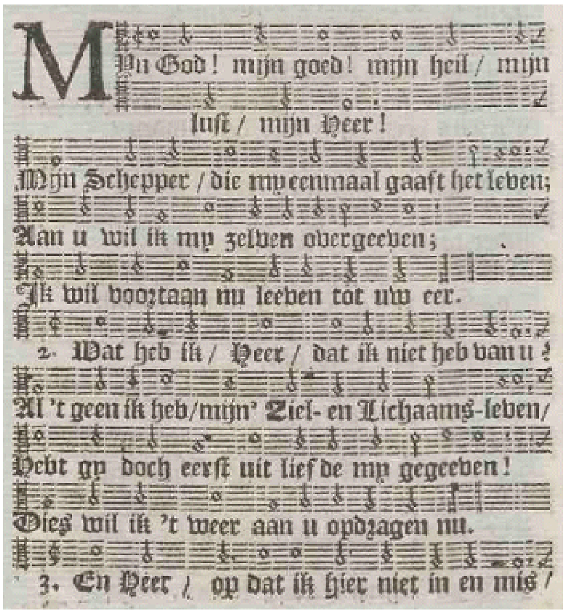

*M*Yn God! mijn goed! mijn heil, mijn lust, mijn Heer!
Mijn Schepper, die my eenmaal gaaft het leven;
Aan u wil ik my zelven overgeeven;
Ik wil voortaan nu leeven tot uw eer.
2. Wat heb ik, Heer, dat ik niet heb van u?
Al 't geen ik heb, mijn' Ziel- en Lichaams-leven,
Hebt gy doch eerst uit liefde my gegeeven!
Dies wil ik 't weer aan u opdragen nu.
3. En Heer, op dat ik hier niet in en mis,

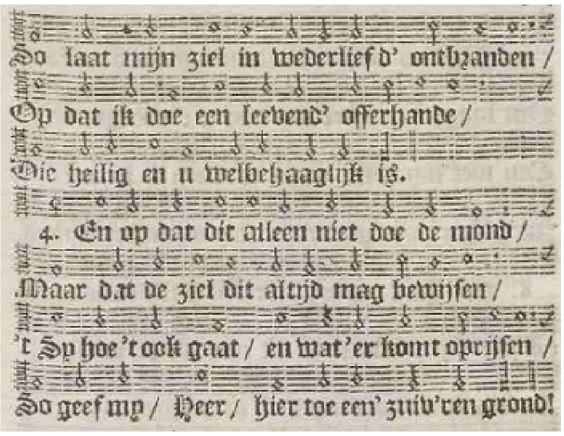

So laat mijn ziel in wederliefd' ontbranden,
Op dat ik doe een leevend' offerhande,
Die heilig en u welbehaaglijk is.
4. En op dat dit alleen niet doet de mond,
Maar dat de ziel dit altijd mag bewijsen,
't Sy hoe 't ook gaat, en wat 'er komt oprijsen,
So geef my, Heer, hier toe een' zuiv'ren grond!
Pause.

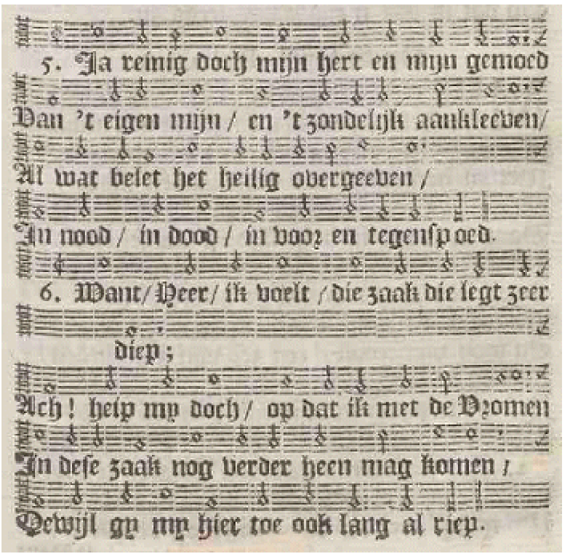

5. Ia reinig doch mijn hert en mijn gemoed
Van 't eigen mijn, en 't zondelijk aankleeven,
Al wat belet het heilig overgeeven,
In nood, in nood, in voor en tegenspoed
6. Want, Heer, ik voelt, die zaak die legt zeer diep;
Ach! help by doch, op dat ik met de Vromen
In dese zaak nog verder heen mag komen,
Dewijl gy my hier toe ook lang al riep.

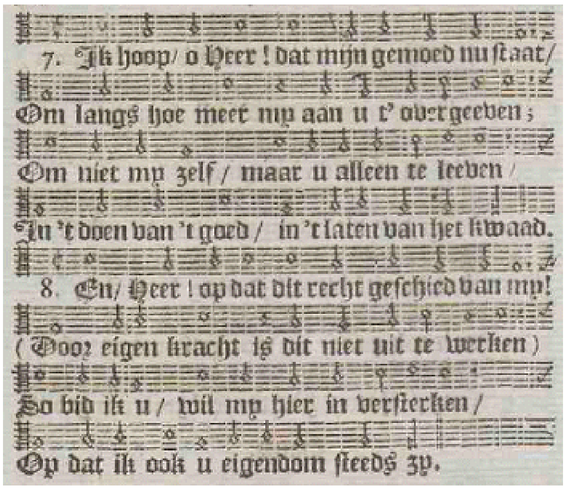

7. Ik hoop, o Heer! dat mijn gemoed nu staat,
Om langs hoe meer my aan u t'overgeeven;
Om niet my zelf, maar u alleen te leeven,
In 't doen van 't goed, in 't laten van het kwaad.
8. En, Heer! op dat dit recht geschied van my!
(Door eigen kracht is dit niet uit te werken)
So bid ik u, wil my hier in versterken,
Op dat ik ook u eigendom steeds zy.

[Myn Iesus, zoud ik u voortaan niet minnen?]

Op de wijse: *Psalm 103.*

*M*Yn Iesus, zoud ik u voortaan niet minnen?
Met al de kracht van ingespannen zinnen,
Daar ik u heb in 't heiligdom aanschouwd,
Gelijk een Zon van heil'ge helderheden,
En bron van troost, een zee van zaligheden,
Een eed'le paarl in blinkend Hemels goud?
2. Uw schoonheid gaat den Absalon te boven.

Uw glans doet die van Salomon verdoven;

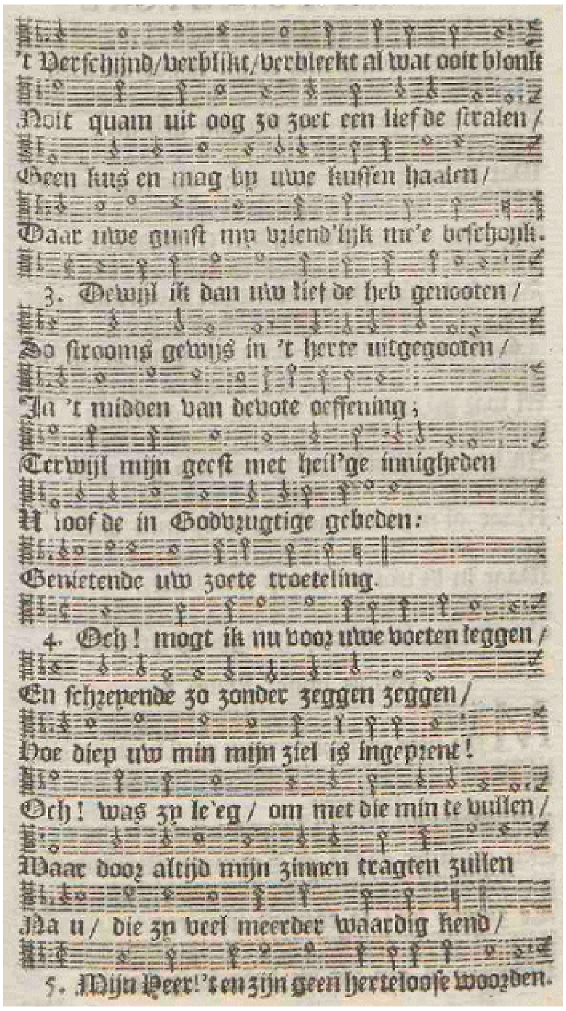

't Verschijnd, verblikt, verbleekt al wat ooit blonk
Noit quam uit oog zo zoet een liefde stralen,
Geen kus en mag by uwe kussen haalen,
Daar uwe gunst my vriend'lijk me'e beschonk.
3. Dewijl ik dan uw liefde heb genooten,
So strooms gewijs in 't herte uitgegooten,
In 't midden van devote oeffening;
Terwijl mijn geest met heil'ge innigheden
U loofde in Godvruchtige gebeden:
Genietende uw zoete troeteling.
4. Och! mogt ik nu voor uwe voeten leggen,
En schreyende zo zonder zeggen zeggen,
Hoe diep uw min mijn ziel is ingeprent!
Och! was zy le'eg, om met die min te vullen,
Waar door altijd mijn zinnen tragten zullen
Na u, die zy veel meerder waardig kend,
5. Mijn Heer! 't en zijn geen herteloose woorden.

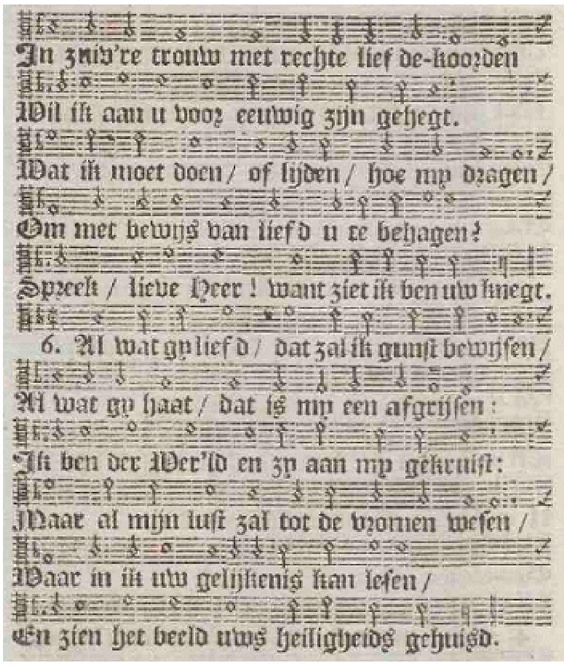

In zuiv're trouw met recht liefde-koorden
Wil ik aan u voor eeuwig zijn gehegt.
Wat ik moet doen, of lijden, hoe my dragen,
Om met bewijs van lief u te behagen?
Spreek, lieve Heer! want ziet ik ben uw knegt.
6. Al wat gy liefd, dat zal ik gunst bewijsen,
Al wat gy haat, dat is my een afgrijsen:
Ik ben der Wer'ld en zy aan my gekruist:
Maar al mijn lust zal tot de vromen wesen,
Waar in ik uw gelijkenis kan lesen,
En zien het beeld uws heiligheids gehuisd.

[Myn hert ontfonkt, mijn geest begint t' ontspringen]

Op de wijse: *Psalm 8.*

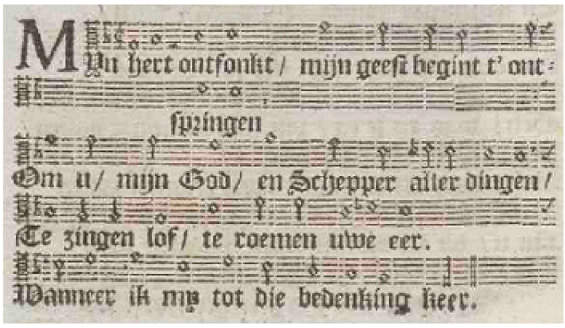

*M*Yn hert ontfonkt, mijn geest begint t' ontspringen
Om u, mijn God, en Schepper aller dingen,
Te zingen lof, te roemen uwe eer.
Wanneer ik my tot die bedenking keer.

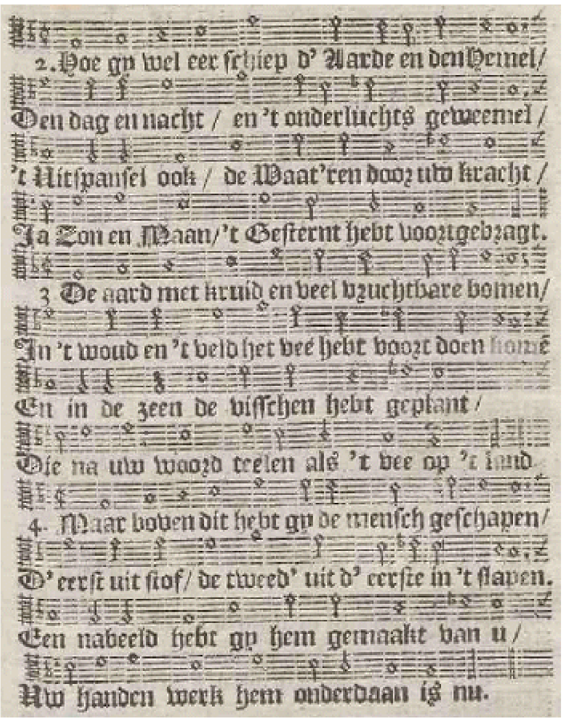

2. Hoe gy wel eer schiep d' Aarde en den Hemel,
Den dag en nacht, en 't onderluchts geweemel,
't Uitspansel ook, de Waat'ren door uw kracht,
Ia Zon en Maan, 't Gesternt hebt voortgebracht.
3. De aard met kruid en veel vruchtbare bomen,
In 't woud en 't veld het vee hebt voor doen kome*n*
En in de zeen de visschen hebt geplant,
Die na uw woord teelen als 't vee op 't land
4. Maar boven dit hebt gy de mensch geschapen,
D' eerst uit stof, de tweed' uit d' eerste in 't slapen.
Een nabeeld hebt gy hem gemaakt van u,
Uw handen werk hem onderdaan is nu.

Pause.

5. Niet tegenstaand' veel duisenden van jaren
Verlopen zijn, 't blijft als z' van d' aanvang ware*n*,
't Houd alles zijn geschikte loop en tred,
Een ieder blijft in 't perk van u geset.

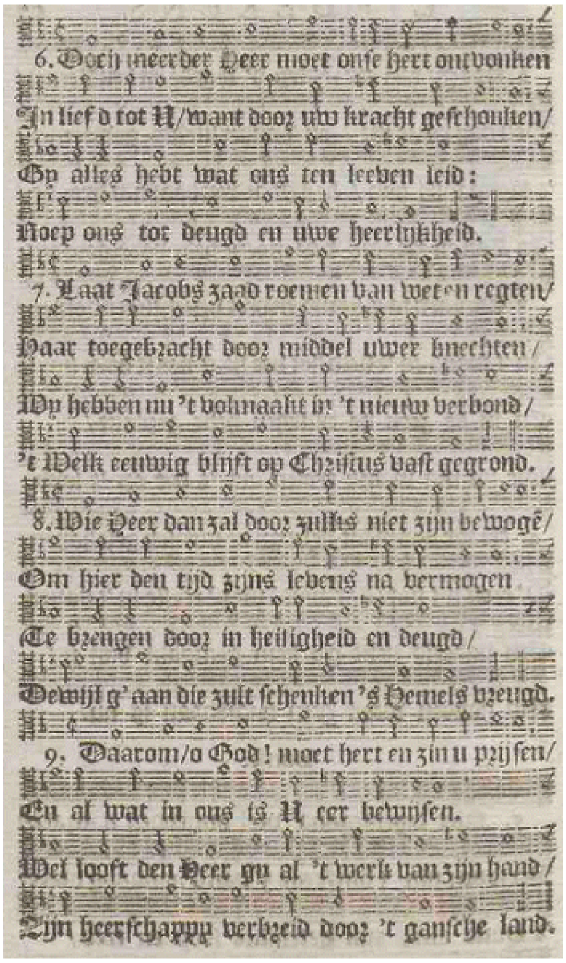

6. Doch meerder Heer moet ons hert ontvonken
In liefd tot u, want door uw kracht geschonken,
Gy alles hebt wat ons ten leeven leid:
Roep ons tot deugd en uwe heerlijkheid.
7. Laat Iacobs zaad roemen van wet en regten,
Haar toegebracht door middel uwer knechten,
Wy hebben nu 't volmaakt in 't nieuw verbond,
't Welk eeuwig blijft op Christus vast gegrond.
8. Wie Heer dan zal door zulks niet zijn bewoge*n*
Om hier den tijd zijns levens na vermogen
Te brengen door in heiligheid en deugd,
Dewijl g' aan die zult schenken 's Hemels vreugd.
9. Daarom, o God! moet hert en zin u prijsen,
En al wat in ons is U eer bewijsen.
Wel looft den Heer gy al 't werk van zijn hand,
Zijn heerschappy verbreid door 't gansche land.

[Myn hert' hef ick tot u, Heere,]

Psalm 25.

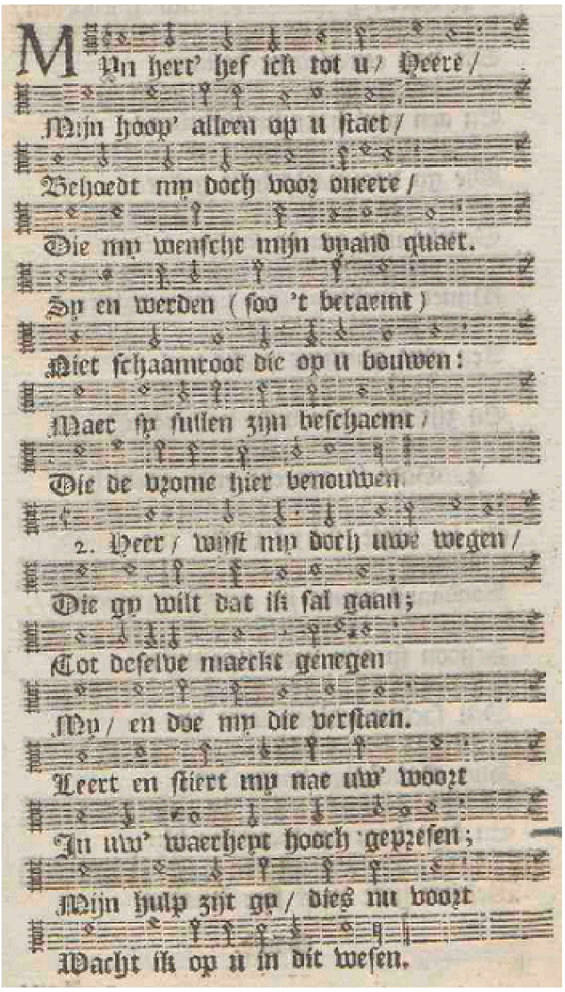

*M*Yn hert' hef ick tot u, Heere,
Mijn hoop' alleen op u staet,
Behoedt my doch voor oneere,
Die my wenscht mijn vyand quaet
Sy en werden (soo 't betaemt)
Niet schaamroot die op u bouwen:
Maer sy sullen zijn beschaemt,
Die de vrome hier benouwen.
    2. Heer, wijst my doch uwe wegen,
Die gy wilt dat ik sal gaan;
Tot deselve maeckt genegen
My, en doe my die verstaen.
Leert en stiert my nae uw' woort
In uw' waerheyt hooch gepresen;
Mijn hulp zijt gy, dies nu voort
Wacht ik op u in dit wesen.

3. Heer, gedenckt aen uw' goedheden,
Die van eeuwicheyt bestaen,
En aen uw' barmhertigheden,
Die gy voormaels hebt gedaen.
Denckt niet aen de sonden, Heer,
Mijner jonckheyt seer lichtveerdich/
Aen uw' goetheyt denkt veel meer,
En zijt tot mijn hulp volveerdich.
4. Godt is oprecht ende goedich,
En hy blijft sulcxs t' aller tijt;
Sondaars neemt hy aen sachtmoedich
Schoon sy zijn vervallen wijdt.
Den sachtmoedigen leert hy
Sijn Godtsalige voetpaden;
En doet daer op wand'len bly
Welcker hert was seer beladen.
Pause.

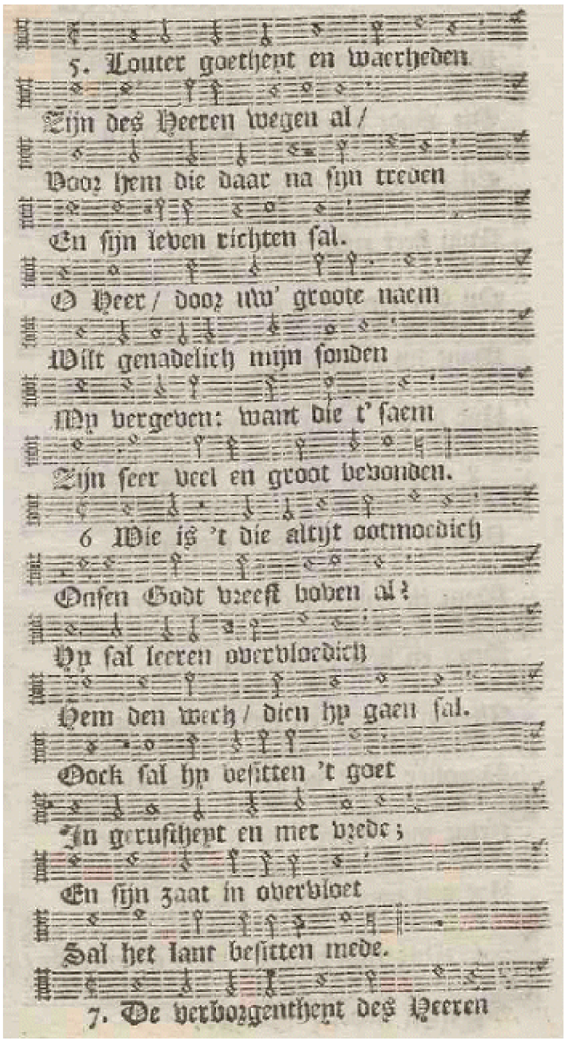

5. Louter goetheyt en waerheden
Zijn des Heeren wegen al,
Voor hem die daar na sijn treden
En sijn leven richten sal.
O Heer, door uw' groote naem
Wilt genadelick mijn sonden
My vergeven: want die t' saem
Zijn seer veel en groot bevonden.
6 Wie is 't die altijt ootmoedich
Onsen Godt vrees boven al?
Hy sal leeren overvloedich
Hem den wech, dien hy gaen sal.
Oock sal hy besitten 't goet
In gerustheyt en met vrede;
En sijn zaat in overvloet
Sal het lant besitten mede.
7. De verborgentheyt des Heeren

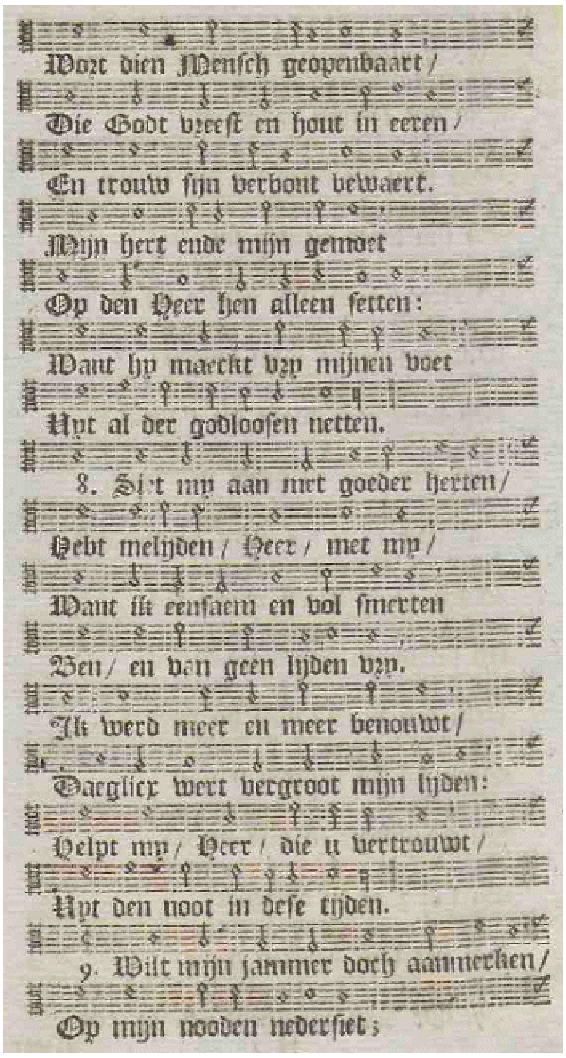

Wort den Mensch geopenbaart,
Die Godt vreest en hout in eeren,
En trouw sijn verbont bewaert.
Mijn hert ende mijn gemoet
Op den Heer hen alleen setten:
Want hy maeckt vry mijnen voet
Uyt al der godloosen netten.
8. Siet my aan met goeder herten,
Hebt melijden, Heer, met my,
Want ik eensaem en vol smerten
Ben, en van geen lijden vry.
Ik werd meer en meer benouwt,
Daeglicx wert vergroot mijn lijden:
Helpt my, Heer, die u vertrouwt,
Uyt den noot in dese tijden.
9. Wilt mijn jammer doch aanmerken,
op mijn nooden nedersiet;

En vergeeft mijn boose werken
My genadelick om niet.
Siet hoe de vyanden mijn
Wrevelmoedig boven maten,
Die groot van getale zijn,
My seer vyandelich haten.
  10. Voor haar list mijn ziel bewaret,
Reddet my dat ik met smaat
En met schand niet zy bezwaret,
Want gy zijt mijn toeverlaat.
Slecht, recht ben ik, my behoed:
Want ick sal, Heer, u verwachten.
Israël uyt tegenspoet
Ook verlost door uwe krachten.

[Na binnen ziel, de tijd, de zaak en God]

Op de wijse: *Psalm 116.*

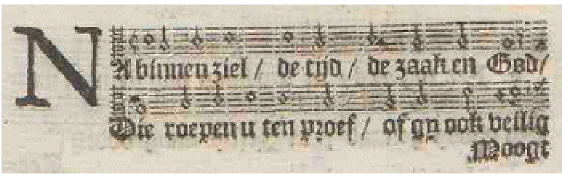

*N*A binnen ziel, de tijd, de zaak en God,
Die roepen u ten proef, of gy ook veilig

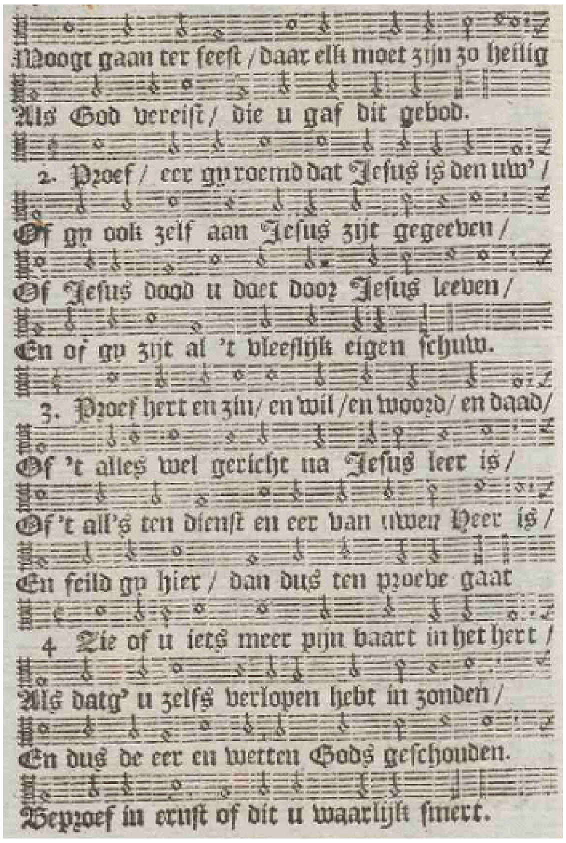

Moogt gaan ter feest, daar elk moet zijn zo heilig
Als God vereist, die u gaf dit gebod.
2. Proef, eer gy roemd dat Iesus is den uw'
Of gy ook zelf aan Iesus zijt gegeeven,
Of Iesus dood u doet door Iesus leeven,
En of gy zijt al 't vleeslijk eigen schuw.
3. Proef hert en zin, en wil, en woord, en daad,
Of 't alles wel gericht na Iesus leer is,
Of 't all's ten dienst en eer van uwen Heer is,
En feild gy hier, dan dus ten proeve gaat
4. Zie of u iets meer pijn baart in het hert,
Als datg' u zelfs verlopen hebt in zonden,
En dus de eer en wetten Gods geschonden.
Beproef in ernst of dit u waarlijk smert.
Pause.

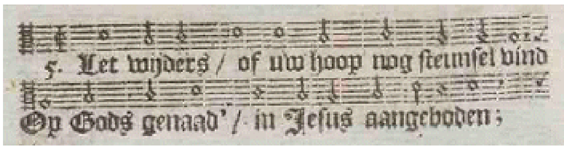

5. Let wijders, of uw hoop nog steunsel vind
Op Gods genaad', in Iesus aangeboden;

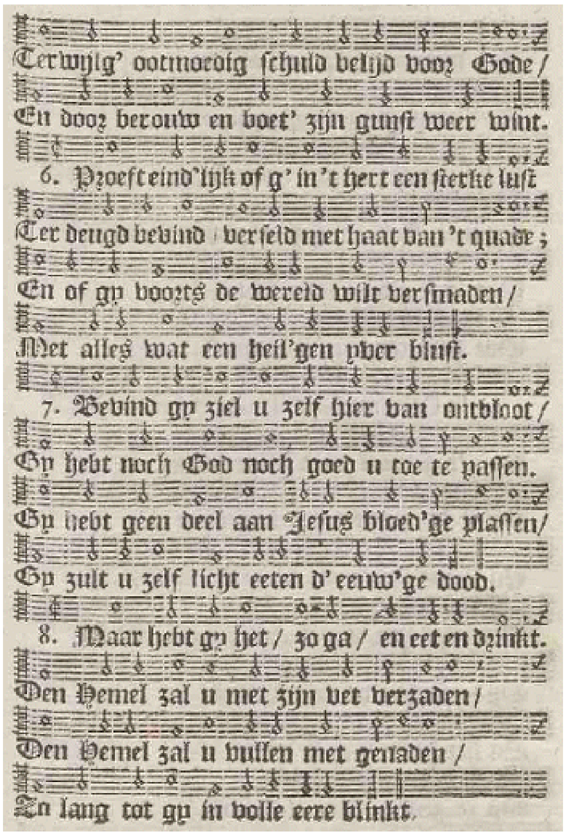

Terwijlg' ootmoedig schuld belijd voor Gode,
En door berouw en boet' zijn gunst weer wint.
6. Proeft eind'lijk of g' in 't hert een sterke*n* lust
Ter deugd bevind verseld met haar van 't quade;
En of gy voorts de wereld wilt versmaden,
Met alles wat een heil'gen yver blust.
7. Bevind gy ziel u zelf hier van ontbloot,
Gy hebt noch God noch goed u toe te passen.
Gy hebt geen deel aan Iesus bloed'ge plassen
Gy zult u zelf licht eeten d' eeuw'ge dood.
8. Maar hebt gy het, zo ga, en eet en drinkt.
Den Hemel zal u met zijn vet verzaden,
Den Hemel zal u vullen met genaden,
Zo lang tot gy in volle eere blinkt.

[Noit en heb ik beet're stonden]

Op de wijse : *Psalm 77.*

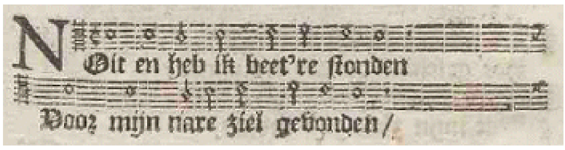

*N*Oit en heb ik beet're stonden

Voor mijn nare ziel gevonden,

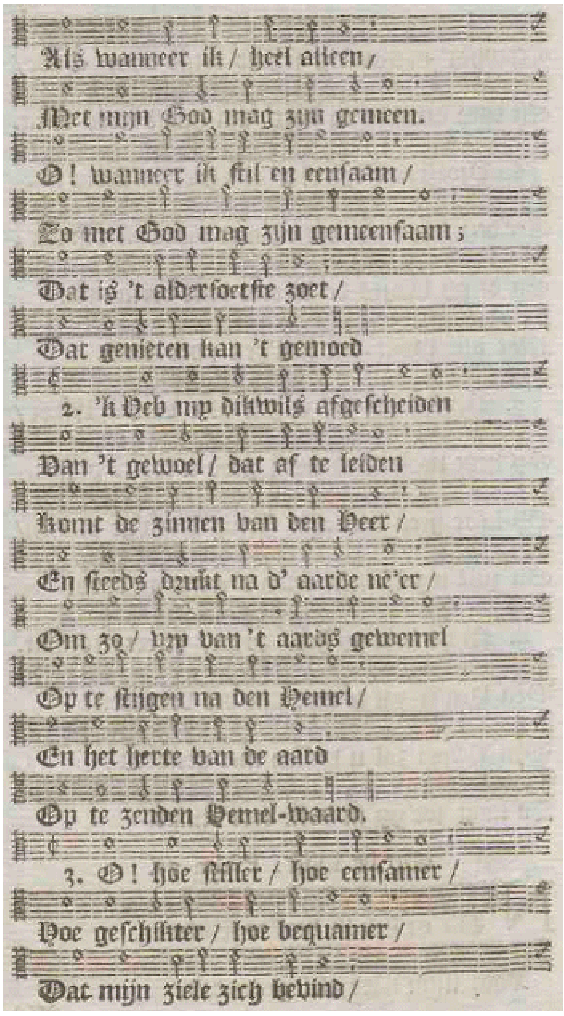

Als wanneer ik, heel alleen,
Met mijn God mag zijn gemeen.
O! wanneer ik stil en eensaam,
Zo met God mag zijn gemeensaam;
Dat is 't alder soetste zoet,
Dat genieten kan 't gemoed
    2. 'K heb my dikwils afgescheiden
Van 't gewoel, dat af te leiden
Komt de zinnen van den Heer,
En steeds drukt na d' aarde ne'er,
Om zo, vry van 't aards gewemel
Op te stijgen na den Hemel,
En het herte van de aard
Op te zenden Hemel-waard.
    3. O! hoe stiller, hoe eensamer
Hoe geschikter, hoe bequamer,
Dat mijn ziele zich bevind,

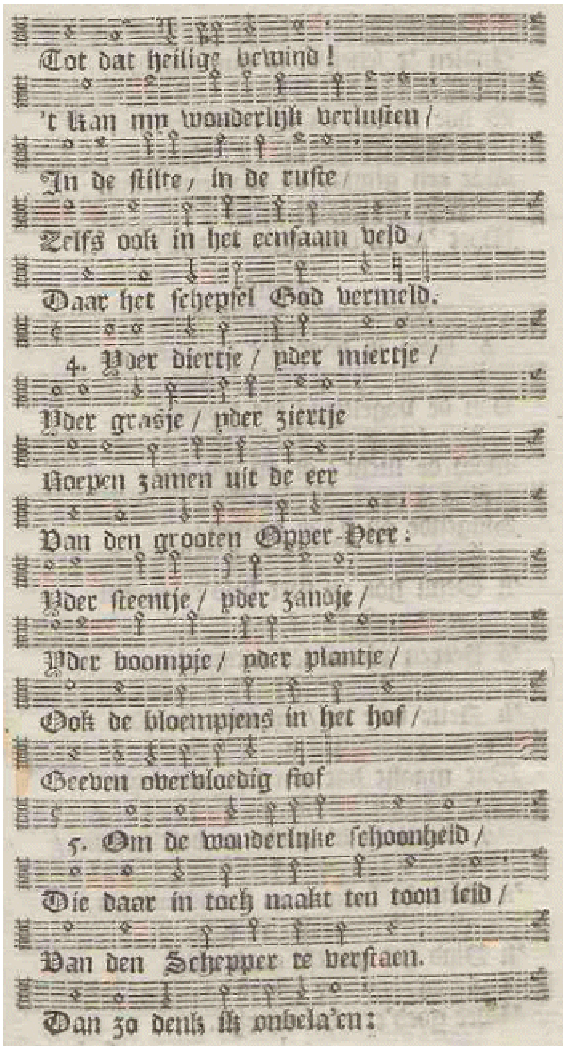

Tot dat heilige bewind!
't Kan my wonderlijk verlusten,
In de stilte, in de ruste,
Zelfs ook in het eensaam veld,
Daar het schepsel God vermeld.
4. Yder diertje, yder miertje
Yder grasje, yder ziertje
Roepen zamen uit de eer
Van den grooten Opper-Heer:
Yder steentje, yder zandje,
Yder boompje, yder plantje,
Ook de bloempjens in het hof,
Geeven overvloedig stof.
5. Om de wonderlijke schoonheid,
Die daar in toch naakt ten toon leid,
Van de Schepper te verstaen.
Dan zo denk ik onbela'en:

Indien 't schepsel is dus heerlijk,
O hoe schoon en waardeerlijk!
Wat een glans, en wat een schijn
Moet 'er in den Maker zijn!
Pause.

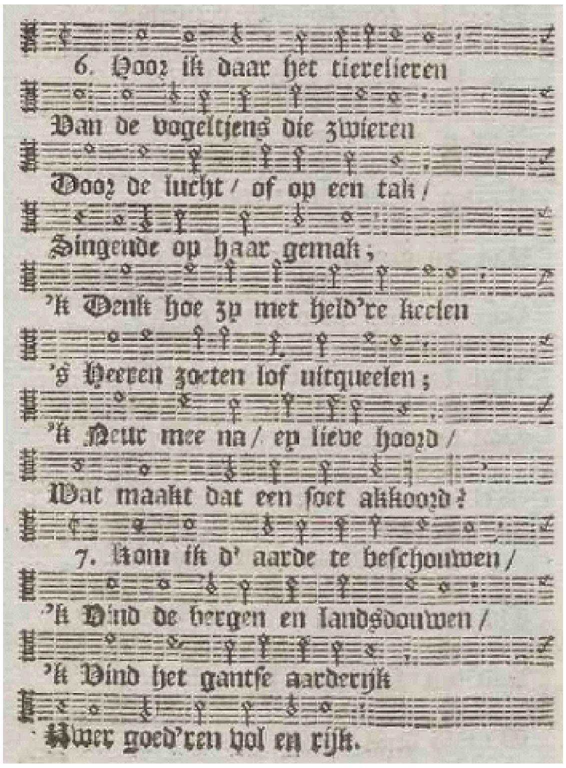

6. Hoor ik daar het tierelieren
Van de vogeltjens die zwieren
Door de lucht, of op een tak,
Singende op haar gemak;
'k Denk hoe zy met held're keelen
's Heeren zoeten lof uitqueelen;
'k Neur mee na, en lieve hoord,
Wat maakt dat een soet akkoord?
7. Kom ik d' aarde te beschouwen,
'k Vind de bergen en landsdouwen,
'k Vind het gantse aarderijk
Uwer goed'ren vol en rijk.

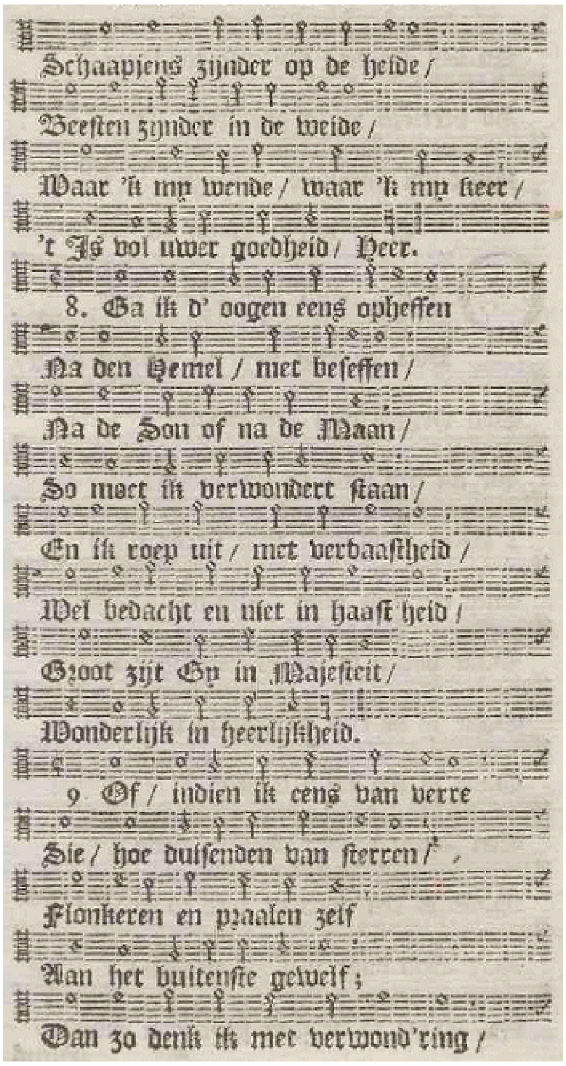

Schaapjens zijnder op de heide,
Beesten zijnder in de weide,
Waar 'k my wende, waar 'k my keer,
't Is vol uwer goedheid, Heer.
    8. Ga ik d' oogen eens opheffen
Na den Hemel, met beseffen,
Na de Son of na de Maan,
So moet ik verwondert staan,
En ik roep uit, met verbaastheid,
Wel bedacht en niet in haast'heid,
Groot zijt Gy in Majesteit,
Wonderlijk in heerlijkheid.
    9. Of, indien ik eens van verre
Sie, hoe duisenden van sterren,
Flonkeren en praalen zelf
Aan het buitenste gewelf;
Dan zo denk ik met verwond'ring,

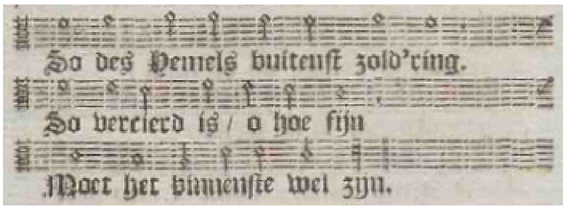

So des Hemels buitenst zold'ring.
So vercierd is, o hoe fijn,
Moet het binnenste wel zijn.

[O Aardeworm! verhef uw oog]

Op de wijse: *Psalm 36.*

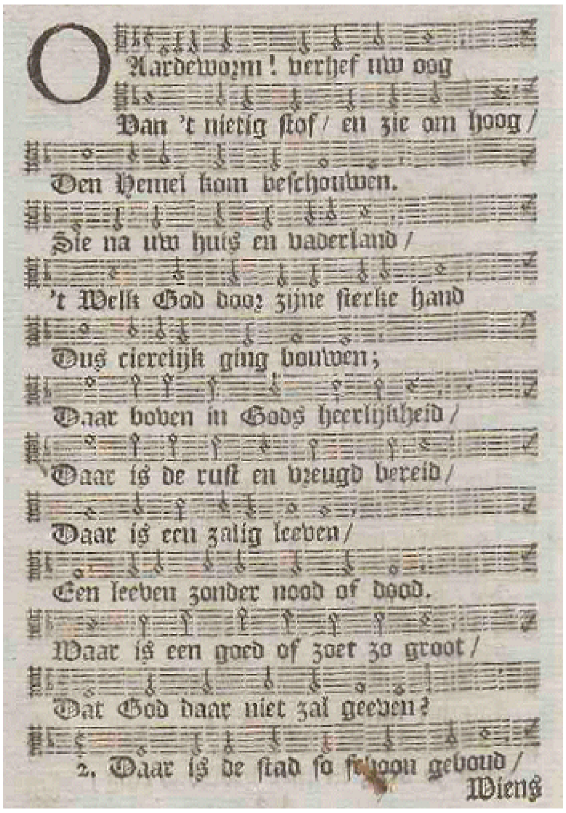

O Aardeworm! verhef uw oog
Van 't nietig stof, en zie om hoog,
Den Hemel kom beschouwen.
Sie na uw huis en vaderland,
't Welk God door zijn sterke hand
Dus cierelijk ging bouwen;
Daar boven in Gods heerlijkheid,
Daar is de rust en vreugd bereid,
Daar is een zalig leeven,
Een leeven zonder nood of dood.
Waar is een goed of zoet zo groot,

Dat God daar niet zal geeven?

2. Daar is de stad so schoon geboud,

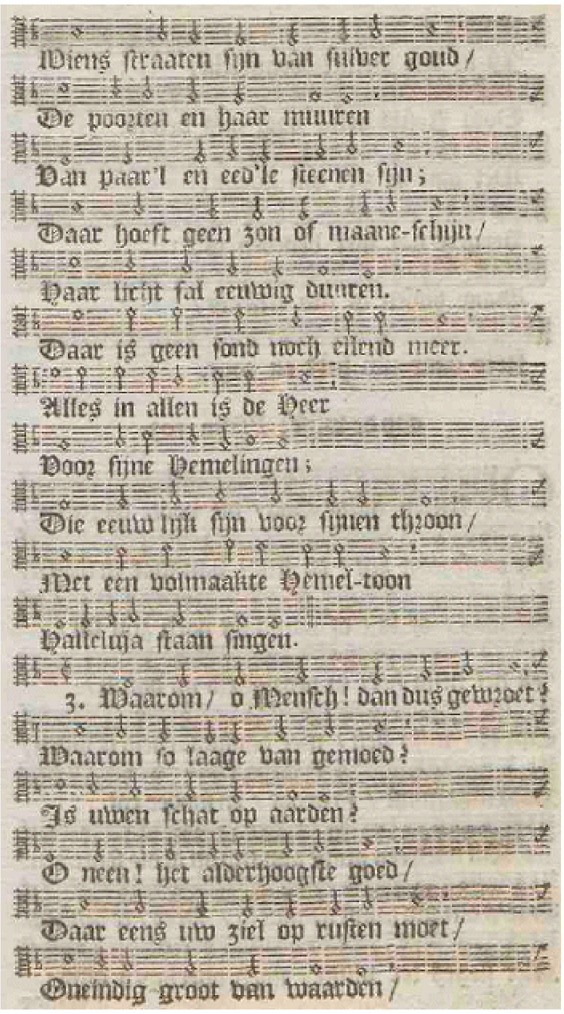

Wiens straaten sijn van suiver goud,
De poorten en haar muuren
Van paar'l en eed'le steenen sijn;
Daar hoeft geen zon of maane-schijn,
Haar licht sal eeuwig duuren.
Daar is geen sond noch ellend meer.
Alles in allen is de Heer
Voor sijne Hemelingen;
Die eeuw'lijk sijn voor sijnen throon,
Met een volmaakt Hemel-toon
Halleluja staan singen.
 3. Waarom, o Mensch! dan dus gewroet?
Waarom so laage van gemoed?
Is uwen schat op aarden?
O neen! het alderhoogste goed,
Daar eens uw ziel op rusten moet,
Oneindig groot van waarden,

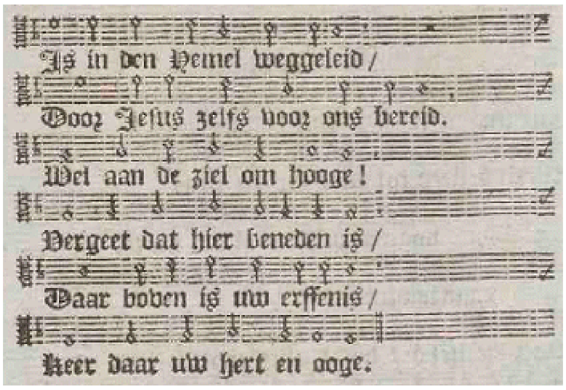

Is in den Hemel weggeleid
Door Iesus zelfs voor ons bereid.
Wel aan de ziel om hooge!
Vergeet dat hier beneden is,
Daar boven is uw erffenis,
Heer daar uw hert en ooge.

[O! Alleen goede God, die nooit volpresen]

Op de wijse: *Psalm 103.*

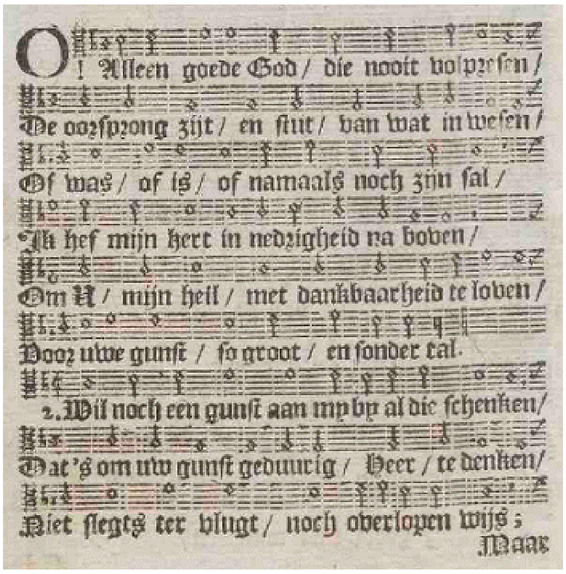

O! Alleen goede God, die nooit volpresen,
De oorsprong zijt, en stut, van wat in wesen,
Of was, of is, of namaals noch zijn sal,
Ik hef mijn hert in nedrigheid na boven,
Om U, mijn heil, met dankbaarheid te loven,
Voor uwe gunst, so groot, en sonder tal.
  2. Wil noch een gunst aan my by al die schenken,
Dat 's om uw gunst geduurig, Heer, te denken,
Niet slegts ter vlugt, noch overlopen wijs;

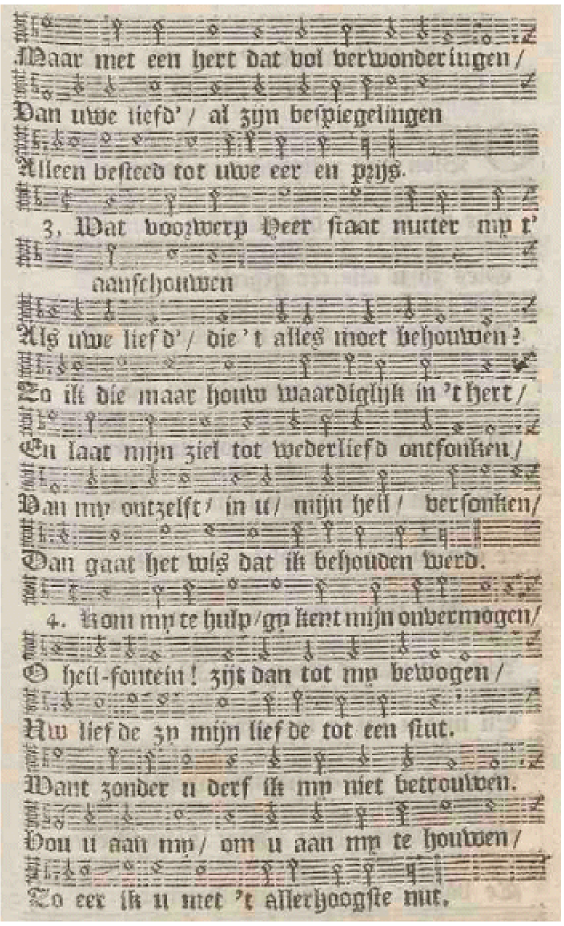

Maar met een hert dat vol verwonderingen,
Van uwe liefd', al zijn bespiegelingen
Alleen besteed tot uwe eer en prijs.
3. Wat voorwerp Heer staat nutter my t' aanschouwen
Als uwe liefd' die 't alles moet behouden?
Zo ik die maar houw waardiglijk in 't hert,
En laat mijn ziel tot wederliefd' ontfonken,
Van my ontzelft, in u, mijn heil, versonken,
Dan gaat het wis dat ik behouden werd.
4. Kom my te hulp, gy kent mijn onvermogen,
O heil-fontein! zijt dan tot my bewogen,
Uw liefde zy mijn liefde tot een stut.
Want zonder u derf ik my niet betrouwen.
Hou u aan my, om u aan my te houwen
Zo eer ik u met 't allerhoogste nut.

[O Bron van zaligheid, en leeven]

Op de wijse: *Psalm 66. Of met halve Versen, de tien Geboden.*

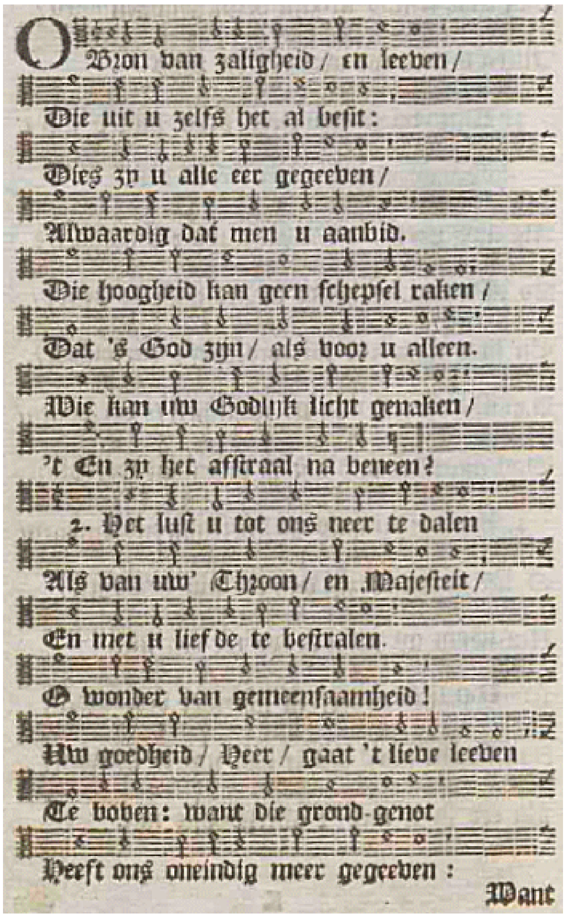

O Bron van zaligheid, en leeven,
Die uit u zelfs het al besit:
Dies zy u alle eer gegeeven,
Alwaardig dat men u aanbid.
Die hoogheid kan geen schepsel raken,
Dat 's God zijn, als voor u alleen.
Wie kan uw Godlijk licht genaken,
't En zy het afstraal na beneen?
2. Het lust u tot ons neer te dalen
Als van uw' Throon, en Majesteit,
En met u liefde te bestralen.
O wonder van gemeensaamheid!
Uw goedheid, Heer, gaat 't lieve leeven
Te boven: want die grond-genot
Heeft ons oneindig meer gegeeven:

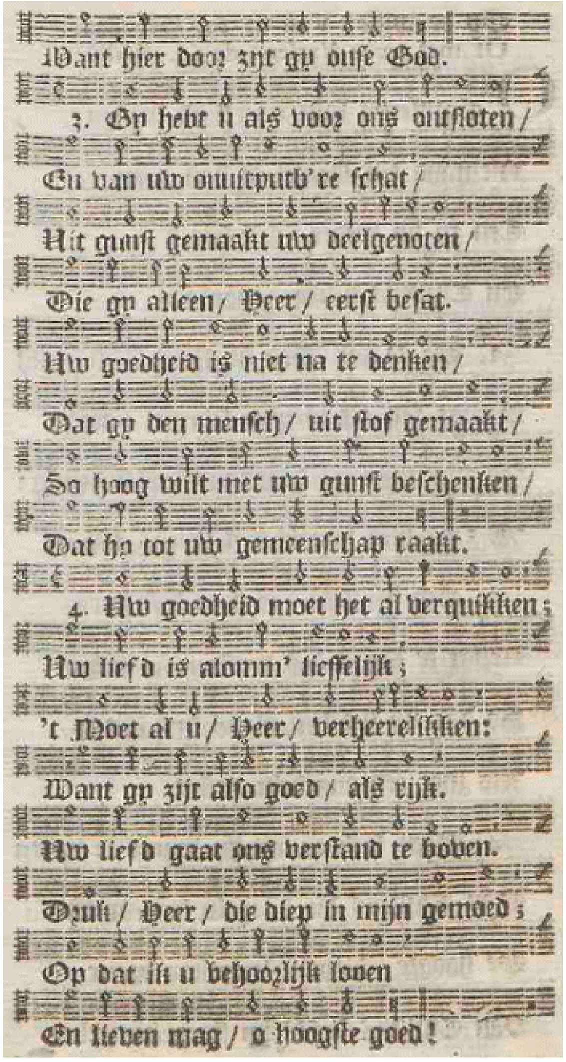

Want hier door zijt gy onse God.
3. Gy hebt u als voor ons ontsloten,
En van uw onuitputb're schat,
Uit gunst gemaakt uw deelgenoten,
Die gy alleen, Heer, eerst besat.
Uw goedheid is niet na te denken,
Wat gy den mensch, uit stof gemaakt,
So hoog wilt met uw gunst beschenken,
Dat hy tot uw gemeenschap raakt.
4. Uw goedheid moet het al verquikken;
Uw liefd is alomm' lieffelijk;
't Moet al u, Heer, verheerelikken:
Want gy zijt also goed, als rijk.
Uw liefd gaat ons verstand te boven.
Druk, Heer, die diep in mijn gemoed;
Op dat ik u behoorlijk loven
En lieven mag, o hoogste goed!

[O Christenen wilt naerstigh hooren:]

Op de wijse: Van de 10. Geboden. Of met twee Versen, de 66. Psalm.

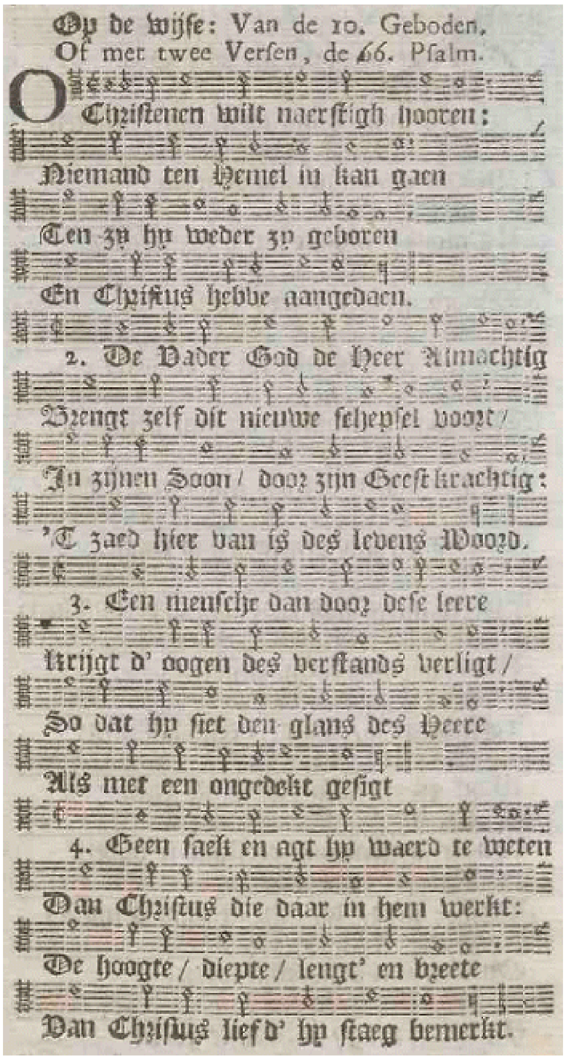

O Christenen wilt naerstigh hooren:
Niemand ten Hemel in kan gaen
Ten zy hy weder zy geboren
En Christus hebbe aangedaen.
2. De Vader God de Heer Almachtig
Brengt zelf dit nieuwe schepsel voort,
In zijnen Soon, door zijn Geest krachtig:
't Zaed hier van is des levens Woord.
3. Een mensche dan door dese leere
Krijgt d' oogen des verstands verligt,
So dat hy siet den glans des Heere
Als met een ongedekt gesigt
4. Geen saek en agt hy waerd te weten
Dan Christus die daar in hem werkt:
De hoogte, diepte, lengt' en breete
Van Christus liefd' hy staeg bemerckt.

5. De hope staet hem voorgeschreven
Van d' uytgenomen erffenis,
Hy siet op 't heerlijk eeuwig leven
'T welk des geloofs belooning is.
6. Hy leeft niet meer na 's vleesch begeren,
Gelijk de woeste werelt doet,
Hy wil hem langer niet generen
Na d' ydelheyt van zijn gemoed.
7. Den ouden mensch, de aerdsche leden,
Heeft hy gekruisigt en gedood:
'T hart sonder handen is besneden
En van onreinigheit ontbloot.
8. Het lichaem en de kragt der sonden
Heeft nu in hem geen overhand,
Maer hy is van dien dienst ontbonden
En van dien slaeffelijken band
9. Hoe soud' hy konnen hem begeven:

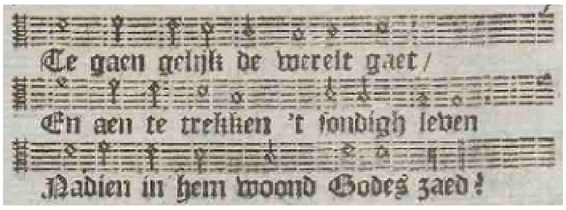

Te gaen gelijk de werelt gaet,
En aen te trekken 't sondigh leven
Nadien in hem woond Godes zaed?
          1. Pause.

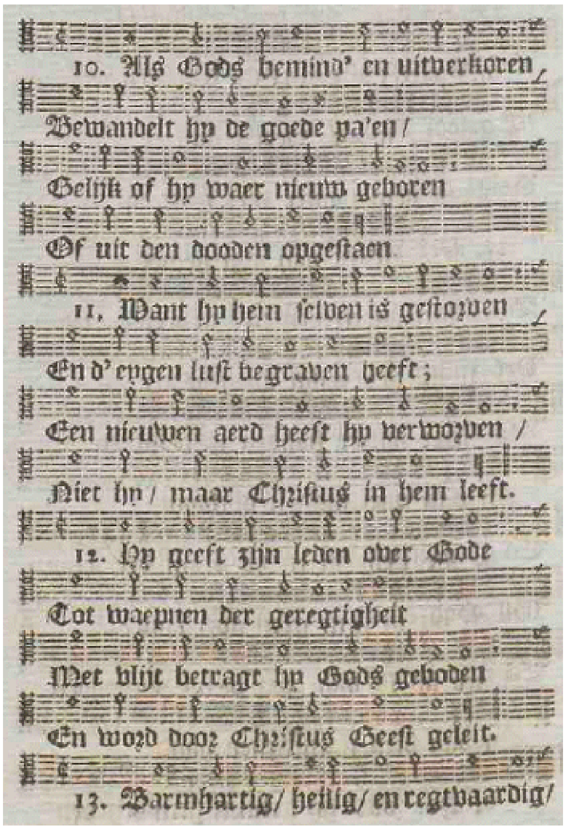

   10. Als Gods bemind' en uitverkoren,
Bewandelt hy de goede pa'en,
Gelijk of hy waer nieuw geboren
Of uit den dooden opgestaen.
   11. Want hy hem selven is gestorven
En d'eygen lust begraven heeft;
Een nieuwen aerd heeft hy verworven,
Niet hy, maar Christus in hem leeft.
   12. Hy geeft zijn leden over Gode
Tot waepnen der geregtigheit
Met vlijt betragt hy Gods geboden
En word door Christus Geest geleit.
   13. Barmhartig, heilig, en regtvaardig,

Ootmoedig, vriend'lijk, vreedsaem, soet,
Verdraegsaem, matelijk, goedaardig,
Godsalig, langsaem van gemoed,
14. Hem gevende tot goede werken
En tot gebouw van Godes huys,
'T geloof door liefd' hy soekt te sterken,
Volgt Christus nae: neemt op zijn kruis.
15. Het voorschrift van de heyll'ge Leere
By hem met trouw gehoorsaemt werd,
Het zuiver leven onsen Heere
Als een schoon beeld staat in zijn hert.
16. Daerom zijn dwaling uit onweten
En zwakheit, daer hy tegen strijd,
Wil God de Vader gantsch vergeten
En niet gedenken t' een'ger tijd.
2. Pause.

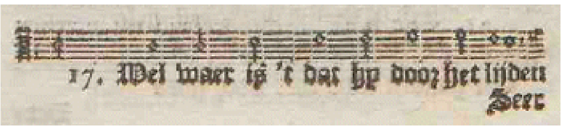

17. Wel waer is 't dat hy door het lijden

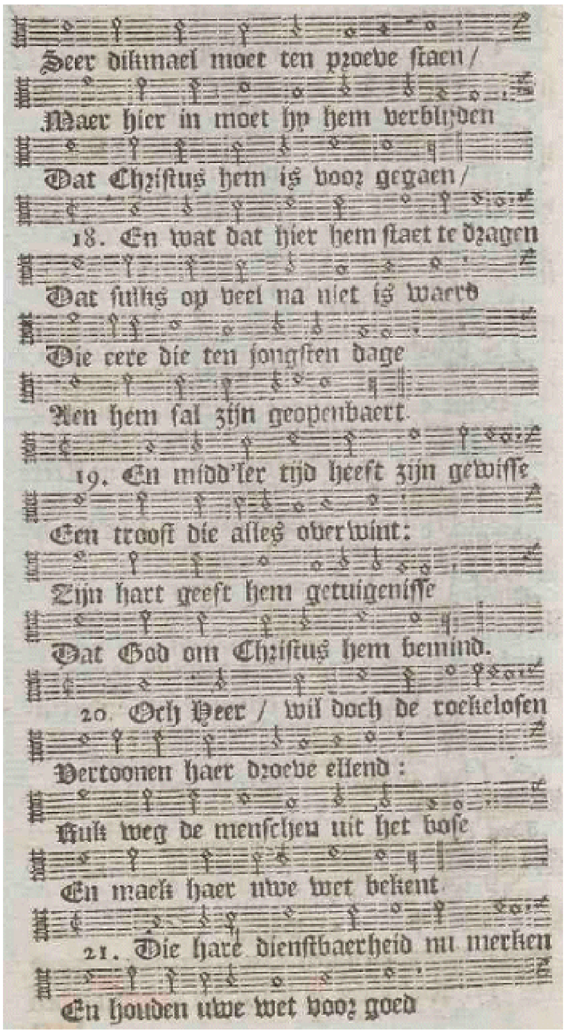

Seer dikmael moet ten proeve staen,
Maer hier in moet hy hem verblijden
Dat Christus hem is voor gegaen,
18. En wat dat hier hem staet te dragen
Dat sulks op veel na niet is waerd
Die eere die ten jongsen dage
Aen hem sal zijn geopenbaert.
19. En midd'ler tijd heeft zijn gewisse
Een troost die alles overwint:
Zijn hart geeft hem getuigenisse
Dat God om Christus hem bemind.
20. Och Heer, wil doch de roekelosen
Vertoonen haer droeve ellend:
Ruk weg de menschen uit het bose
En maek haer uwe wet bekent.
21. Die hare dienstbaerheid nu merken
En houden uwe wet voor goed

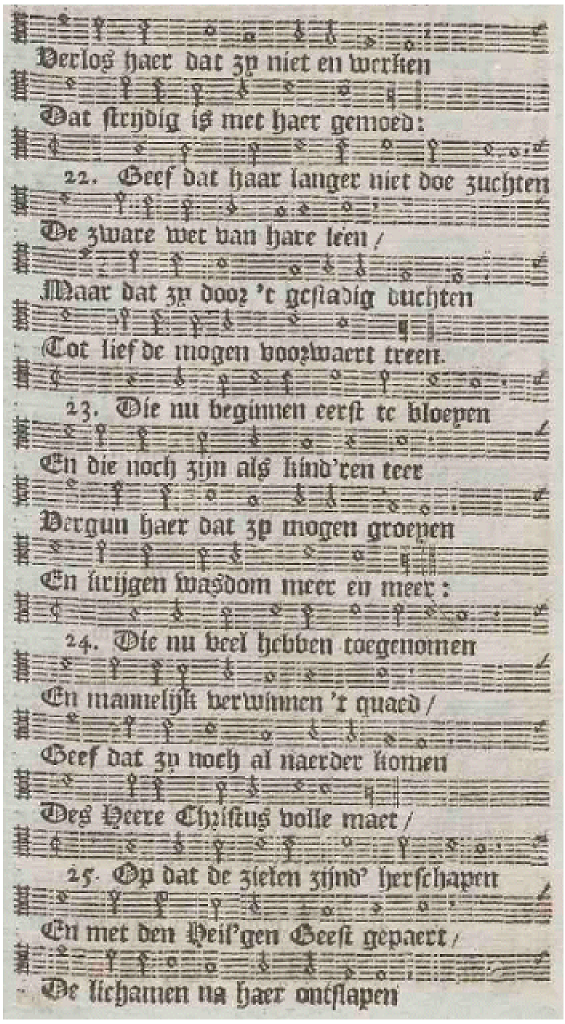

Verlos haer dat zy niet en werken
Dat strijdig is met haer gemoed:
22. Geef dat haar langer niet doe zuchten
De zware wet van hare leen,
Maar dat zy door 't gestadig duchten
Tot liefde mogen voorwaert treen.
23. Die nu beginnen eerst te bloeyen
En die noch zijn als kind'ren teer
Vergun haer dat zy mogen groeyen
En krijgen wasdom meer en meer:
24. Die nu veel hebben toegenomen
En mannelijk verwinnen 't quaed,
Geef dat sy noch al naerder komen
Des Heere Christus volle maet,
25. Op dat de zielen zijnd' herschapen
En met den Heil'gen Geest gepaert,
De lichamen na haer ontslapen

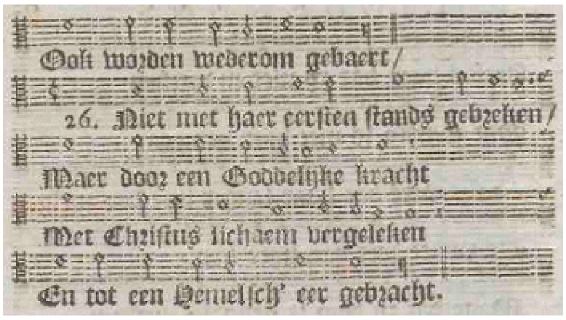

Ook worden wederom gebaert,
26. Niet met haer eersten stands gebreken,
Maer door een Goddelijke kracht
Met Christus lichaem vergeleken
En tot een Hemelsch' eer gebracht.

[O God der liefd' ontsteekt mijn lauwe zinnen.]

Op de wijse: *Psalm 18.*

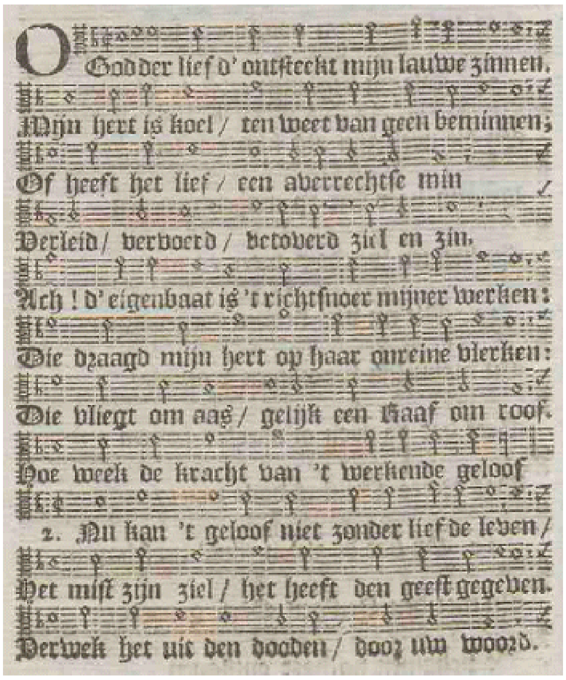

O God der liefd' ontsteekt mijn lauwe zinnen.
Mijn hert is koel, ten weet van geen beminnen;
Of heeft het lief, een averrechtse min
Verleid, vervoerd, betoverd ziel en zin.
Ach! d' eigenbaat is 't richtsnoer mijner werken:
Die draagd mijn hert op haar onreine vlerken:
Die vliedt om aas, gelijk een Raaf om roof.
Hoe week de kracht van 't werkende geloof
2. Nu kan 't geloof niet zonder liefde leven,
Het mist zijn ziel, het heeft den geest gegeven.

Verwek het uit den dooden, door uw woord.

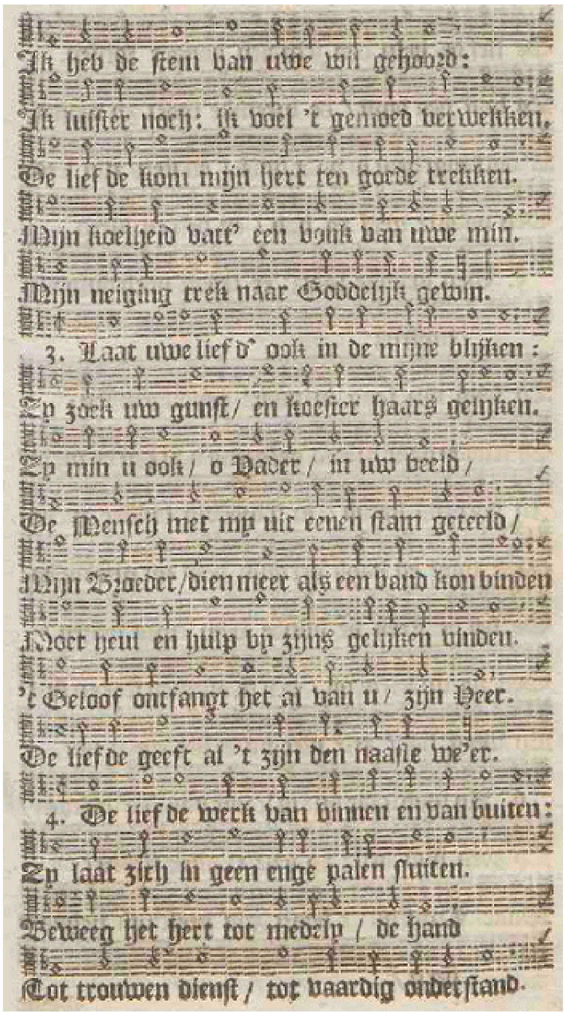

Ik heb de stem van uwe wil gehoord:
Ik luister noch: ik voel 't gemoed verwekken.
De liefde kom mijn hert ten goede trekken.
Mijn koelheid vatt', een vonk van uwe min.
Mijn neiging trek naar Goddelijk gewin.
    3. Laat uwe liefd' ook in de mijne blijken:
Zy zoek uw gunst, en koester haars gelijken.
Zy min u ook, o Vader, in uw beeld
De Mensch met my uit eenen stam geteeld,
Mijn Broeder, dien meer als een band kon binden
Moet heul en hulp by zijns gelijken vinden.
't Geloof ontvangt het al van u, zijn Heer.
De liefde geeft al 't zijn den naaste we'er.
    4. De liefde werk van binnen en van buiten:
Zy laat zich in geen enge palen sluiten.
Beweeg het hert tot medely, de hand
Tot trouwen dienst, tot vaardig onderstand.

De liefde help den schralen honger spijsen.
Zy laaf den dorst de vreemde moet zy wijsen,
Z' ontfangt hem in haar huis, en stelp zijn leed:
Den naakte geef zy dan, en dek en kleed.
5. Den kranke laatz' 'er troost noch hulp niet missen;
Zy daal om laag in naar' gevangenissen;
Of schoon haar vriend, gespeend van zon en lucht,
In boeyens steend, in 't droevig duister zucht,
Haar tong en hand verquik hem uit meedogen;
De liefde strek de blinde voor twee oogen,
Den kreup'len kruk, den strammen staf en stut:
Zy weeg haar zelf niet naar het eigen nut.
6. Zy vind haar nut in 't nut van Iesus leden,
Zy zoek hun heil: zy leve t' aller steden,
Waar Christus 't hooft zijn geest'lijk lichaam heeft,

Waar 't geest'lijk hooft in zijne leeden leeft,
De vyand zelf moet hare gunste smaken.
Om uwent wil moet zich de haat verzaken.
De liefde, die geen ongelijk en heugd,
Verwin de wraak door hare sachte deugd.
Pause.

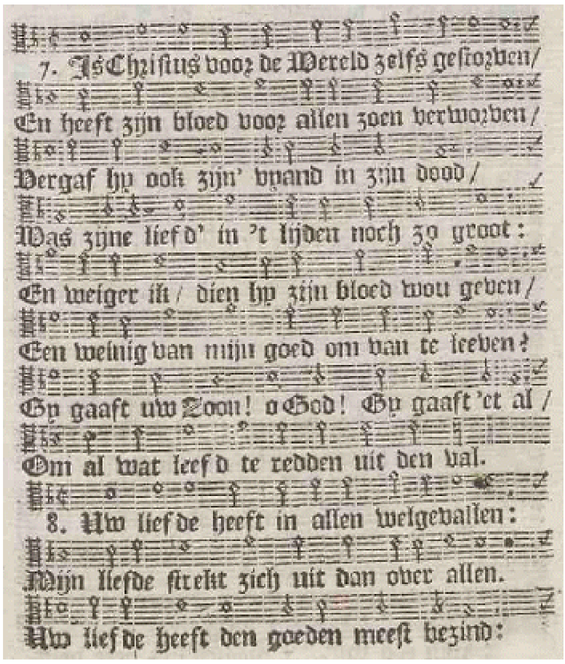

7. Is Christus voor de Wereld zelfs gestorven,
En heeft zijn bloed voor allen zoen verworven,
Vergaf hy ook zijn' vyand in zijn dood,
Was zijne liefd' in 't lijden noch zo groot:
En weiger ik, dien hy zijn bloed wou geven,
Een weinig van mijn goed om van te leeven?
Gy gaaft uw Zoon! o God! Gy gaaft 'et al,
Om al wat leefd te redden uit den val.
8. Uw liefde heeft in allen welgevallen:
Mijn liefde strekt zich uit dan over allen.
Uw liefde heeft den goeden meest bezind:

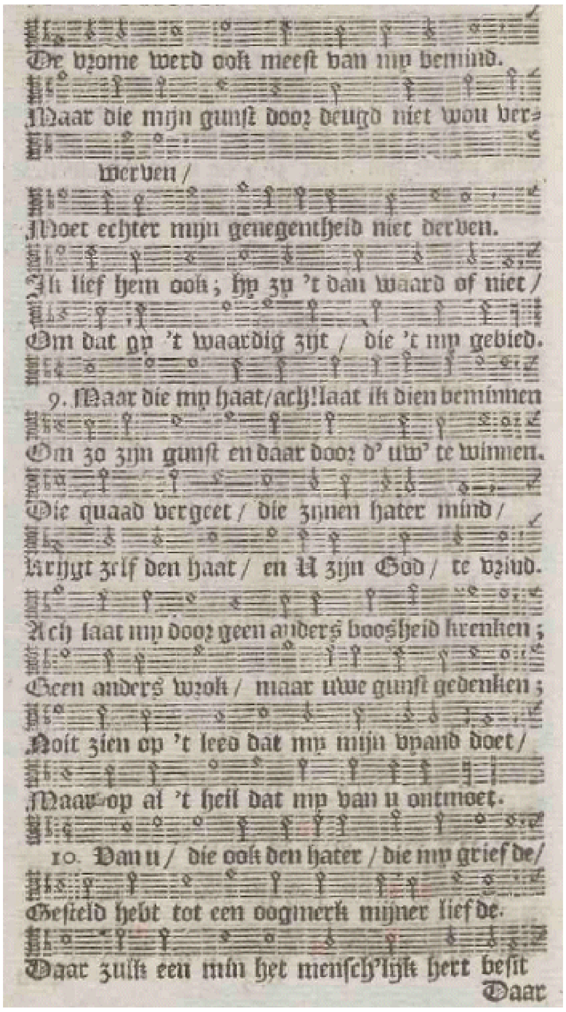

De vrome werd ook meest van my bemind.
Maar die mijn gunst door deugd niet wou verwerven,
Moet echter mijn genegentheid niet derven.
Ik lief hem ook; hy zy 't dan waard of niet,
Om dat gy 't waardig zijt, die 't my gebied.
9. Maar die my haat, ach! laat ik dien beminnen
Om zo zijn gunst en daar door d' uw' te winnen.
Die quaad vergeet, die zijnen hater mind,
Krijgt zelf den haat, en U zijn God, te vrind.
Ach laat my door geen anders boosheid krenken;
Geen anders wrok, maar uwe gunst gedenken:
Noit zien op 't leed dat my mijn vyand doet,
Maar op al 't heil dat my van u ontmoet.
10. Van u, die ook den hater, die my griefde,
Gesteld hebt tot een oogmerk mijner liefde.
Daar zulk een min het mensch'lijk hert besit

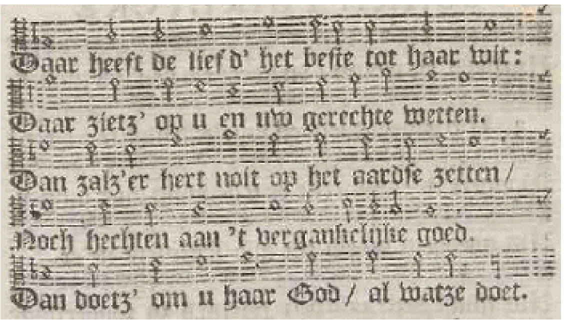

Daar heeft de liefd' het beste tot haar wit:
Daar zietz' op u en uw gerechte wetten.
Dan zalz'er hert noit op het aardse zetten,
Noch hechten aan 't vergankelijke goed.
Dan doetz' om u haar God, al watze doet.

[O God! uw lof zy eeuwig uitgebreid]

Op de wijse: *Psalm 119.*

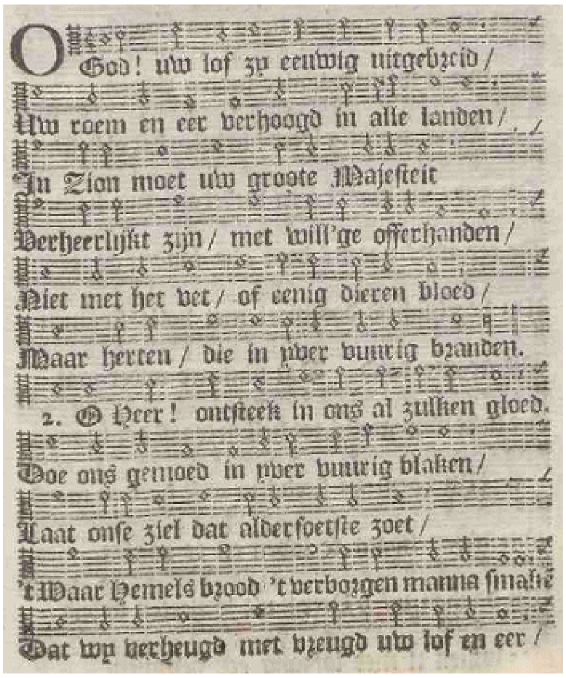

O God! uw lof zy eeuwig uitgebreid,
Uw roem en eer verhoogd in alle landen,
In Zion moet uw groote Majesteit
Verheerlijkt zijn, met will'ge offerhanden,
Niet met het vet, of eenig dieren bloed,
Maar herten, die in yver vuurig branden.
2. O Heer! ontsteek in ons al zulken gloed.
Doe ons gemoed in yver vuurig blaken,
Laat onse ziel dat aldersoetste zoet,
't Waar Hemels brood 't verborgen manna smake*n*

Dat wy verheugd met vreugd uw lof en eer,

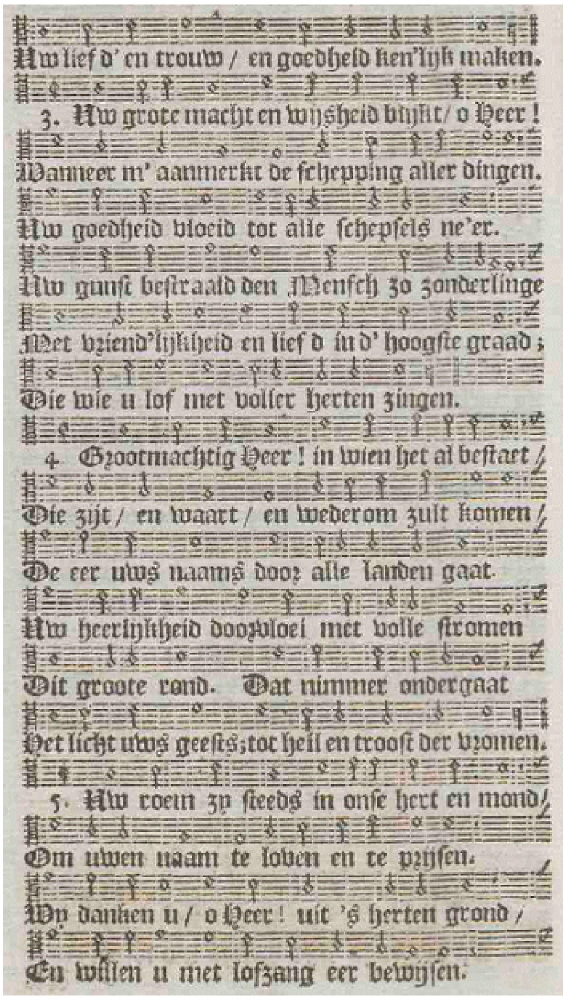

Uw liefd' en trouw, en goedheid ken'lijk maken.
3. Uw grote macht en wijsheid blijkt, o Heer!
Wanneer m' aanmerkt de schepping aller dingen.
Uw goedheid vloeid tot alle schepsels ne'er.
Uw gunst bestraald den Mensch zo zonderlinge
Met vriend'lijkheid en liefd in d' hoogste graad;
Die wie u lof met voller herten zingen.
4. Grootmachtig Heer! in wien het al bestaet,
Die zijt, en waart, en wederom zult komen,
De eer uws naams door alle landen gaat.
Uw heerlijkheid doorvloei met volle stromen
Dit groote rond. Dat nimmer ondergaat
Het licht uws geests; tot heil en troost der vromen.
5. Uw roem zy steeds in onse hert en mond,
Om uwen naam te loven en te prijsen.
Wy danken u, O Heer! uit 's herten grond,
En willen u met lofzang eer bewijsen.

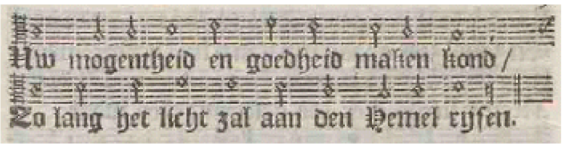

Uw mogentheid en goedheid maken kond,
Zo lang het licht zal aan den Hemel rijsen.

[O Heilig God, nu kom ik in ootmoed]

Op de wijse: *Psalm 116.*

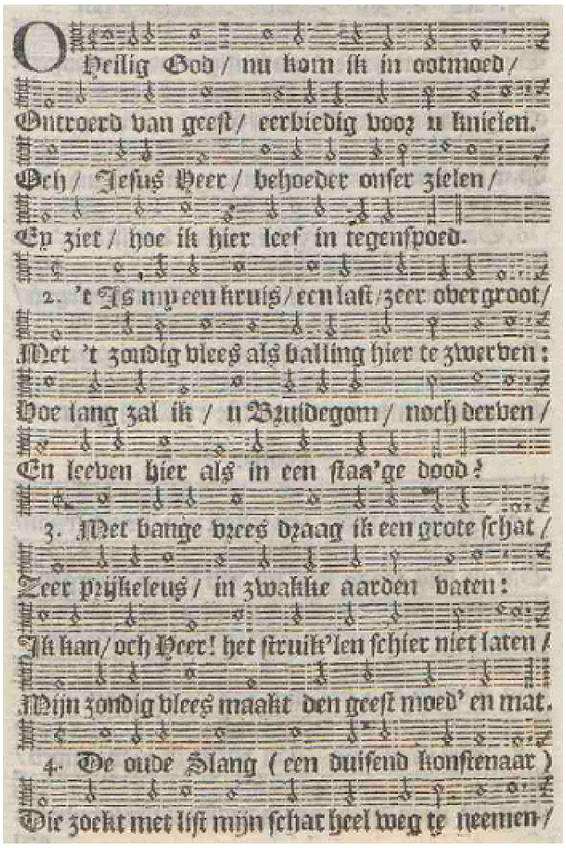

O Heilig God, nu kom ik in ootmoed,
Ontroerd van geest, eerbiedig voor u knielen.
Och, Iesus Heer, behoeder onser zielen,
Ey ziet, hoe ik hier leef in tegenspoed.
2. 't Is my een kruis, een last, zeer overgroot,
Met 't zondig vlees als balling hier te zwerven:
Hoe lang zal ik, u Bruidegom, noch derven,
En leeven hier als in een staa'ge dood?
3. Met bange vrees draag ik een grote schat,
Zeer prijkeleus, in zwakke aarden vaten:
Ik kan, och Heer! het struik'len schier niet laten,
Mijn zondig vlees maakt den geest moed' en mat.
4. De oude Slang (een duisend konstenaar)

Die zoekt met list mijn schat heel weg te neemen,

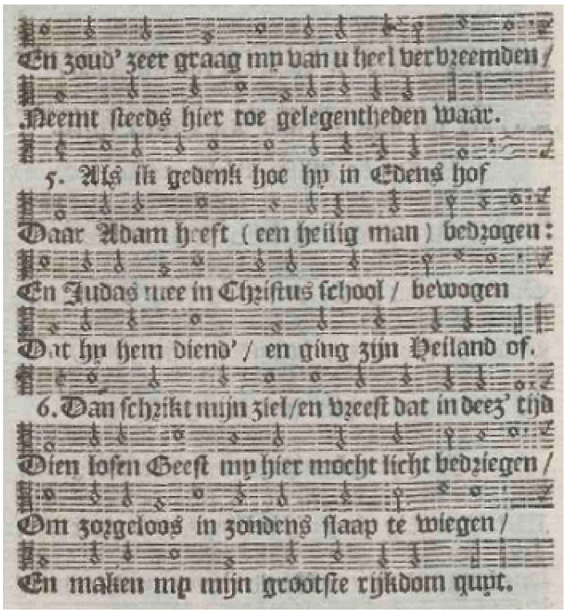

En zoud' zeer graag my van u heel vervreemden,
Neemt steeds hier toe gelegentheden waar.
5. Als ik gedenk hoe hy in Edens hof
Daar Adam heeft (een heilig man) bedrogen:
En Iudas mee in Christus school, bewogen
Dat hy hem diend, en ging zijn Heiland of.
6. Dan schrikt mijn ziel, en vreest dan in deez' tijd
Dien losen Geest my hier mocht licht bedriegen,
Om zorgeloos in zondens slaap te wiegen,
En maken my mijn grootste rijkdom quyt.
Pause.

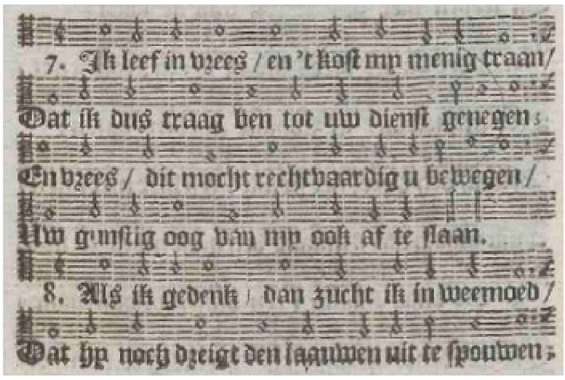

7. Ik leef in vrees, en 't kost my menig traan,
Dat ik dus traag ben tot uw dienst genegen;
En vrees, dit mocht rechtvaardig u bewegen,
Uw gunstig oog van my ook af te slaan.
8. Als ik gedenk, dan zucht ik in weemoed,
Dat hy noch dreigt den laauwen uit te spouwen;

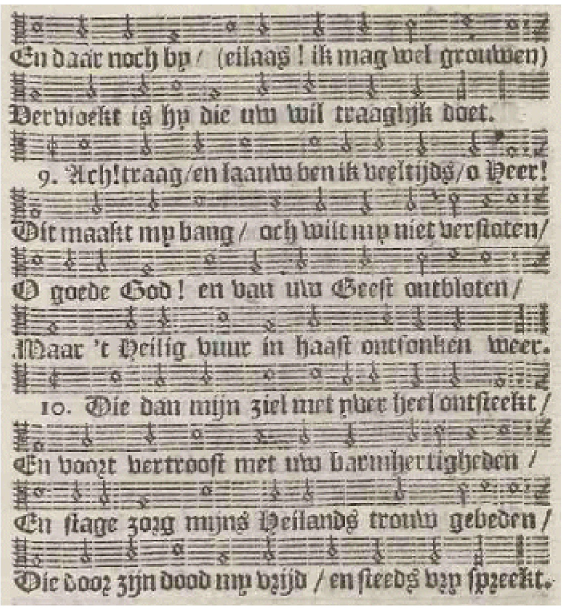

En daar noch by, (eilaas! ik mag wel grouwen)
Vervloekt is hy die uw wil traaglijk doet.
9. Ach! graag, en laauw ben ik veeltijds , o Heer!
Dit maakt my bang, och wilt my niet verstoten,
O goede God! en van uw Geest ontbloten,
Maar 't Heilig vuur in haast ontfonken weer.
10. Die dan mijn ziel met yver heel ontsteekt,
En voort vertroost met uw barmhertigheden,
En stage zorg mijns Heilands trouw gebeden,
Die door zijn dood my vrijd, en steeds vry spreekt.

[O Heer! wie kan uw lof na waerd]

Op de wijse: *Psalm 100.*

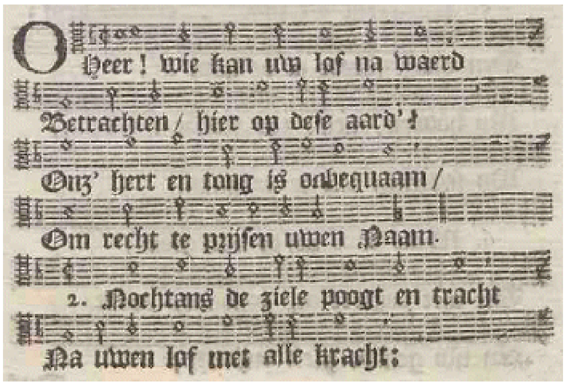

O Heer! wie kan uw lof na waerd
Betrachten, hier op dese aard'?
Onz' hert en tong is onbequaam,
Om recht te prijsen uwen Naam.
2. Nochtans de ziele poogt en tracht

Na uwen lof met alle kracht:

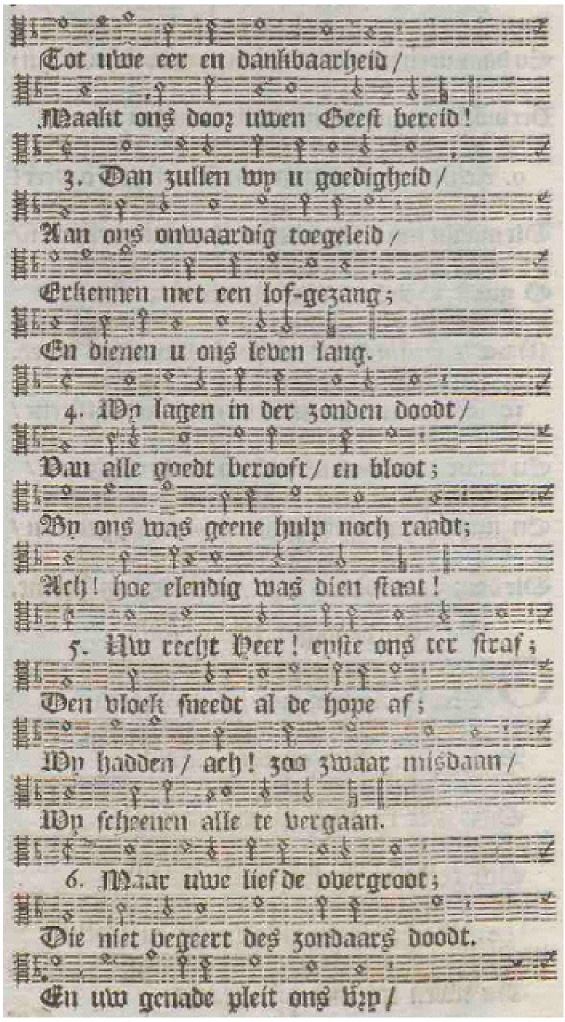

Tot uwe eer en dankbaarheid,
Maakt ons door uwen Geest bereid!
   3. Dan zullen wy u goedigheid,
Aan ons onwaardig toegeleid,
Erkennen met een lof-gezang:
En dienen u ons leven lang.
   4. Wy lagen in der zonden doodt,
Van alle goedt berooft, en bloot;
By ons was geene hulp noch raadt;
Ach! hoe elendig was dien staat!
   5. Uw recht Heer! eyste ons ter straf;
Den vloek sneedt al de hope af;
Wy hadden, ach! zoo zwaar misdaan,
Wy scheenen alle te vergaan.
   6. Maar uwe liefde overgroot;
Die niet begeert des zondaars doodt.
En uw genade pleit ons vry,

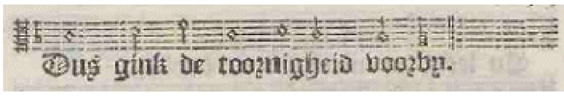

Dus gink de toornigheid voorby.

Pause.

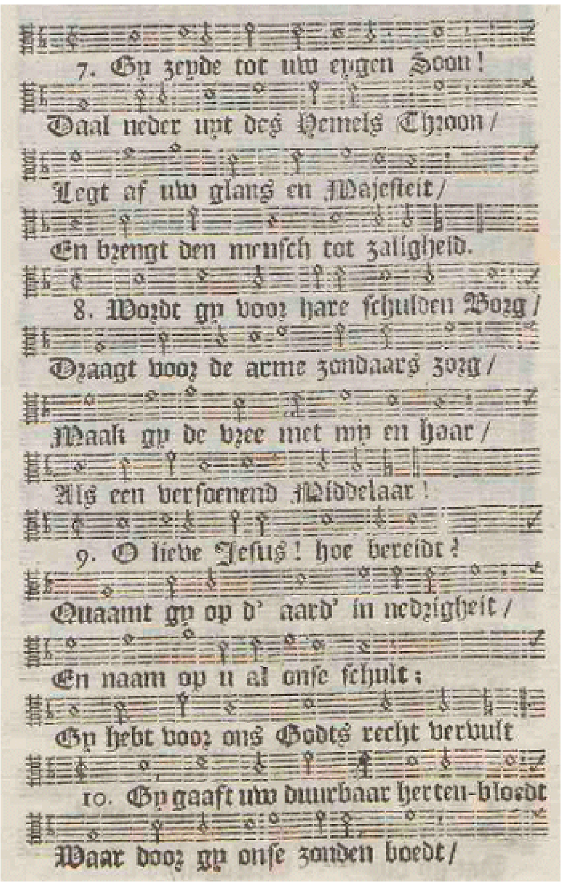

7. Gy zeyde tot uw eygen Soon!
Daal neder uyt des Hemels Throon,
Legt af uw glans en Majesteit,
En brengt den mensch tot zaligheid.
8. Wordt gy voor hare schulden Borg,
Draagt voor de arme zondaars zorg,
Maak gy de vree met my en haar,
Als een versoenend Middelaar!
9. O lieve Iesus! hoe bereidt?
Quaamt gy op d' aard' in nedrigheit,
En naam op u al onse schult;
Gy hebt voor ons Godts recht vervult.
10. Gy gaaft uw duurbaar herten-bloedt
Waar door gy onse zonden boedt,

En leedt de allerwreetste doodt,
Ons te verlossen uyt den noodt.
    11. O grootste liefde die men vondt!
Gy maakt met ons een Trouw-verbondt;
Wy zijn uw volk, u deel, en lot;
Gy onsen Konink, Heer, en Godt!
    12. Gy geeft aan ons dit liefde-pandt,
De teekens van zo nauwen bandt
Ontfangen wy aan uwen dis;
Tot onse Troost-gedachtenis.
    13. Ontfangt dan weer tot dankbaarheid,
Een ziel gewillig en bereidt,
Tot uwen dienst, genadig Heer!
U zy alleen den lof en eer.

[O Lieve Ieugd! hoe komt het toe]

Op de wijse: *Psalm 91.*

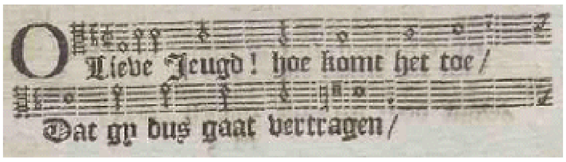

O Lieve Ieugd! hoe komt het toe,
Dat gy dus gaat vertragen,

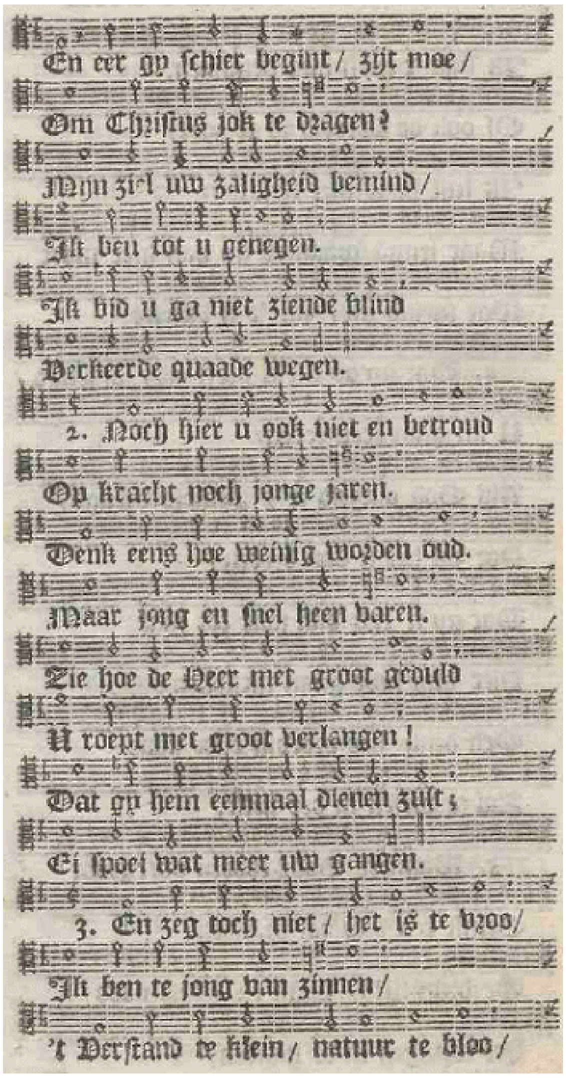

En eer gy schier begint, zijt moe,
Om Christus jok te dragen!
Mijn ziel uw zaligheid bemind,
Ik ben tot u genegen.
Ik bid u ga niet ziende blind
Verkeerde quaade wegen.
2. Noch hier u ook niet en betroud
Op kracht noch jonge jaren.
Denk eens hoe weinig worden oud.
Maar jong en snel heen varen.
Zie hoe de Heer met groot geduld
U roept met groot verlangen!
Dat gy hem eenmaal dienen zult;
Ei spoei wat meer uw gangen.
3. En zeg toch niet, het is te vroo,
Ik ben te jong van zinnen,
't Verstand te klein, natuur te bloo,

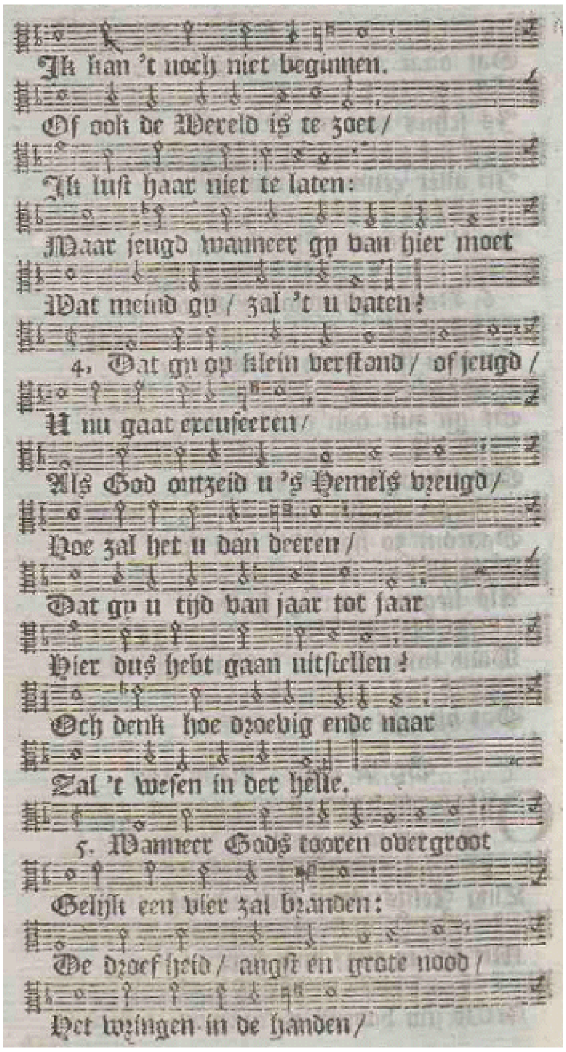

Ik kan 't noch niet beginnen.
Of ook de Wereld is te zoet,
Ik lust haar niet te laten:
Maar jeugd wanneer gy van hier moet
Wat meind gy, zal 't u baten?
  4. Dat gy op klein verstand, of jeugd,
U nu gaat excuseeren,
Als God ontzeid u 's hemels vreugd,
Hoe zal het u dan deeren,
Dat gy u tijd van jaar tot jaar
Hier dus hebt gaan uitstellen?
Och denk hoe droevig ende naar
Zal 't wesen in der helle.
  5. Wanneer Gods tooren overgroot
Gelijk een vier zal branden:
De droefheid, angst en grote nood,
Het wringen in de handen,

Dat daar den zondaar is bereid,
Is schier niet om te denken,
In aller eeuwen eeuwigheid
In 'd afgrond te versinken.
6. Dus jeugd, wanneer God roept, sta ree,
En dien hem doch ter deegen,
Of gy zult dan in t' eeuwig wee
Op 't hoogste zijn verlegen.
Daarom zo haat dit ydel spel,
Als liegen, boertig spreken,
Want immers, zo verstaat gy wel,
Dat dit zijn qua'e gebreken.

[Op, op mijn geest uit 's werelds stof]

Op de wijse: *Psalm 100.*

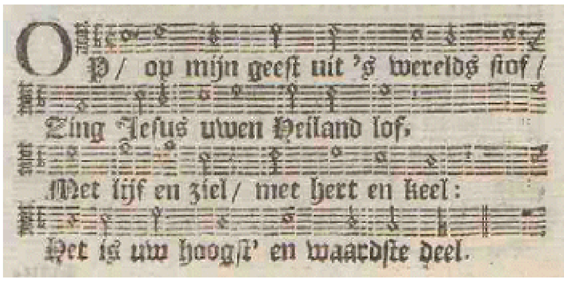

*O*P, op mijn geest uit 's werelds stof,

Zing Iesus uwen Heiland lof,
Met lijf en ziel, met hert en keel:
Het is uw hoogst' en waardste deel.

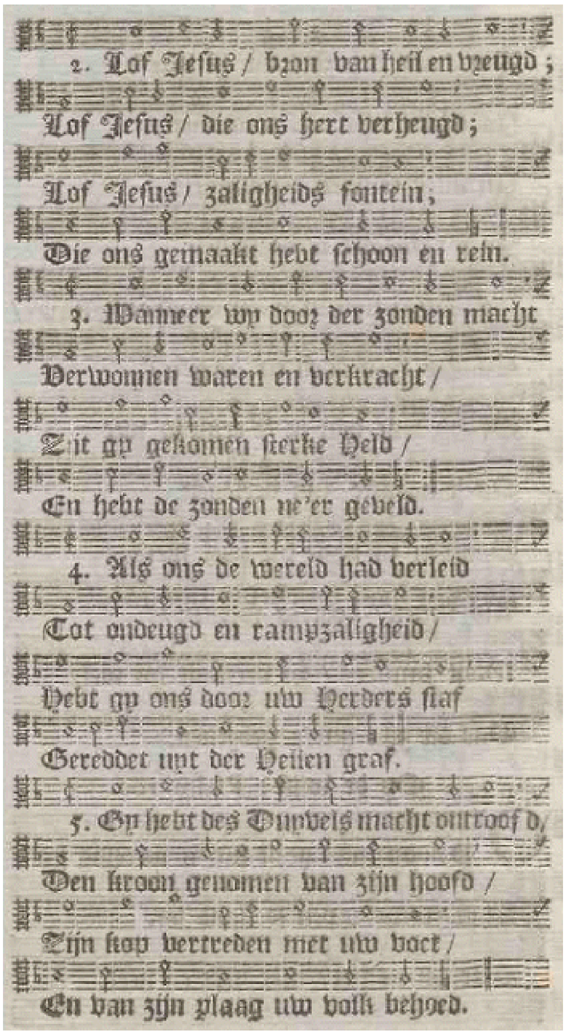

2. Lof Iesus, bron van heil en vreugd;
Lof Iesus, die ons hert verheugd:
Lof Iesus, zaligheids fontein;
Die ons gemaakt hebt schoon en rein.
3. Wanneer wy door der zonden macht
Verwonnen waren en verkracht,
Zijt gy gekomen sterke held,
En hebt de zonden ne'er geveld.
4. Als ons de wereld had verleid
Tot ondeugd en rampzaligheid,
Hebt gy ons door uw Herders staf
Gereddet uyt der Hellen graf.
5. Gy hebt des Duyvels macht ontroofd,
Den kroon genomen van zijn hoofd,
Zijn kop vertreden met uw voet,
En van zijn plaag uw volk behoed.

Pause.

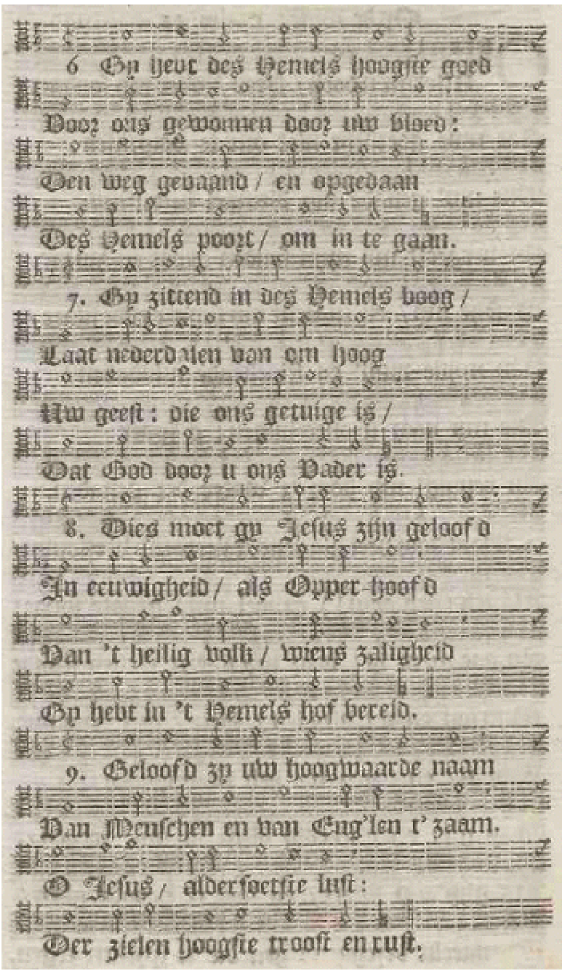

6. Gy hebt des Hemels hoogste goed
Voor ons gewonnen door uw bloed:
Den weg gebaand, en opgedaan
Des Hemels poort, om in te gaan.
7. Gy zittend in des Hemels boog,
Laar nederdalen van om hoog
Uw geest: die ons getuyge is,
Dat God door u ons Vader is.
8. Dies moet gy Iesus zijn geloofd
In eeuwigheid, als Opper-hoofd
Van 't heilig volk, wiens zaligheid
Gy hebt in 't Hemels hof bereid.
9. Geloofd zy uw hoogwaarde naam
Van Menschen en van Eng'len t'zaam.
O Iesus, aldersoetste lust:
Der zielen hoogste troost en rust.

[Ontfermt u doch, Heer, over my sondaer]

Op de wijse: *Psalm 51.*

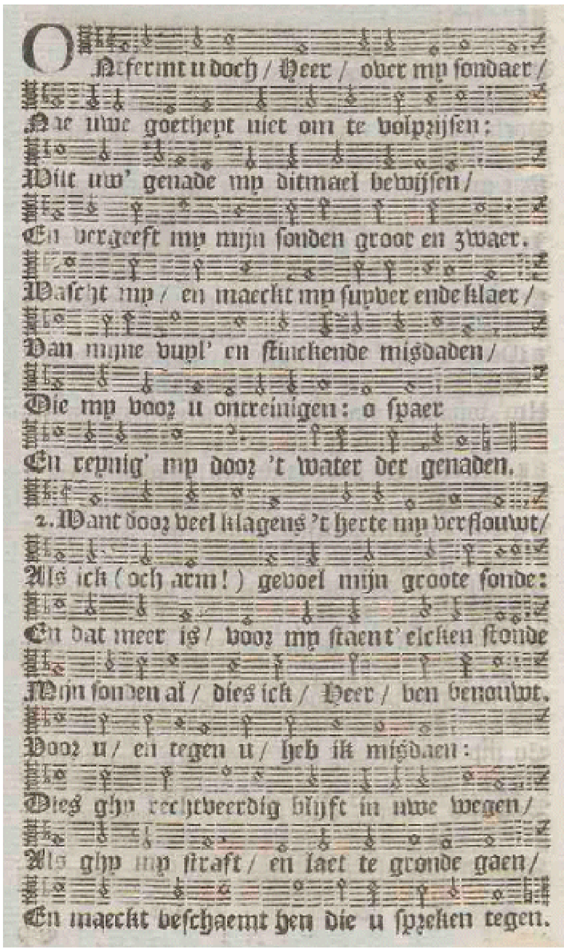

Ontfermt u doch, Heer, over my sondaer,
Nae uwe goetheyt niet om te volprijsen:
Wilt uw' genade my ditmael bewijsen,
En vergeeft my mijn sonden groot en zwaer.
Wascht my, en maeckt my suyver ende klaer,
Van mijne vuyl' en stinckende misdaden,
Die my voor u ontreinigen: o spaer
En rynig' my door 't water der genaden.
2. Want door veel klagens 't herte my verflouwt,
As ick (och arm!) gevoel mijn groote sonde:
En dat meer is, voor my staen t' elcken stonde
Mijn sonden al, dies ick, Heer, ben benouwt.
Voor u, en tegen u, heb ik misdaen:
Dies ghy rechtveerdig blijft in uw' wegen,
Als ghy my straft, en laet te gronde gaen,
En maeckt beschaemt hen die u spreken tegen.

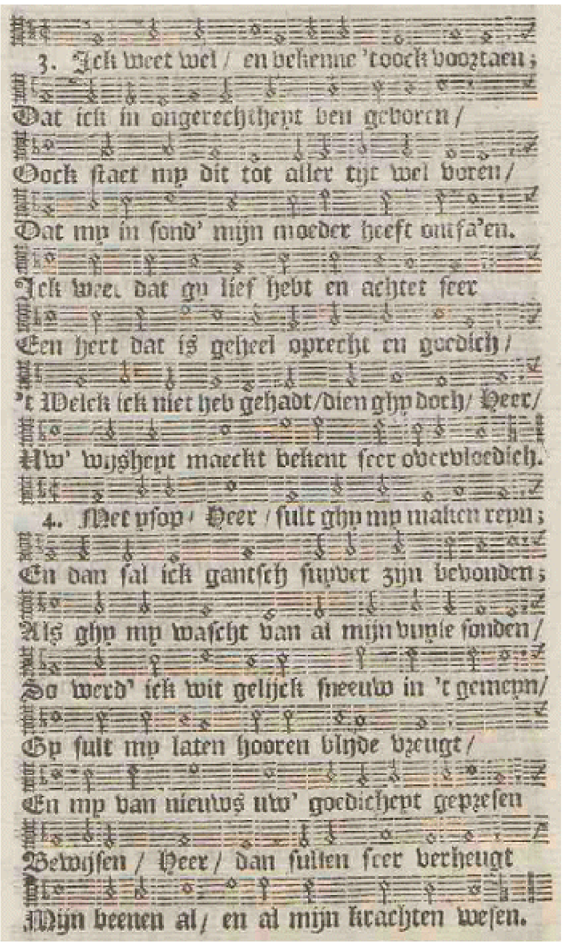

3. Ick weet wel, en bekenne 't oock voortaen:
Dat ick in ongerechtheyt ben geboren,
Oock staet my dit tot aller tijt wel voren,
Dat my in sond' mijn moeder heeft ontfa'en.
Ick weet dat gy lief hebt en achtet seer
Een hert dat is geheel oprecht en goedich,
't Welck ick niet heb gehad, dien gy doch Heer,
Uw' wijsheyt maeckt bekent seer overvloedich.
4. Met ysop, Heer, sult ghy my maken reyn;
En dan sal ick gantsch suyver zijn bevonden;
Als ghy my wascht van al mijn vuyle sonden,
So werd' ick wit gelijck sneeuw in 't gemeyn,
Gy sult my laten hooren blijde vreugt,
En my van nieuws uw' goedicheyt gepresen
Bewijsen, Heer, dan sullen seer verheugt
Mijn beenen al, en al mijn krachten wesen.
Pause.

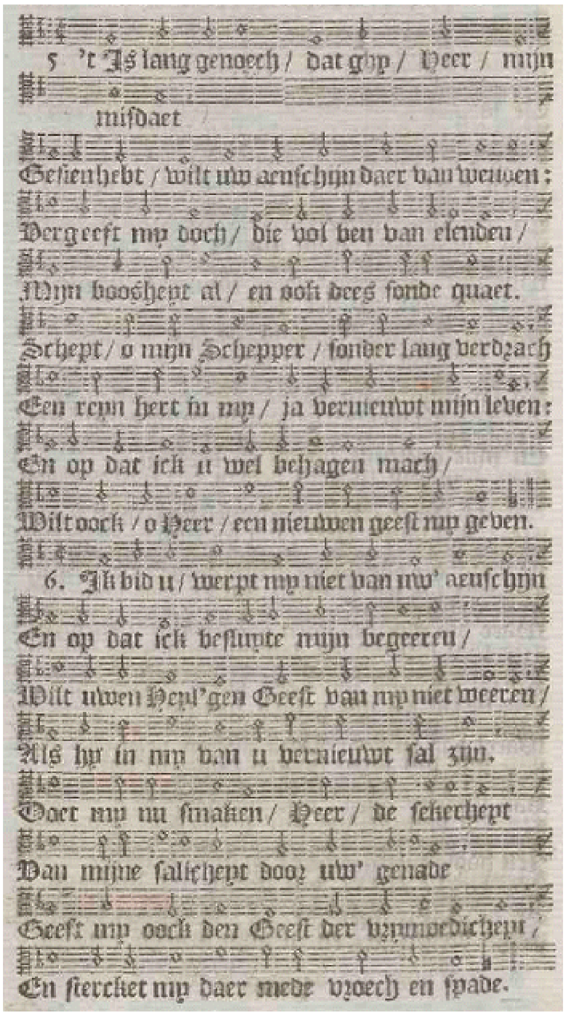

5. 't Is lang genoech, dat ghy, Heer, mijn misdaet
Gesien hebt, wilt uw aenschijn daer van wenden:
Vergeeft my doch, die vol ben van elenden,
Mijn boosheyt al, en ook dees sonde quaet.
Schept, o mijn Schepper, sonder lang verdrach
Een reyn hert in my, ja vernieuwt mijn leven:
En op dat ick u wel behagen mach,
Wilt oock, o Heer, een nieuwen geest my geven.
6. Ik bid u, werpt my niet van uw' aenschijn
En op dat ick besluyte mijn begeeren,
Wilt uwen Heyl'gen Geest van my niet weeren,
Als hy in my van u vernieuwt sal zijn.
Doet my nu smaken, Heer, de sekerheyt
Van mijne salicheyt door uw' genade:
Geeft my oock den Geest der vrymoedicheyt,
En stercket my daer mede vroech en spade.

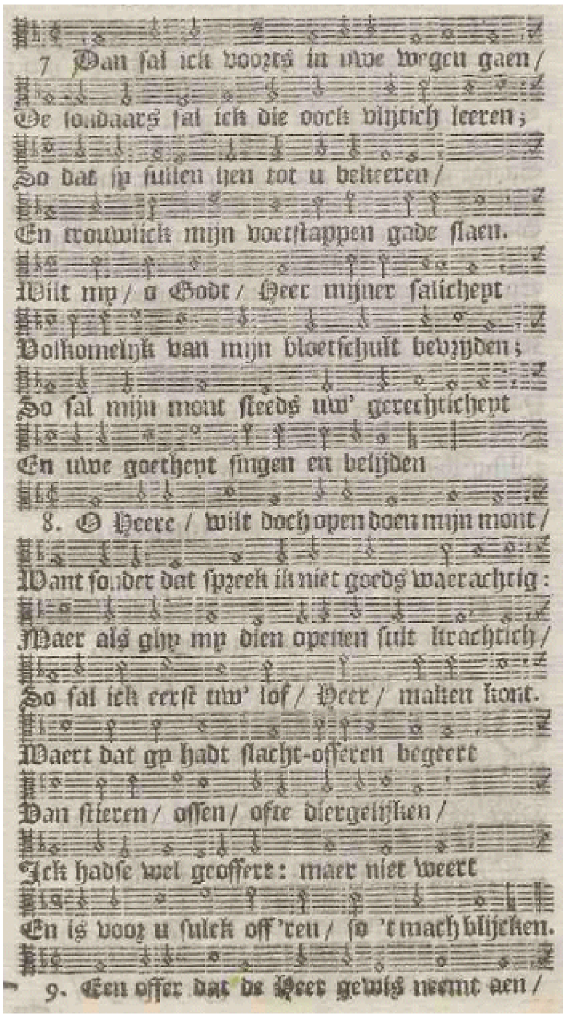

7. Dan sal ick voorts in uwe wegen gaen,
De sondaars sal ick die oock vlijtich leeren;
So dat sy sullen hen tot u bekeeren,
En trouwlick mijn voetstappen gade slaen.
Wilt my, o Godt, Heer mijner salicheyt
Volkomenlijk van mijn bloetschult bevrijden;
So sal mijn mont steeds uw' gerechticheyt
En uwe goetheyt singen en belijden
8. O Heere, wilt doch open doen mijn mont,
Want sonder dat spreek ik niet goeds waerachtig:
Maer als ghy my dien openen sult krachtich,
So sal ick eerst uw' lof, Heer, maken kont.
Waert dat gy hadt slacht-offeren begeert
Van stieren, ossen, ofte diergelijken,
Ick hadse wel geoffert: maer niet weert
En is voor u sulck off'ren, so 't mach blijcken.
9. Een offer dat de Heer gewis neemt-aen,

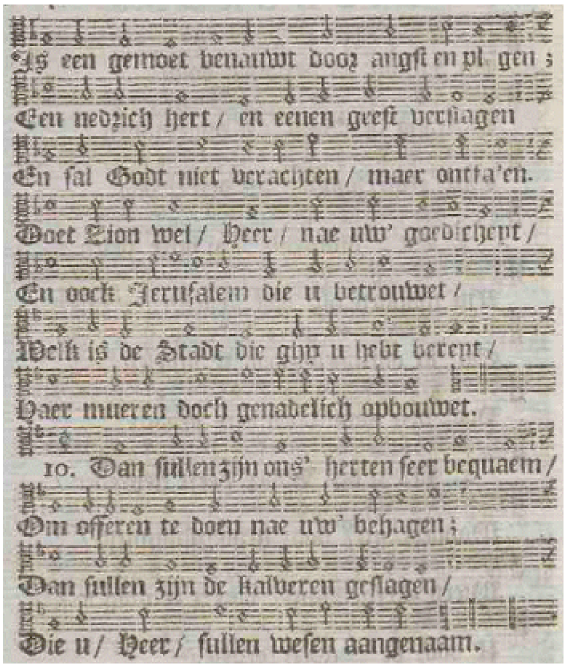

Is een gemoet benauwt door angst en plagen;
Een nedrich hert, en eenen geest verslagen
En sal Godt niet verachten, maer ontfa'en.
Doet Zion wel, Heer, nae uw' goedicheyt,
En oock Ierusalem die u betrouwet,
Welk is de Stadt die ghy u hebt bereyt,
Haer mueren doch genadelich opbouwet.
   10. Dan sullen zijn ons' herten seer bequaem,
Om offeren te doen nae uw' behagen;
Dan sullen zijn de kalveren beslagen,
Die u, Heer, sullen wesen aangenaam.

[O Zaligmaker! die daar boven]

Op de wijse: *Van de 10 Geboden.*

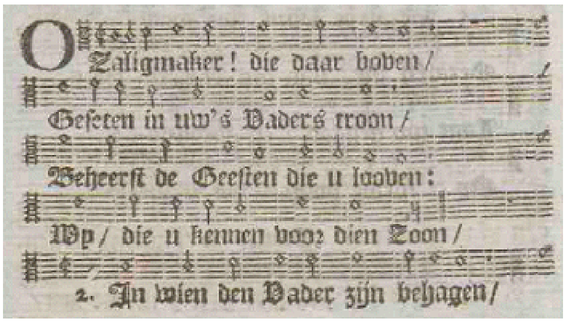

O Zaligmaker! die daar boven,
Geseten in uw's Vaders troon,
Beheerst de Geesten die u looven:
Wy, die u kennen voor dien Zoon,

2. In wien den Vader zijn behagen,

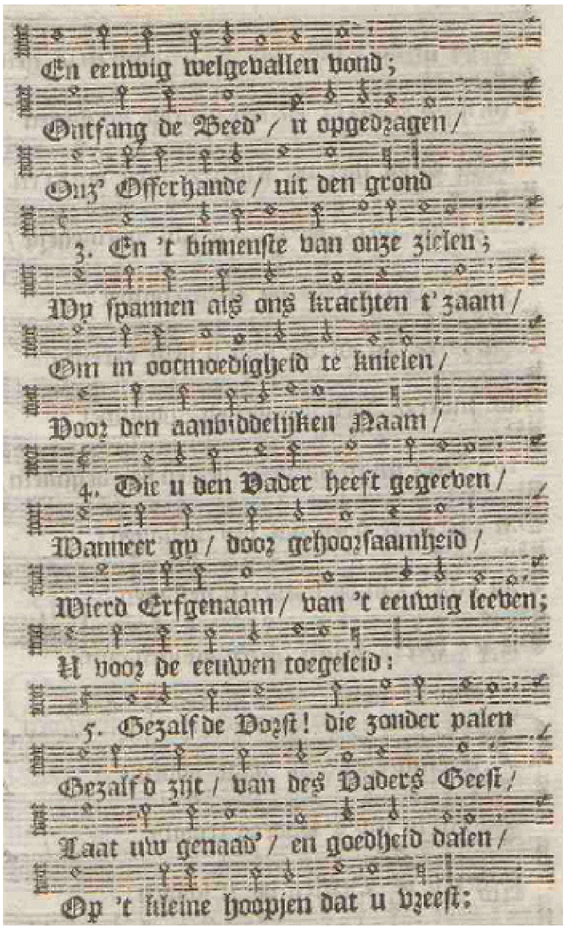

En eeuwig welgevallen vond;
Ontfang de Beed', u opgedragen,
Onz' Offerhande, uit den grond
3. En 't binnenste van onze zielen;
Wy spannen als ons krachten t' zaam,
Om in ootmoedigheid te knielen,
Voor den aanbiddelijken Naam,
4. Die u den Vader geeft gegeeven,
Wanneer gy, door gehoorsaamheid,
Wierd Erfgenaam, van 't eeuwig leeven;
U voor de eeuwen toegeleid:
5. Gezalfde Vorst! die zonder palen
Gezalfd zijt, van des Vaders Geest,
Laat uw genaad', en goedheid dalen,
Op 't kleine hoopjen dat u vreest:
Pause.

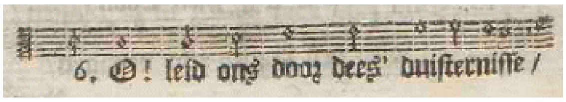

6. O! leid ons door dees' duisternisse,

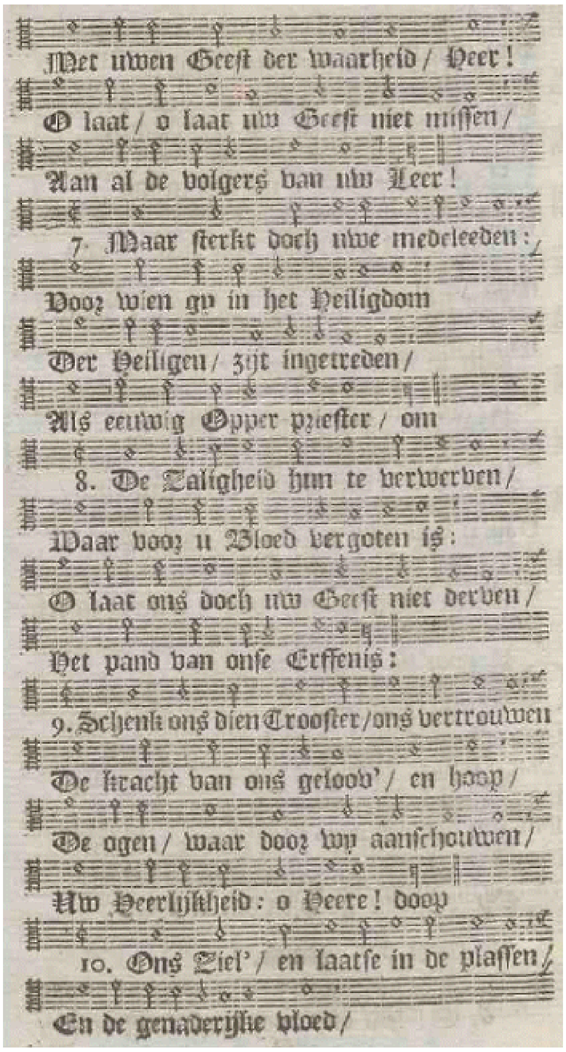

Met uwen Geest der waarheid, Heer!
O laat, o laat uw Geest niet missen,
Aan al de volgers van uw Leer!
7. Maar sterkt doch uwe medeleeden:
Voor wien gy in het Heiligdom
Der Heiligen, zijt ingetreden,
Als eeuwig Opper-priester, om
8. De Zaligheid hun te verwerven,
Waar voor u Bloed vergoten is:
O laat ons doch uw Geest niet derven,
Het pand van onse Erffenis:
9. Schenk ons dien Trooster, ons vertrouwen
De kracht van ons geloov', en hoop,
De ogen, waar door wy aanschouwen,
Uw Heerlijkheid: o Heere! doop
10. Ons Ziel', en laatse in de plassen,
En de genaderijke vloed,

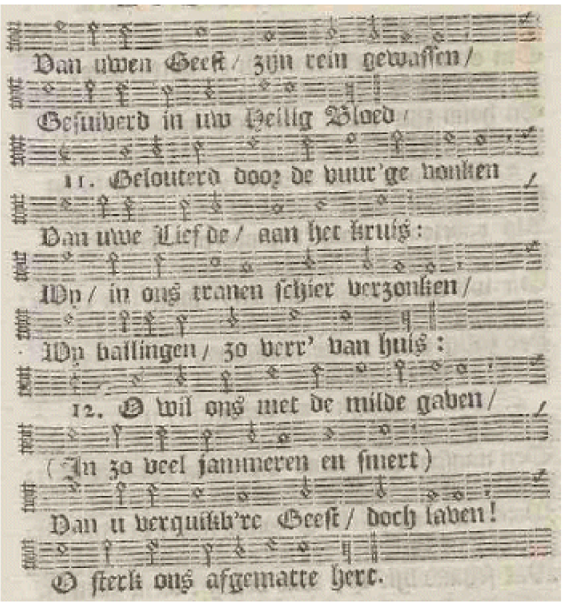

Van uwen Geest, zijn rein gewassen,
Gesuiverd in uw Heilig Bloed,
11. Gelouterd door de vuur'ge vonken
Van uwe Liefde, aan het kruis:
Wy, in ons tranen schier verzonken,
Wy ballingen, zo verr' van huis:
12. O wil ons met de milde gaven,
(In zo veel jammeren en smert)
Van u verquikb're Geest, doch laven!
O sterk ons afgematte hert.

[O Ziele! dorst naar 's Levens Heil-fontein]

Op de wijse: *Psalm 116.*

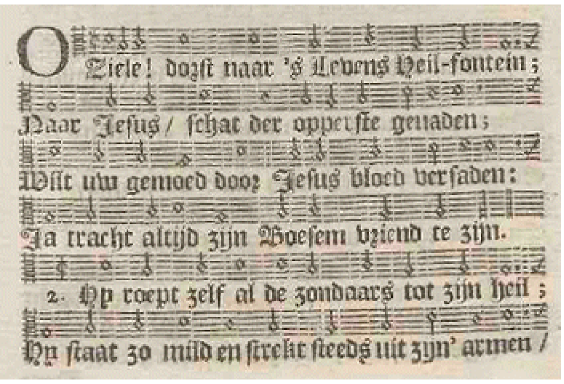

O Ziele! dorst naar 's Levens Heil-fontein;
Naar Iesus, schat der opperste genaden;
Wil u uw gemoed door Iesus bloed versaden:
Ia tracht altijd zijn Boesem vriend te zijn.
2. Hy roept zelf al de zondaars tot zijn heil;

Hy staat zo mild en strekt steeds uit zijn' armen,

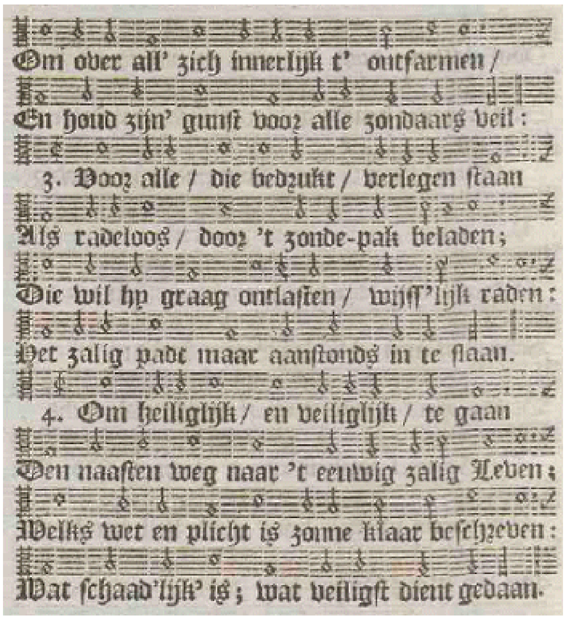

Om over all' zich innerlijk t' ontfarmen,
En houd sijn' gunst voor alle zondaars veil:
   3. Voor alle, die bedrukt, verlegen staan
Als radeloos, door 't zonde-pak beladen;
Die wil hy graag ontlasten, wijs'lijk raden:
Het zalig padt maar aanstonds in te slaan.
   4. Om heiliglijk, en veiliglijk, te gaan
Den naasten weg naar 't eeuwig zalig Leven;
Welks wet en plicht is zonne klaar beschreven:
Wat schaad'lijk is; wat veiligst dient gedaan.
         Pause.

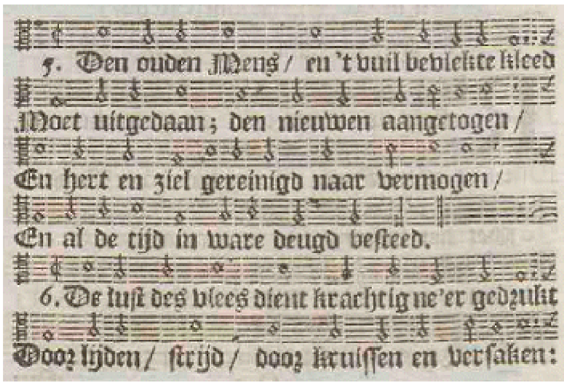

   5. Den ouden Mens, en 't vuil bevlekte kleed
Moet uitgedaan; den nieuwen aangetogen,
En hert en ziel gereinigd naar vermogen,
En al de tijd in ware deugd besteed.
   6. De lust des vlees dient krachtig ne'er gedrukt
Door lijden, strijd, door kruissen en versaken:

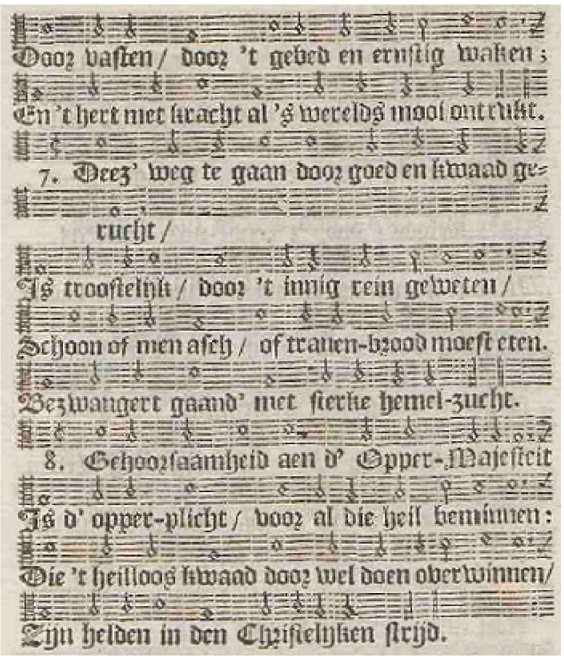

Door vasten, door 't gebed en ernstig waken;
En 't hert met kracht al 's werelds mooi ontrukt.
    7. Deez' weg te gaan door goed en kwaad gerucht,
Is troostelijk, door 't innig rein geweten,
Schoon of men asch, of tranen-brood moest eten.
Bezwangert gaand' met sterke hemel-zucht.
    8. Gehoorsaamheid aen d' Opper-Majesteit
Is d' opper-plicht, voor al die heil beminnen:
Die 't heilloos kwaad door wel doen overwinnen,
Zijn helden in de Christelijken strijd.

[Recht op, mijn ziel, uit al uw krachten]

Op de wijse: *Psalm 66.*

*R*Echt op, mijn ziel, uit al uw krachten
Een Denk-pijlaar ter eeren Gods,
Met het bespieg'len, en betrachten,
Van zijne liefde, door den Rots
Des Heyls, Gods waarde Zoon, bewesen:

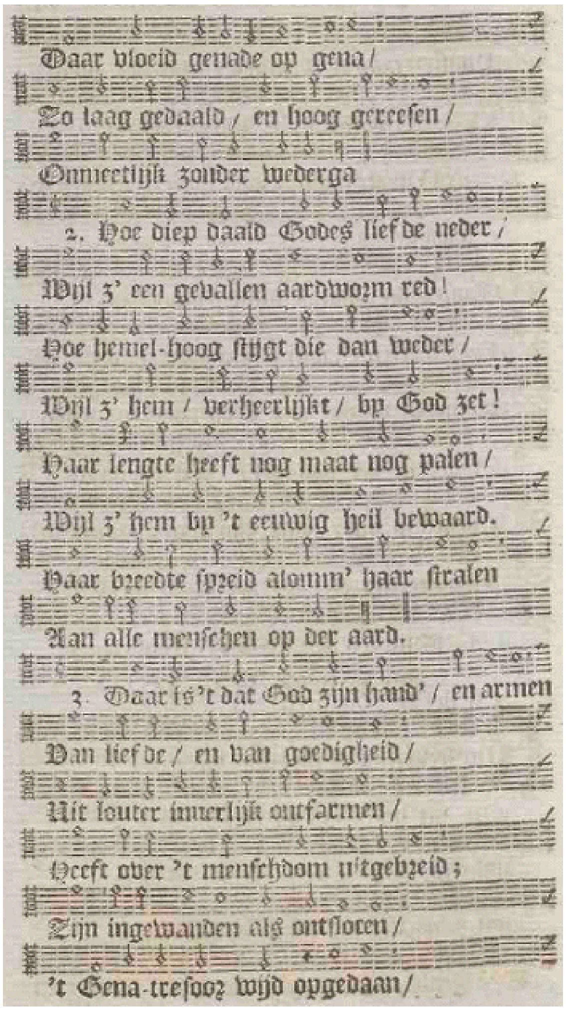

Daar vloeid genade op gena,
Zo laag gedaald, en hoog gereesen,
Onmeetlijk zonder wederga
2. Hoe diep daald Godes liefde neder,
Wijl z' een gevallen aardworm red!
Hoe hemel-hoog stijgt die dan weder,
Wijl s' hem, verheerlijkt, by God zet!
Haar lengte heeft nog maat nog palen,
Wijl s' hem by 't eeuwig heil bewaard.
Haar breedte spreid alomm' haar stralen
Aan alle menschen op der aard.
3. Daar is 't dat God zijn hand', en armen
Van liefde, en van goedigheid,
Uit louter innerlijk ontfarmen,
Heeft over 't menschdom uitgebreid;
Zijn ingewanden als ontsloten,
't Gena-tresoor wijd opgedaan,

Haar, naar verdiensten, niet verstoten,
Maar onverdiend in gunst ontfaan.
   4. O grote liefde Gods! wiens grootheid,
Gantsch wonderbaar, nog meer vergroot,
Indien de vyandschap en snoodheid
Van 't Menschdom, straf baar tot der dood,
Bemerkt word; dat God deez' vyanden,
Door zin der boosheid, zijn ellend,
Nochtans voor haar zijn ingewanden
Van deernis opend, tot haar wend.
   5. Mijn Ziele, wil deez' groote zegen,
En liefde, die geen weerga heeft,
Uw leeven door wel overweegen;
Op dat gy God die eere geeft,
Dat hy is d' alleen goeden Vader,
Die, schoon hoe haatlijk gy ook waard,
En afgeweken, tot u nader,

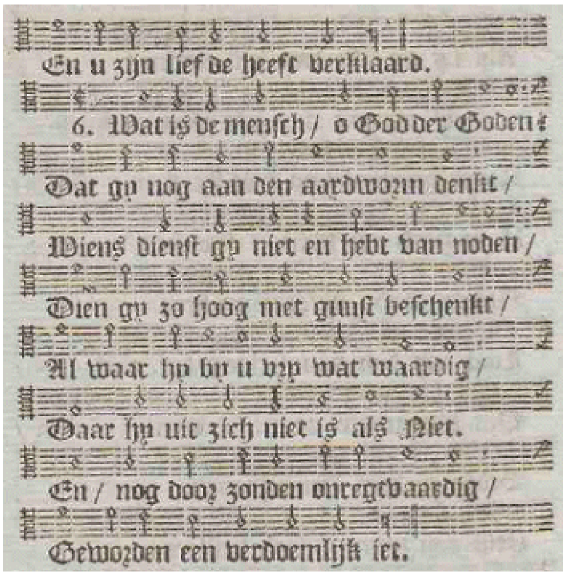

En u zijn liefde heeft verklaard.
   6. Wat is de mensch, o God der Goden?
Dat gy nog aan den aardworm denkt,
Wiens dienst gy niet en hebt van noden,
Dien gy zo hoog met gunst beschenkt,
Al waar hy by u vry wat waardig,
Daar hy uit zich niet is al Niet.
En, nog door zonden onregtvaardig,
Geworden een verdoemlijk iet.

[Schepper, Vader aller Vaad'ren]

Op de wijse: *Psalm 25.*

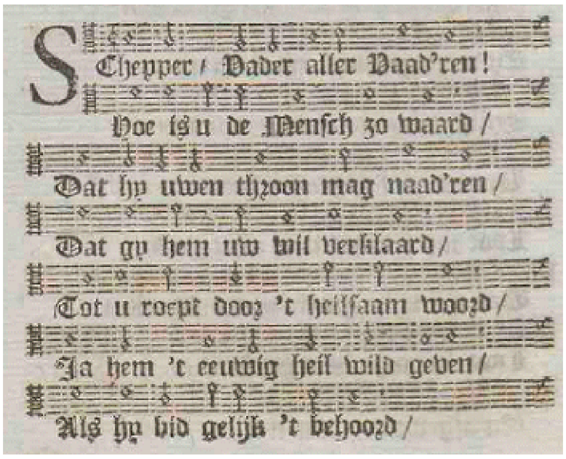

*S*Chepper, Vader aller Vaad'ren!
Hoe is u de Mensch zo waard,
Dat hy uwen throon mag naad'ren,
Dat gy hem uw wil verklaard,
Tot u roept door 't heilsaam woord,

Ia hem 't eeuwig heil wild geven,
Als hy bid gelijk 't behoord,

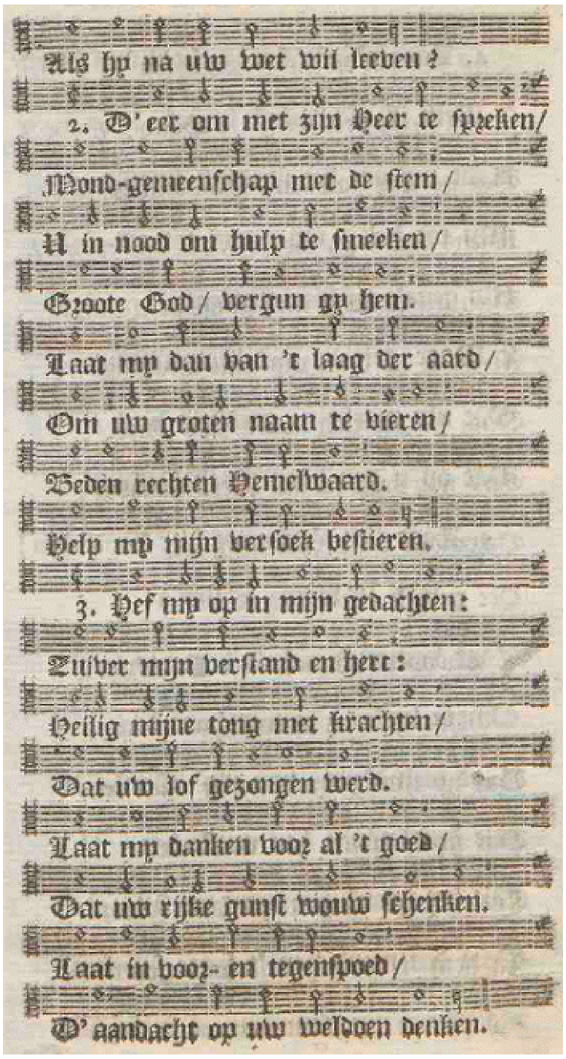

Als hy na uw wet wil leeven?
    2. D' eer om met zijn Heer te spreken,
Mond-gemeenschap met de stem,
U in nood om hulp te smeeken,
Groote God, vergun gy hem.
Laat my dan van 't laag der aard,
Om uw groten naam te vieren,
Beden rechten Hemelwaard.
Help my mijn versoek bestieren.
    3. Hef my op in mijn gedachten:
Zuiver mijn verstand en hert:
Heilig mijne tong met krachten,
Dat uw lof gezongen werd.
Laat my danken voor al 't goed,
Dat uw rijke gunst wouw schenken.
    Laat in voor- en tegenspoed,
D' aandacht op uw weldoen denken.

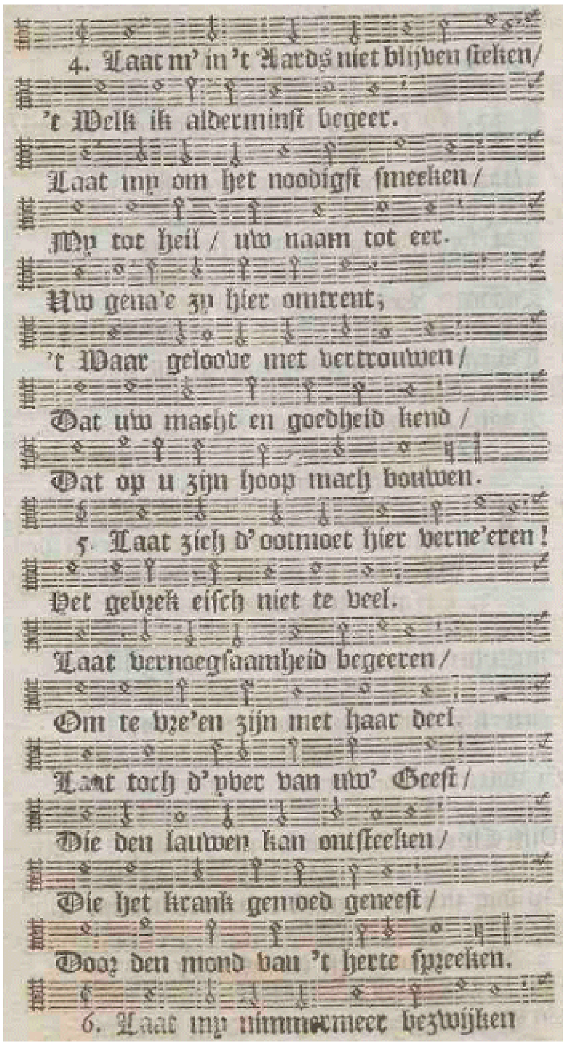

4. Laat m' in 't Aards niet blijven steken,
't Welk ik alderminst begeer.
Laat my om het noodigst smeeken,
My tot heil, uw naam tot eer.
Uw gena'e zy hier omtrent;
't Waar geloove met vertrouwen,
Dat uw macht en goedheid kend,
Dat op u zijn hoop mach bouwen.
.5. Laat zich d' ootmoet hier verne'eren!
Het gebrek eisch niet te veel.
Laat vernoegsaamheid begeeren,
Om te vre'en zijn met haar deel.
Laat toch d'yver van uw' Geest,
Die den lauwen kan ontsteeken,
Die het krank gemoed geneest,
Door den mond van 't herte spreeken.
6. Laat my nimmermeer bezwijken

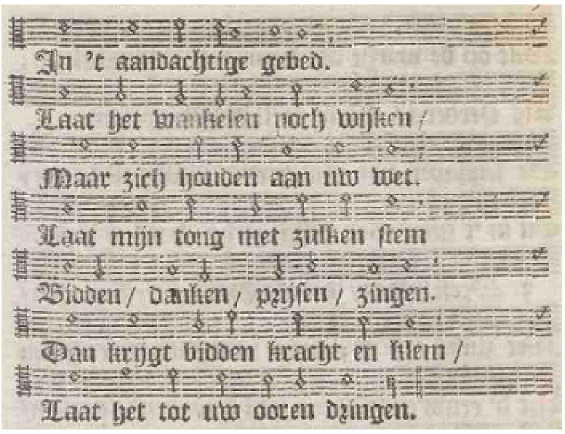

In 't aandachtige gebed.
Laat het wankelen noch wijken,
Maar zich houden aan uw wet.
Laat mijn tong met zulken stem
Bidden, danken, prijsen, zingen.
Dan krijgt bidden kracht en klem,
Laat het tot uw ooren dringen.

['T Gemoed, vol vreugd, beweegt den geest tot zingen]

Op de wijse: *Psalm 103.*

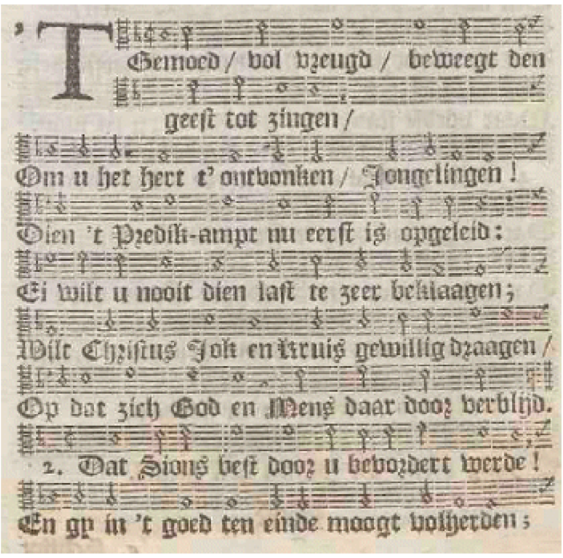

'T Gemoed, vol vreugd, beweegt den geest tot zingen,
Om u het hert t' ontvonken, Iongelingen!
Dien 't Predik-ampt nu eerst is opgeleid:
Ei wilt u nooit dien last te zeer beklaagen;
Wilt Christus Iok en Kruis gewillig draagen,
Op dat zich God en Mens daar door verblijd.
2. Dat Sions best door u bevordert werde!
En gy in 't goed ten einde moogt volherden;

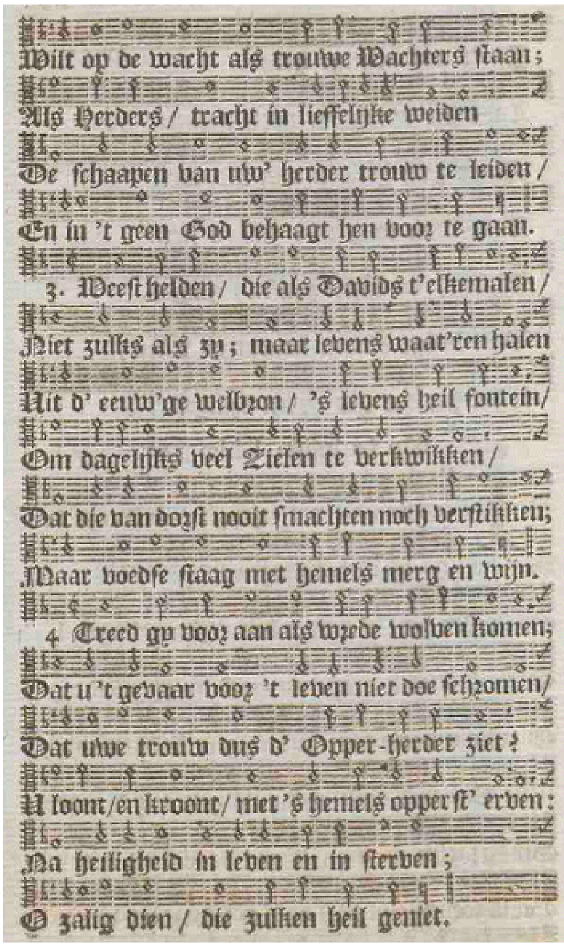

Wilt op de wacht als trouwe Wachters staan;
Als Herders, tracht in lieffelijke weiden
De schaapen van uw' herder trouw te leiden,
En in 't geen God behaagt hen voor te gaan.
3. Weest helden, die als Davids t'elkemalen,
Niet zulks als zij; maar levens waat'ren halen
Uit d' eeuw'ge welbron, 's levens heil fontein,
Om dagelijks veel Zielen te verkwikken,
Dat die van dorst nooit smachten noch verstikken;
Maar voedse staag met hemels merg en wijn.
4 Treed gy voor aan als wrede wolven komen;
Dat u 't gevaar voor 't leven niet doe schromen,
Dat uwe trouw dus d' Opper-herder ziet?
U loont, en kroont, met 's hemels opperst' erven:
Na heiligheid in leven en in sterven;
O zalig dien, die zulken heil geniet.
Pause.

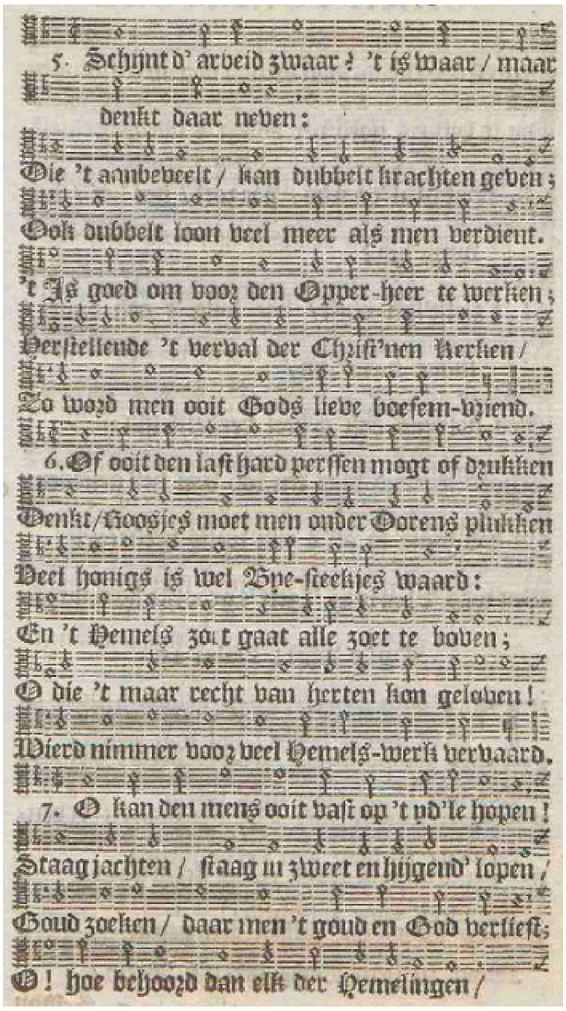

5. Schijnt d' arbeid zwaar! 't is waar, maar denkt daar neven:
Die 't aanbeveelt, kan dubbelt krachten geven;
Ook dubbelt loon veel meer als men verdient.
't Is goed om voor den Opper-heer te werken;
Herstellen 't verval der Christ'nen Kerken,
Zo word men ooit Gods lieve boesem-vriend.
6. Of ooit den last hard perssen mogt of drukken
Denkt, Roosjes moet men onder Dorens plukken
Veel honigs is wel Bye-steekjes waard:
En 't Hemels zoet gaat alle zoet te boven;
O die 't maar recht van herten kon geloven!
Wierd nimmer voor veel Hemels-werk vervaard.
7. O kan den mens ooit vast op 't yd'le hopen!
Staag jachten, staag in zweet en hijgend' lopen,
Goud zoeken, daar men 't goud en God verliest;
O! hoe behoord dan elk der Hemelingen,

Geperst door kruis, van vreugd nog op te springen
Die 't hemels goed ver boven 't aards verkiest.
8. Wat is al 't aards, hoe zoet, hoe lief, hoe wens'lijk?
Al 't zicht'lijk blijft, hoe lang 't ook duurt, maar mens'lijk,
Dien volgens ook geheel verderffelijk:
Schoon iemand was ten top van heil gestegen;
En had byna in all's zijn wens verkregen,
Wat wat 't? al was 't zelf 't grootste koninkrijk.

['T Was Gods liefde, vol van zegen]

Op de wijse: *Psalm 25.*

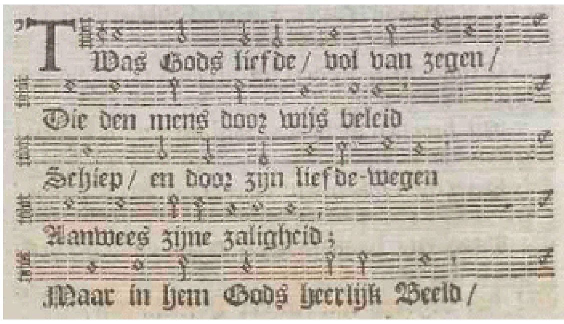

'T Was Gods liefde, vol van zegen,
Die den mens door wijs beleid
Schiep, en door zijn liefde-wegen
Aanwees zijne zaligheid;
Maar in hem Gods heerlijk Beeld,

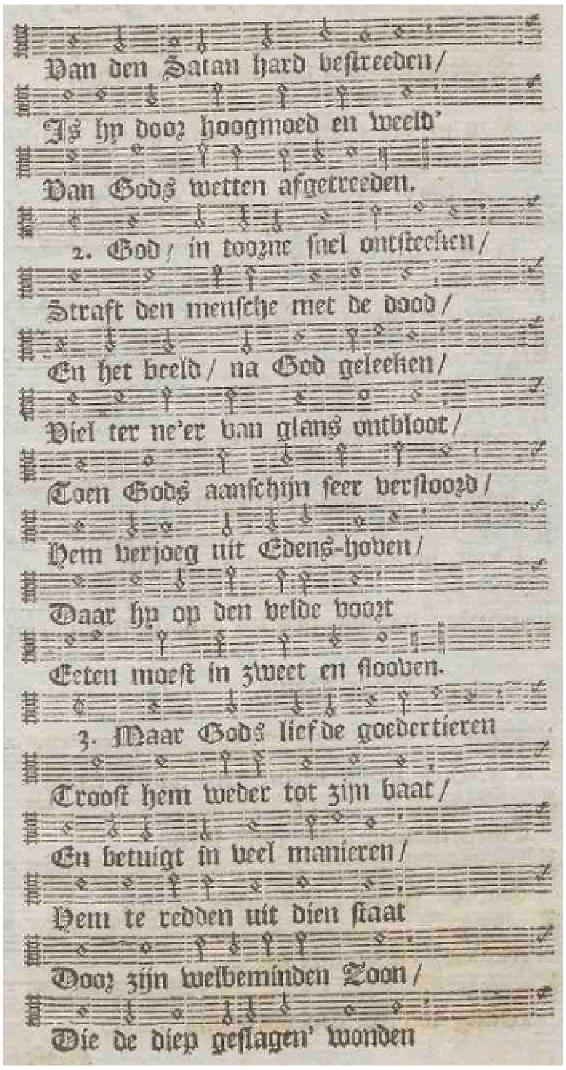

Van den Satan hard bestreeden,
Is hy door hoogmoed en weeld'
Van Gods wetten afgetreeden.
2. God, in toorne snel ontsteeken,
Straft den mensche met de dood,
En het beeld, na God geleeken,
Viel ter ne'er van glans ontbloot,
Toen Gods aanschijn seer verstoord,
Hem verjoeg uit Edens-hoven,
Daar hy op den velde voort
Eeten moest in zweet en slooven.
3. Maar Gods liefde goedertieren
Troost hem weder tot zijn baat,
En betuigt in veel manieren,
Hem te redden uit dien staat
Door zijn welbeminden Zoon,
Die de diep geslagen' wonden

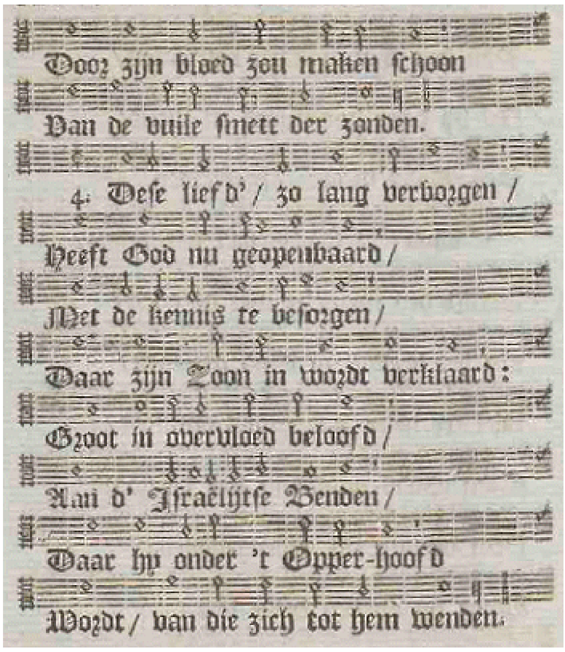

Door zijn bloed zou maken schoon
Van de vuile smett der zonden.
   4. Dese liefd', zo lang verborgen,
Heeft God nu geopenbaard,
Met de kennis te besorgen,
Daar zijn Zoon in wordt verklaard.
Groot in overvloed beloofd,
Aan d' Israëlijtse Benden,
Daar hy onder 't Opper-hoofd
Wordt, van die zich tot hem wenden.
            Pause.

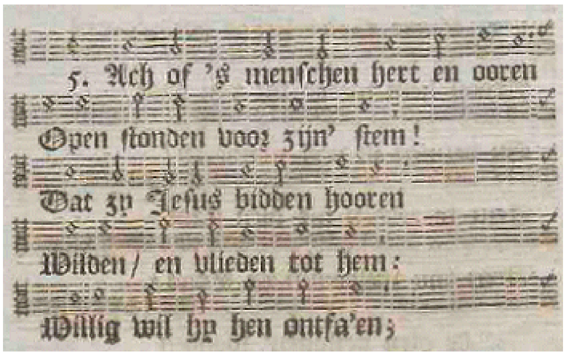

   5. Ach of 's menschen hert en ooren
Open stonden voor zijn' stem!
Dat zy Iesus bidden hooren
Wilden, en vlieden tot hem:
Willig wil het hen ontfa'en;

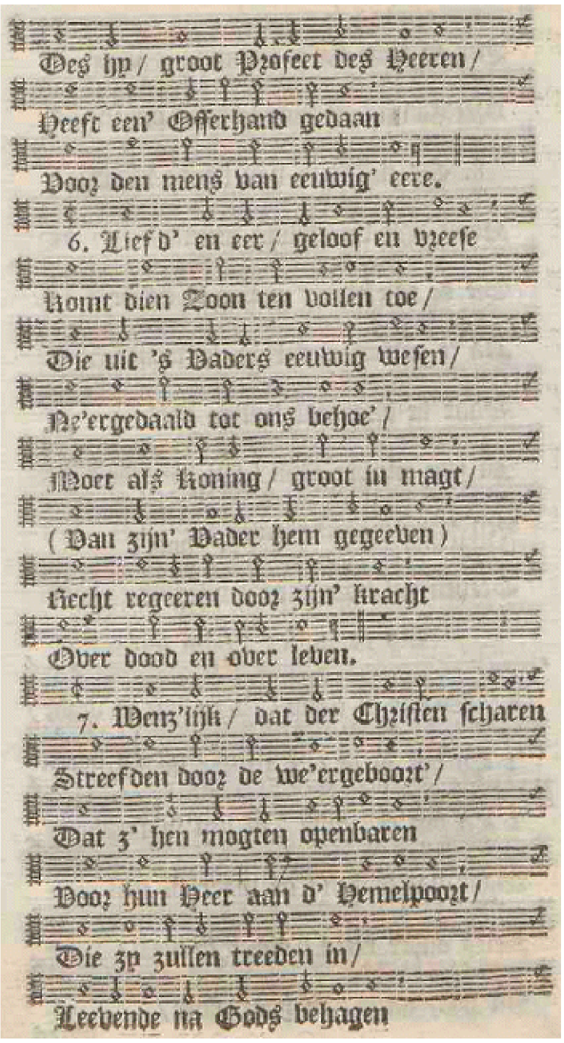

Des hy, groot Profeet des Heeren,
Heeft een' Offerhand gedaan
Voor den mens van eeuwig' eere.
   6. Liefd' en eer, geloof en vreese
Komt dien Zoon ten vollen toe,
Die uit 's Vaders eeuwig wesen,
Ne'ergedaald tot ons behoe',
Moet als Koning, groot in magt,
(Van zijn' Vader hem gegeeven)
Recht regeeren door zijn' kracht
Over dood en over leven.
   7. Wenz'lijk, dat der Christen scharen
Streefden door de we'ergeboort',
Dat 's hen mogten openbaren
Voor hun Heer aan d' Hemelpoort,
Die sy zullen treeden in,
Leevende na Gods behagen

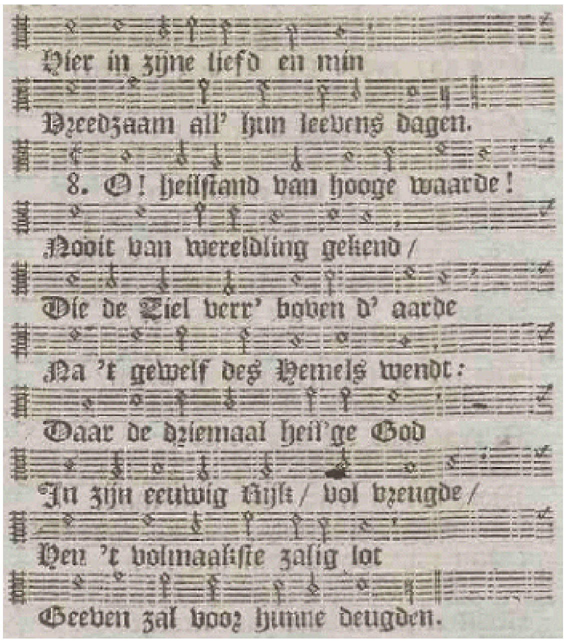

Hier in zijne liefd en min
Vreedzaam all' hun leevens dagen.
  8. O! heilstand van hooge waarde!
Nooit van wereldling gekend,
Die de Ziel verr' boven d' aarde
Na 't gewelf des Hemels wendt:
Daar de driemaal heil'ge God
In zijn eeuwig Rijk, vol vreugde,
Hen 't volmaakste zalig lot
Geeven zal voor hunne deugden.

['T Zy dat ik slaap, 't zy dat ik wake]

Op de wijse: *Psalm 66.*

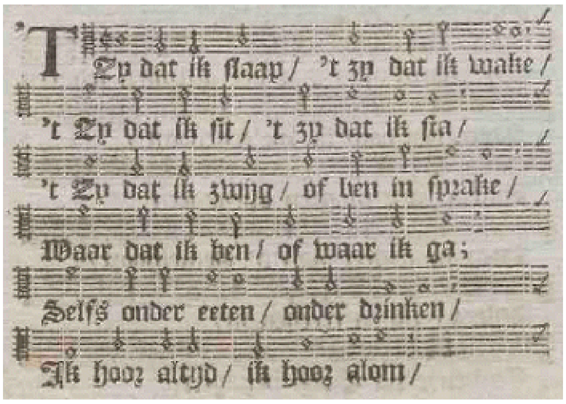

'T Zy dat ik slaap, 't zy dat ik wake,
't Zy dat ik sit, 't zy dat ik sta,
't Zy dat ik zwijg, of ben in sprake,

Waar dat ik ben, of waar ik ga;
Selfs onder eeten, onder drinken,
Ik hoor altijd ,ik hoor alom,

Dees stem in mijne ooren klinken,
Op! op! daar komt den Bruydigom.
    2. D' uur van zijn komst is my verborgen;
Ik twijffel of 't zal 's avonds zijn,
Of 's middernachts, of in den morgen,
Of ook by klare zonneschijn:
Ik weet den tijd begind te korten,
De uur alleen den Vader weet.
Dies wil ik vroeg mijn lend'nen schorten,
En houden steeds mijn lamp gereed.
    3. Wel zalig zal dien dienstknecht wesen,
Die waakt en zijnen Heer verwacht;
Maar wee dien dwaas, hy mag wel vresen,
Die d' hoope van zijn komst belacht.
Zy, die hem hebben 't hert doorsteeken,
Zullen zijn aanschijn moeten zien;
Hy zal hem schriklijk van haar wreeken,

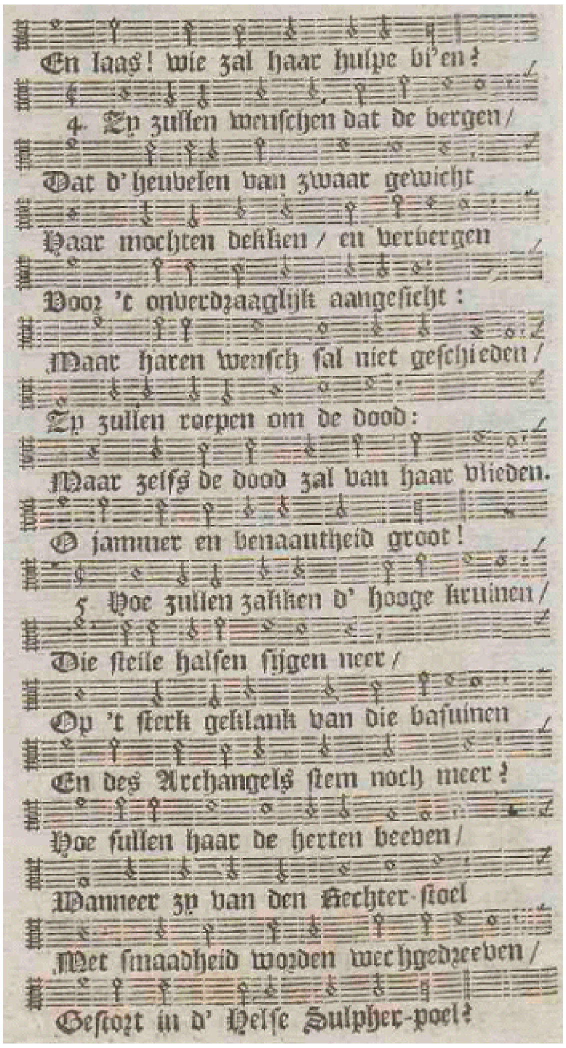

Ey laas! wie zal haar hulpe bi'en?
4. Zy zullen wenschen dat de bergen,
Dat d' heuvelen van zwaar gewicht
Haar mochten dekken, en verbergen
Voor 't onverdraaglijk aangesicht:
Maar haren wensch sal niet geschieden,
Zy zullen roepen om de dood:
Maar zelfs de dood zal van haar vlieden.
O jammer en benaautheid groot!
5. Hoe zullen zakken d' hooge kruinen,
Die steile halsen sijgen neer,
Op 't sterck geklank van die basuinen
En des Archangels stem noch meer?
Hoe sullen haar de herten beeven,
Wanneer zy van den Rechter stoel
Met smaadheid worden wech gedreeven,
Gestort in d' Helse Sulpher-poel?

Pause.

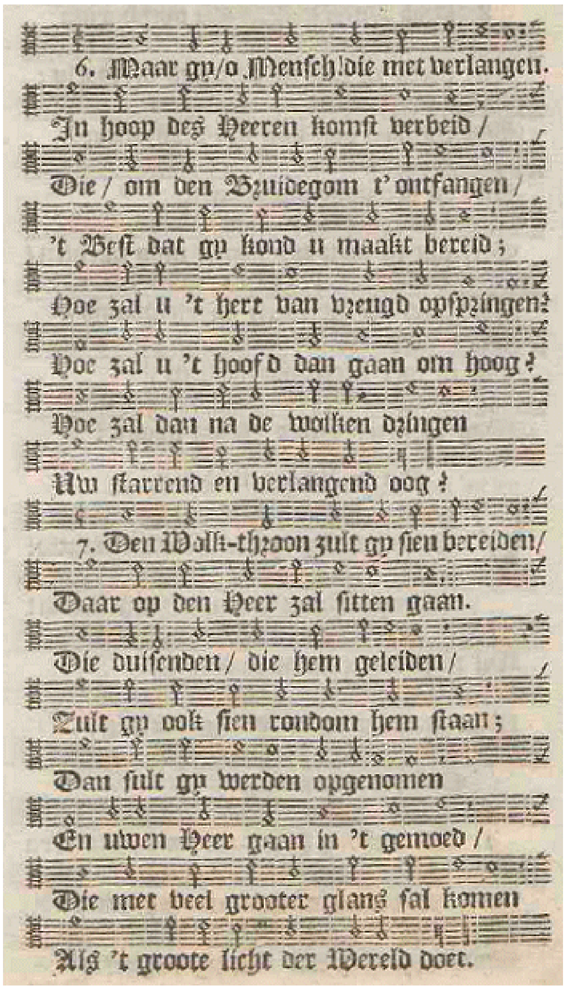

6. Maar gy, o Mensch! die met verlangen.
In hoop des Heeren komst verbeid,
Die, om den Bruidegom t' ontfangen,
't Best dat gy kond u maakt bereid;
Hoe zal u 't hert van vreugd opspringen?
Hoe zal u 't hoofd dan gaan om hoog?
Hoe zal dan na de wolken dringen
Uw starrend en verlangend ook?
7. Den Wolk-throon zult gy sien bereiden,
Daar op den Heer zal sitten gaan.
Die duisenden, die hem geleiden,
Zult gy ook sien rondom hem staan;
Dan sult gy werden opgenomen
En uwen Heer gaan in 't gemoed,
Die met veel grooter glans sal komen
Als 't groote licht der Wereld doet.

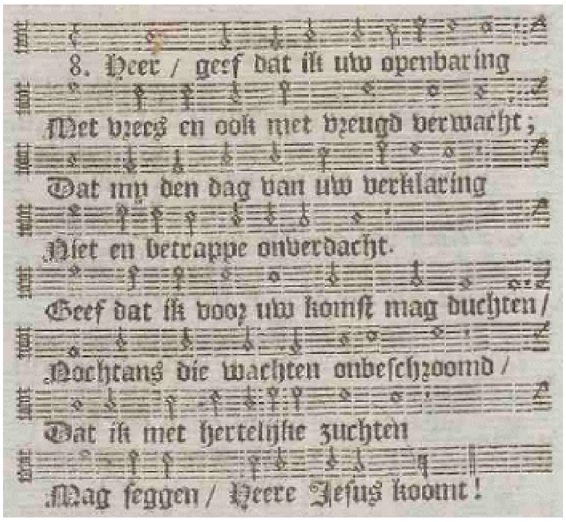

8. Heer, geef dat ik uw openbaring
Met vrees en ook met vreugd verwacht;
Dat my den dag van uw verklaring
Niet en betrappe onverdacht.
Geef dat ik voor uw komst mag duchten,
Nochtans die wachten onbeschroomd,
Dat ik met hertelijke zuchten
Mag seggen, Heere Iesus koomt!

[Verhoor, o God mijn' woorden klagtig!]

Op de wijse: *Psalm 5.*

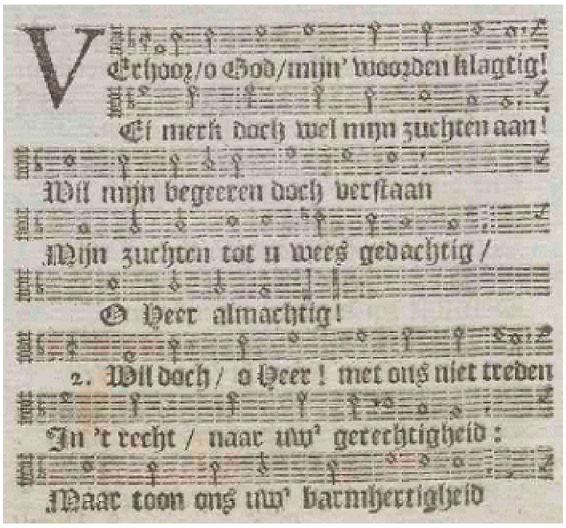

*V*Erhoor, o God, mijn' woorden klagtig!
Ei merk doch wel mijn zuchten aan!
Wil mijn begeeren doch verstaan
Mijn zuchten tot u wees gedachtig,
O Heer almachtig!

2. Wil doch, o Heer! met ons niet treden
In 't recht, naar uw' gerechtigheid:
Maar toon ons uw' barmhertigheid

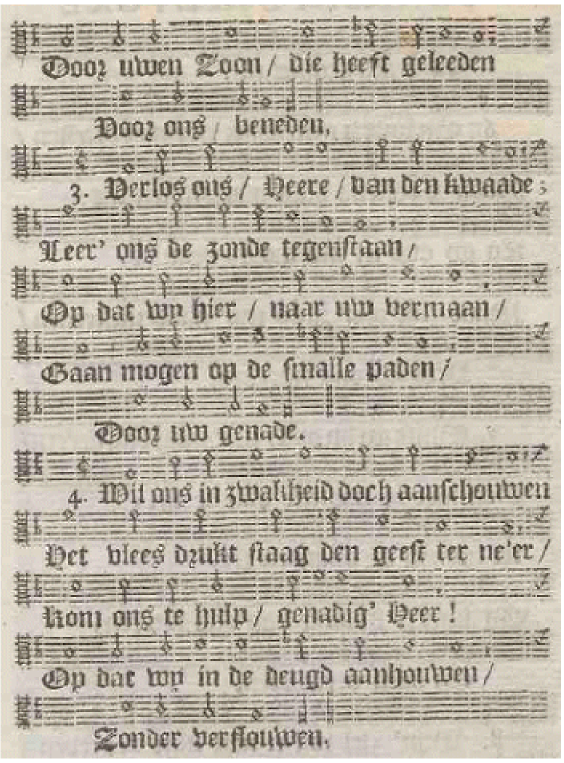

Door uwen Zoon, die heeft geleeden
Voor ons, beneden.
3. Verlos ons, Heere, van den kwaade;
Leer' ons de zonde tegenstaan,
Op dat wy hier, naar uw vermaan,
Gaan mogen op de smalle paden,
Door uw genade.
4. Wil ons in zwakheyd doch aanschouwen
Het vlees drukt staag den geest ter ne'er,
Kom ons te hulp, genadig' Heer!
Op dat wy in de deugd aanhouwen,
Zonder verflouwen.
Pause.

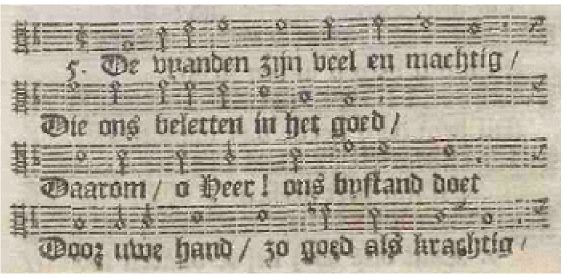

5. De vyanden zijn veel en machtig,
Die ons beletten in het goed,
Daarom, o Heer! ons bystand doet
Door uw hand, zo goed als krachtig,

Ia 't alles machtig.
6 Gy wilt 't gekrookte riet niet breeken,
Noch 't rokend vlas niet blussen uit:
Zo gy ons in uw woord beduidt,
Maar tot onz' hulp uw' hand uitsteeken,
Verhoor ons smeeken.
7. Blijft gy by ons, niet mag ons deeren,
Ook niet de poorten van de hel,
Al komen de vyanden fel,
Gy kuntse haastig van ons weeren;
En doen verne'eren.
8. Mijn' ziel wil u met vlijt begeeven
Tot den Almachtigen altijd,
Hy wil u helpen in den strijd,
Wil hem door liefde vast aankleeven;
En uw hert geeven.
9. Laat ons door liefde-daaden toonen,

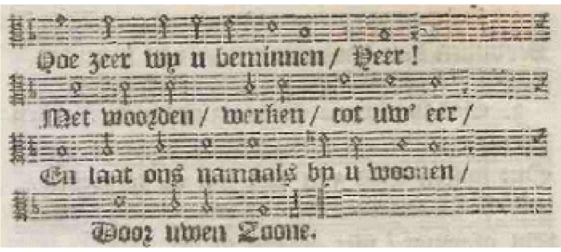

Hoe zeer wy u beminnen, Heer!
Met woorden, werken, tot uw' eer,
En laat ons namaals by u woonen,
Door uwen Zoone.

[Verhef, mijn ziel, nu alle uwe krachten]

Op de wijse: *Psalm 23.*

*V*Erhef, mijn ziel, nu alle uwe krachten,
Beschouw Gods majesteit met uw gedachten,
Laat uw eerbiedige bespiegelingen,
Getrokken van vergankelijke dingen,
't Onsienlijk Al zo houden als voor oogen,
Dat gy, op God verliefd, blijft opgetogen.
  2. Wat geven u, mijn ziel, d' alwaardigheden
Des grooten Gods al rijke stof, en reden,
Om u tot hem, 't Vernoegsaam Al, te keeren,
Die al uw lust, en uitgestrekt begeeren,
Hoe veel, en groot, ook boven uw gedachten,

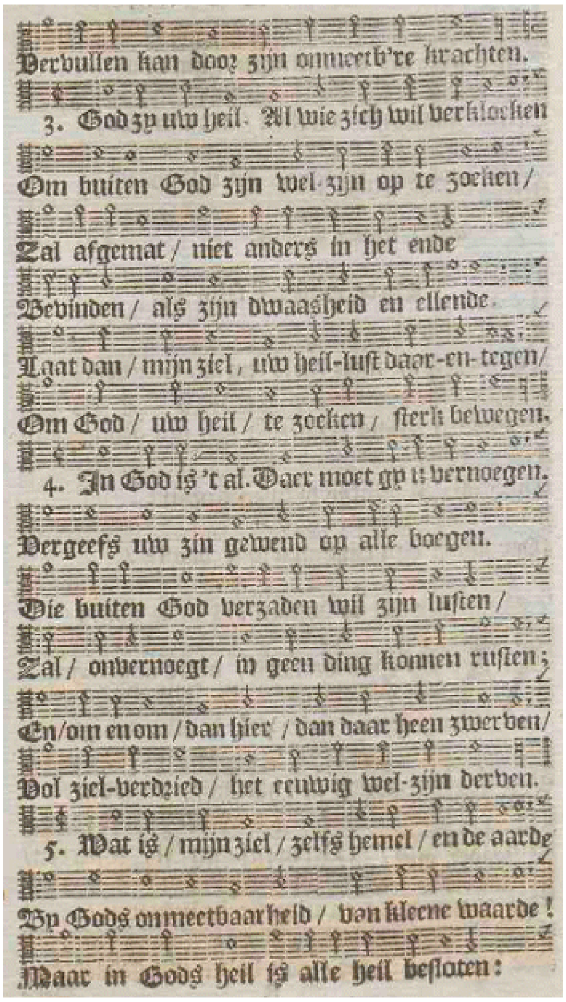

Vervullen kan door zijn onmeetb're krachten.
3. God zy uw heil Al wie zich wil verkloeken
Om buiten God zijn wel-zijn op te zoeken,
Zal afgemat, niet anders in het ende
Bevinden, als zijn dwaasheid en ellende.
Laat dan, mijn ziel, uw heil-lust daar-en-tegen,
Om God, uw heil, te zoeken, sterk bewegen.
4. In God is 't al. Daar moet gy u vernoegen.
Vergeefs uw zin gewend op alle boegen.
Die buiten God verzaken wil zijn lusten,
Zal, onvernoegt, in geen ding konnen rusten:
En, om en om, dan hier, dan daar heen zwerven,
Vol ziel-verdried, het eeuwig wel-zijn derven.
5. Wat is, mijn ziel, zelfs hemel, en de aarde
By Gods onmeetbaarheid, van kleene waarde!
Maar in Gods heil is alle heil besloten:

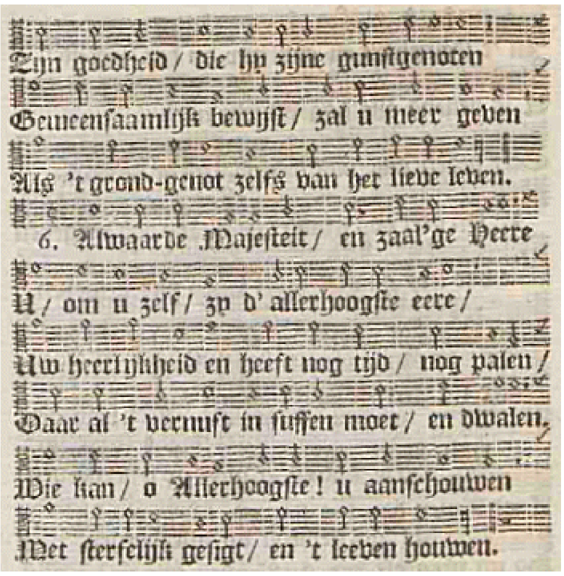

Zijn goedheid, die hy zijne gunstgenoten
Gemeensaamlijk bewijst, zal u meer geven
Als 't grond-genot zelfs van het lieve leven.
    6. Alwaarde Majesteit, en zaal'ge Heere,
U, om u zelf, zy d' allerhoogste eere,
Uw heerlijkheid en heeft nog tijd, nog palen,
Daar al 't vernuft in sussen moet, en dwalen.
Wie kan, o Allerhoogste! u aanschouwen
Met sterfelijk gesigt, en 't leeven houwen.

[Wanneer gy dan wilt storten uw gebeden]

Op de wijse: *Psalm 8.*

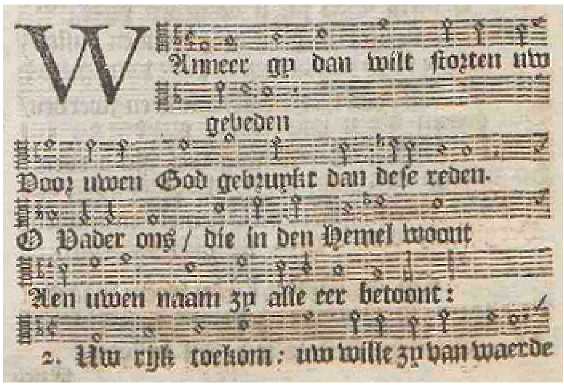

*W*Anneer gy dan wilt storten uw gebeden
Voor uwen God gebruykt dan dese reden.
O Vader ons, die in den Hemel woont
Aen uwen naam zy alle eer betoont:
    2. Uw rijk toekom: uw wille zy van waerde

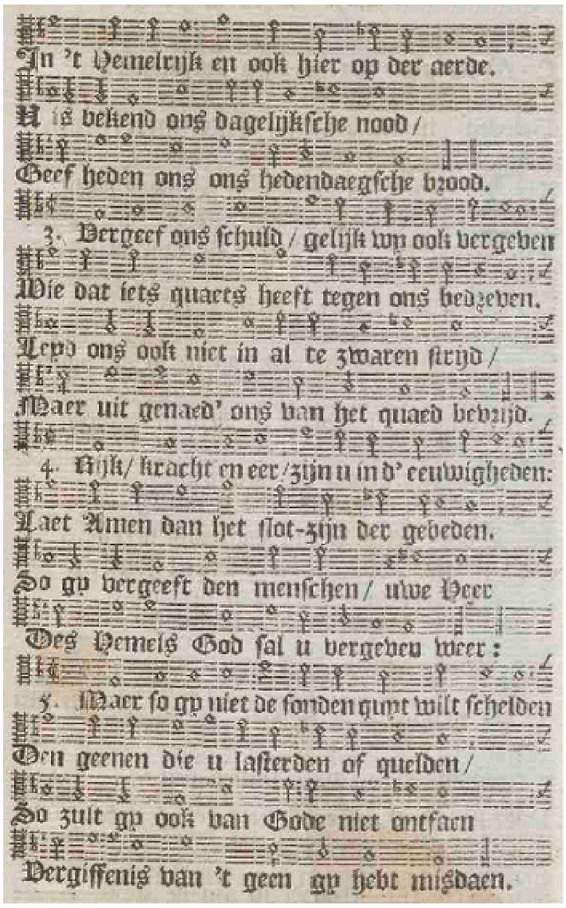

In 't Hemelrijk en ook hier op de aerde.
U is bekend ons dagelijksche nood,
Geef heden ons ons hedendaegsche brood.
   3. Vergeef ons schuld, gelijk wy ook vergeven
Wie dat iets quaets heeft tegen ons bedreven.
Leyd ons ook niet in al te zwaren strijd,
Maer uyt genaed' ons van het quaed bevrijd.
   4. Rijk, kracht en eer, zijn u in d' eeuwigheden:
Laet Amen dan het slot-zijn der gebeden.
So vergeeft den menschen, uwe Heer
Des Hemels God sal u vergeven weer:
   5 Maer so gy niet de sonden quyt wilt schelden
Den geenen die u lasterden of quelden,
So sult gy ook van Gode niet ontfaen
Vergiffenis van 't geen gy hebt misdaen.

[Weldadig God wilt de lof-zangen]

Op de Wijse: *Psalm 105.*

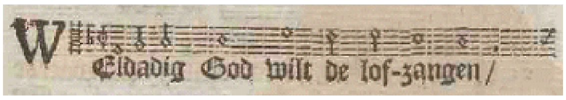

*W*Eldadig God wilt de lof-zangen,

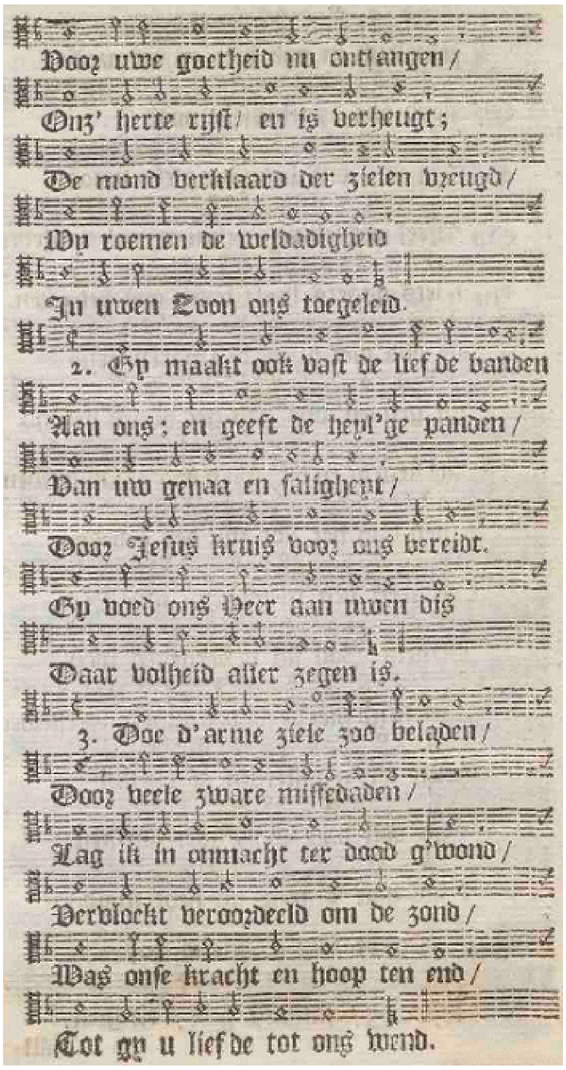

Voor uwe goetheid nu ontfangen,
Onz' herte rijst, en is verheugt;
De mond verklaard der zielen vreugd,
Wy roemen de weldadigheid
In uwen Zoon ons toegeleid.
 2. Gy maakt ook vast de liefde banden
Aan ons: en geeft de heyl'ge panden,
Van uw genaa en saligheyt,
Door Iesus kruis voor ons bereidt.
Gy voed ons Heer aan uwen dis
Daar volheid aller zegen is.
 3. Doe d' arme ziele zoo beladen,
Door veele zware missedaden,
Lag ik in onmacht ter dood g'wond,
Vervloekt veroordeeld om de zond,
Was onse kracht en hoop ten end,
Tot gy u liefde tot ons wend.

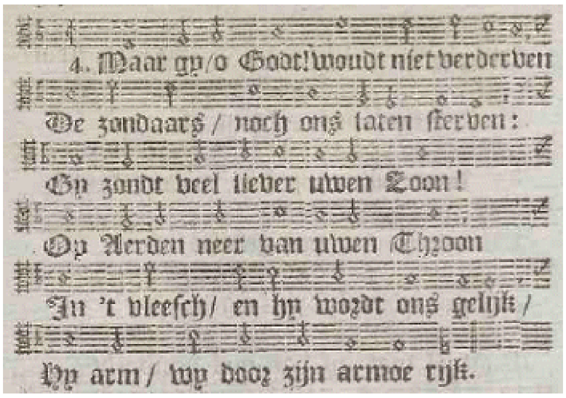

4. Maar gy, o Godt! woudt niet verderven
De zondaars, noch ons laten sterven:
Gy zondt veel liever uwen Zoon!
Op Aerden neer van uwen Throon
in 't vleesch, en hy wordt ons gelijk,
Hy arm, wy door zijn armoe rijk.
Pause.

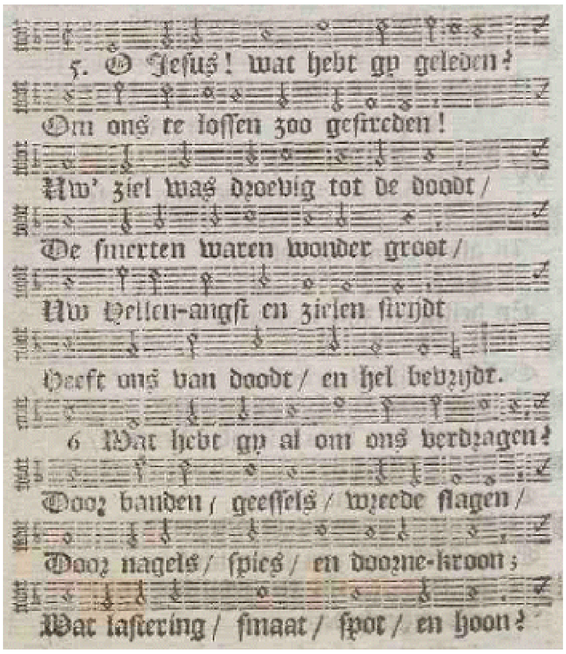

5. O Iesus! wat hebt gy geleden?
Om ons te lossen zoo gestreden!
Uw' ziel was droevig tot de doodt,
De smerten waren wonder groot,
Uw Hellen-angst en zielen strijdt
Heeft ons van doodt, en hel bevrijdt.
6. Wat heb gy al om ons verdragen?
Door banden, geessels, wreede slagen,
Door nagels, spies, en doorne-kroon;
Wat lastering, smaat, spot, en hoon?

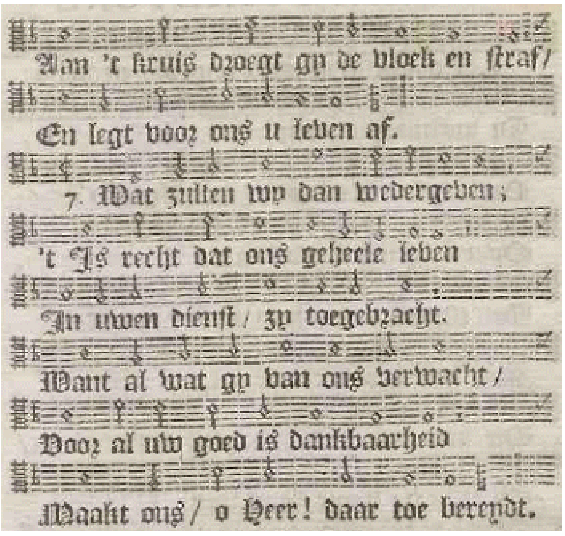

Aen 't kruis droeg gy de vloek en straf,
En legt voor ons u leven af.
7. Wat zullen wy dan wedergeven;
't Is recht dat ons geheele leven
In uwen dienst, zy toegebracht.
Want al wat gy van ons verwacht,
Voor al uw goed is dankbaarheid
Maakt ons, o Heer! daar toe bereydt.

[Wie God tot zijnen toevlugt heeft]

Op de wijse: *Psalm 91.*

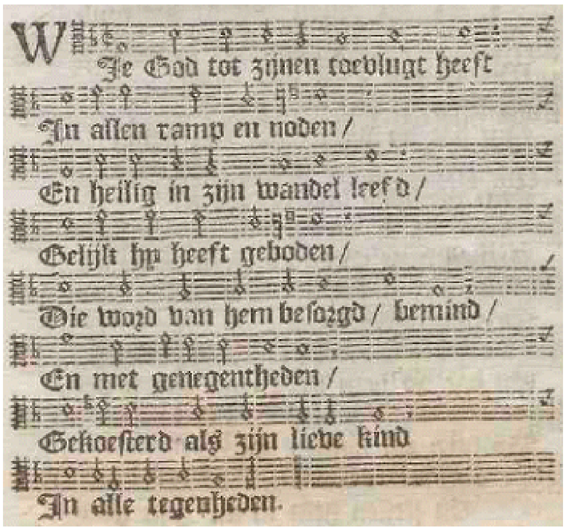

*W*Ie God tot zijnen toevlugt heeft
In allen ramp en noden,
En heilig in zijn wandel leeft,
Gelijk hy heeft geboden,
Die word van hem besorgd, gemind,

En met genegentheden,
Gekoesterd als zijn lieve kind
In alle tegenheden.

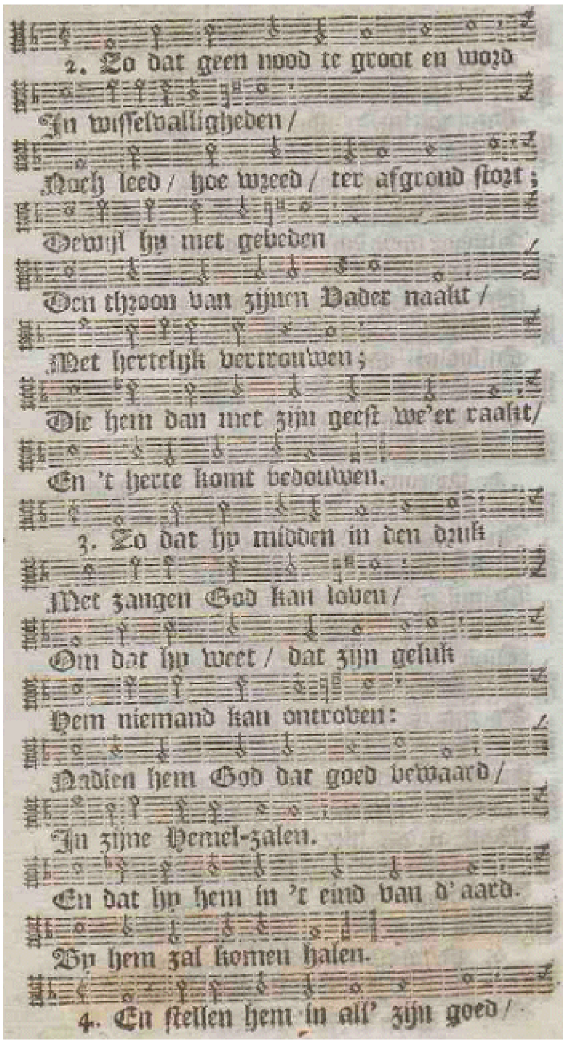

2. Zo dat geen nood te groot en word
In wisselvalligheden,
Noch leed, hoe wreed, ter afgrond stort;
Dewijl hy met gebeden
Den throon van zijnen Vader naakt,
Met hertelijk vertrouwen;
Die hem dan met zijn geest we'er raakt,
En 't herte komt bedouwen.
3. Zo dat hy midden in den druk
Met zangen God kan loven,
Om dat hy weet, dat zijn geluk
Hem niemand kan ontroven:
Nadien hem God dat goed bewaard,
In zijn Hemel-zalen.
En dat hy hem in 't eind van d'aard.
By hem zal komen halen.
4. En stellen hem in all' zijn goed,

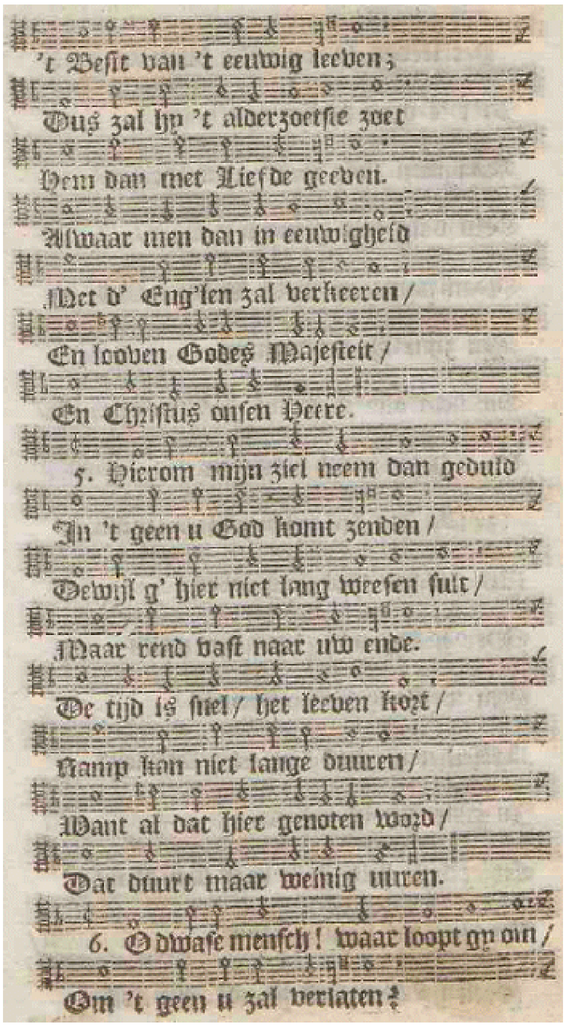

't Besit van 't eeuwig leeven;
Dus zal hy 't alderzoetste zoet
Hem dan met Liefde geeven.
Alwaar men dan in eeuwigheid
Met d' Eng'len zal verkeeren,
En looven Godes Majesteit,
En Christus onsen Heere.
5. Hierom mijn ziel neem dan geduld
In 't geen u God komt zenden,
Dewijl g' hier niet lang weesen sult,
Maar rend vast naar uw ende.
De tijd is snel, het leeven kort,
Ramp kan niet lange duuren,
Want al dat hier genoten word,
Dat duurt maar weinig uuren.
6. O dwase mensch! waar loopt gy om,
Om 't geen u zal verlaten?

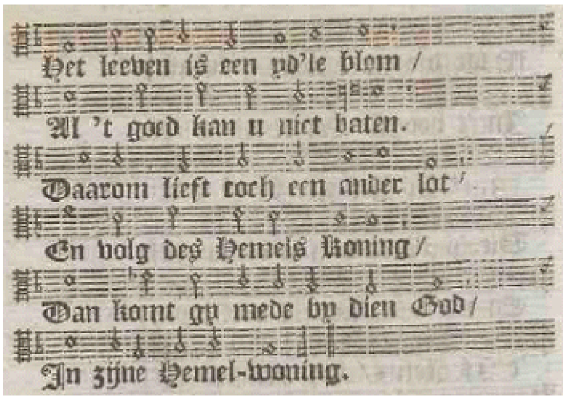

Het leeven is een yd'le blom,
Al 't goed kan u niet baten.
Daarom lief toch een ander lot,
En volg des Hemels Koning,
Dan komt gy mede by dien God,
In zijne Hemel-woning.

[Wie zit zo heerlijk op den throon]

Op de wijse: *Psalm 24.*

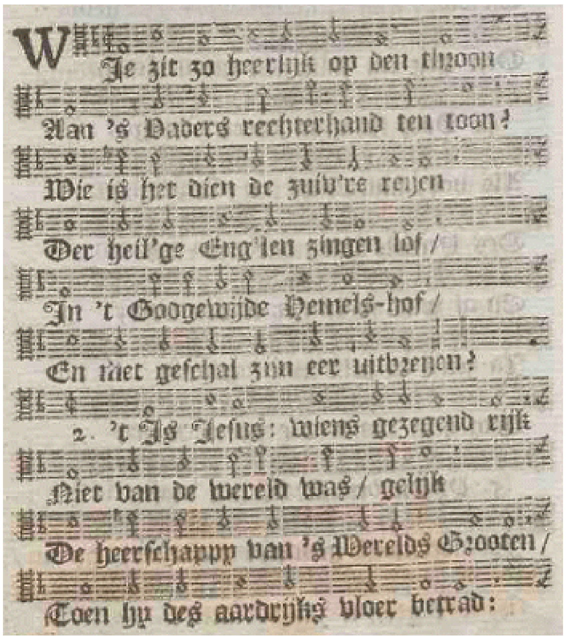

*W*Ie zit zo heerlijk op den throon
Aan 's Vaders rechterhand ten toon?
Wie is het dien de zuiv're reijen
Der heil'ge Eng'len zingen lof,
In 't Godgewijde Hemels-hof,
En met geschal zijn eer uitbreijen?
2 't Is Iesus: wiens gezegend rijk

Niet van de wereld was, gelijk
De heerschappy van 's Werelds Grooten,
Toen hy des aardrijks vloer betrad:

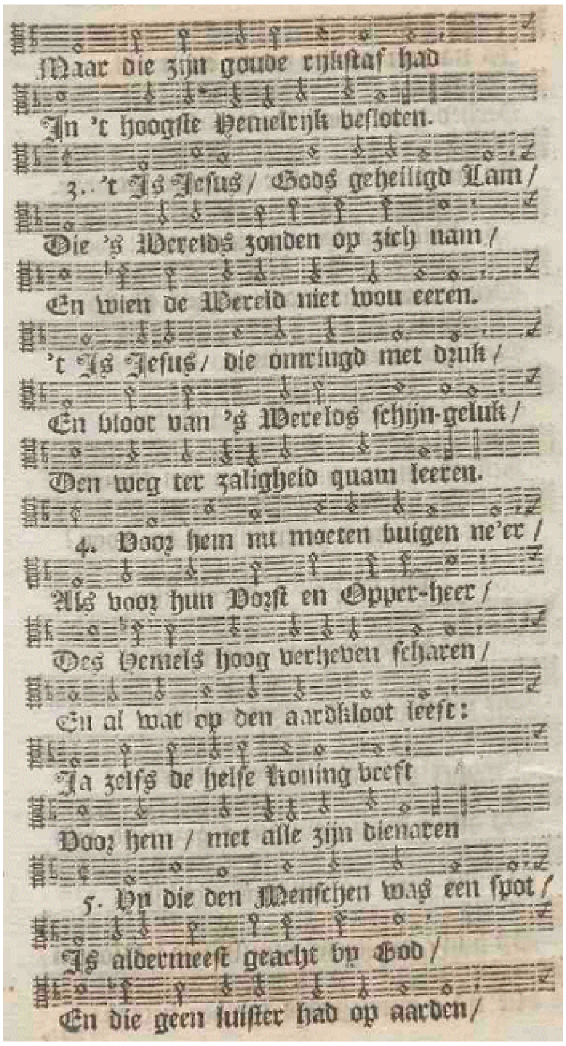

Maar die zijn goude rijkstaf had
In 't hoogste Hemelrijk besloten.
3. 't Is Iesus, Gods geheiligd Lam,
Die 's Werelds zonden op zich nam,
En wien de Wereld niet wou eeren.
't Is Iesus, die omringd met druk,
En bloot van 's Werelds schijn-geluk,
Den weg ter zaligheid quam leeren.
4. Voor hem nu moeten buigen ne'er,
Als voor hun Vorst en Opper-heer,
Des Hemels hoog verheven scharen,
En al wat op den aardkloot leeft:
Ia selfs de helse Koning beeft
Voor hem, met alle zijn dienaren
5. Hy die den Menschen was een spot,
Is aldermeest geacht by God,
En die geen luister had op aarden,

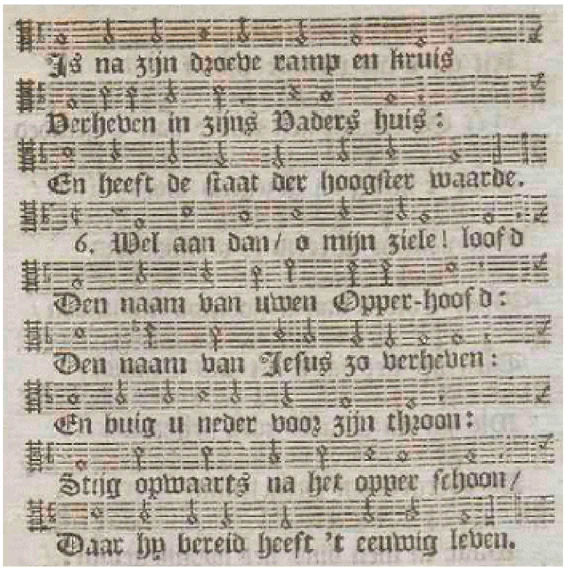

Is na zijn droeve ramp en kruis
Verheven in zijns Vaders huis:
En heeft de staat der hoogster waarde.
6. Wel aan dan, o mijn ziele! loofd
Den naam van uwen Opper-hoofd:
Den naam van Iesus zo verheven:
En buig u neder voor zijn throon:
Stijg opwaarts na het opper schoon,
Daar hy bereid heeft 't eeuwig leven.

[Wat is de goedheid overgroot]

Op de wijse: *Psalm 84.*

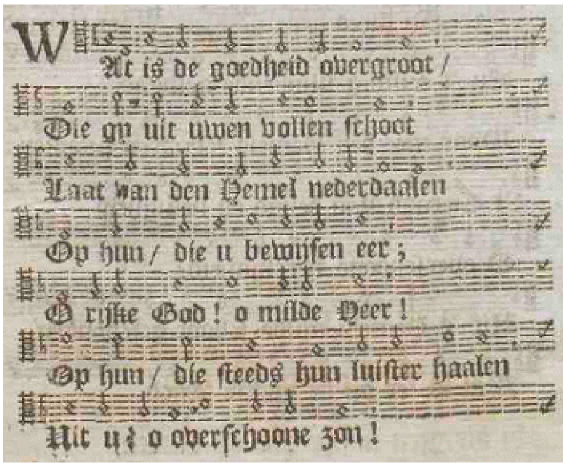

*W*At is de goedheid overgroot,
Die gy uit uwen vollen schoot
Laat van den Hemel nederdaalen
Op hun, die u bewijsen eer;

O rijke God! o milde Heer!
Op hun, die steeds hun luister haalen
Uit u? o overschoone zon!

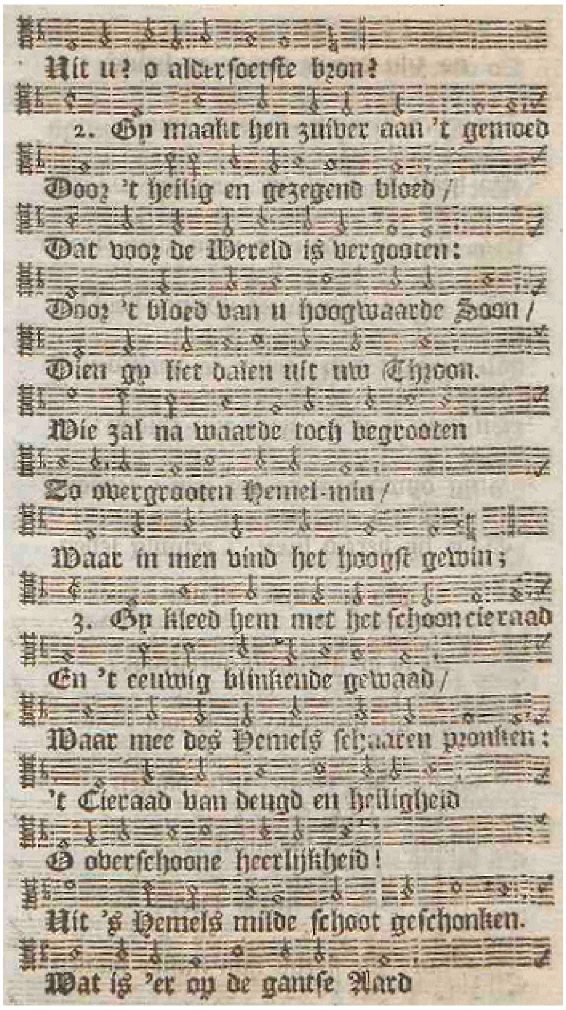

Uit u? o aldersoetste bron?
    2. Gy maakt hen zuiver aan 't gemoed
Door 't heilig en gezegend bloed,
Dat voor de Wereld is vergooten:
Door 't bloed van u hoogwaarde Soon,
Dien gy liet dalen uyt uw Throon.
Wie zal na waarde toch begrooten
Zo overgrooten Hemel-min,
Waar in men vind het hoogst gewin;
    3. Gy kleed hem met het schoon cieraad
En 't eeuwig blinkende gewaad,
Waar mee des Hemels schaaren pronken:
't Cieraad van deugd en heiligheid
O overschoone heerlijkheid!
Uit 's Hemels milde schoot geschonken.
Wat is 'er op de gantse Aard

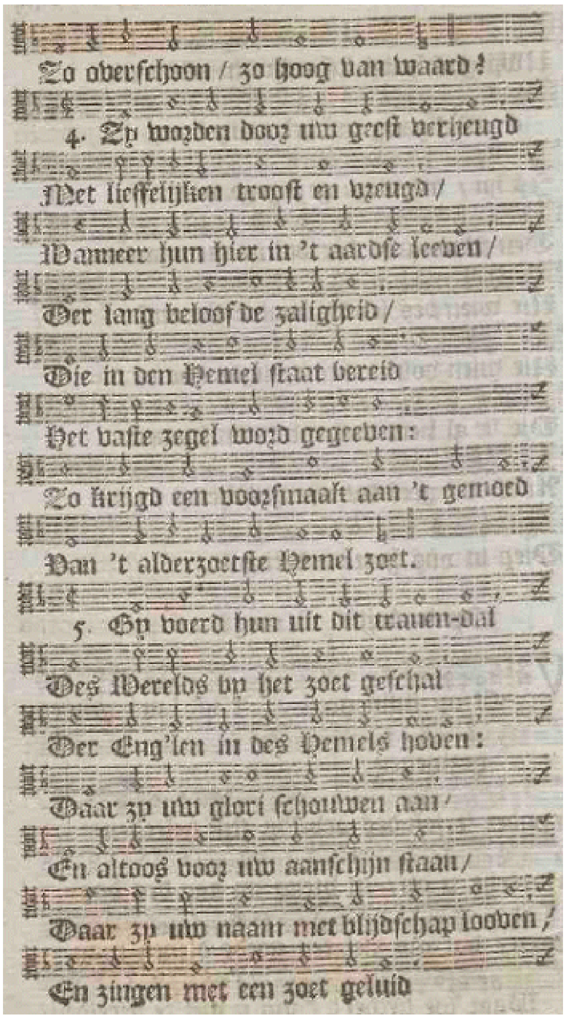

Zo overschoon, zoo hoog van waard?
4. Zy worden door uw geest verheugd
Met lieffelijken troost en vreugd,
Wanneer hun hier in 't aardse leeven,
Der lang beloofde zaligheid,
Die in den Hemel staat bereid
Het vaste zegel word gegeeven:
Zo krijgd een voorsmaak aan 't gemoed
Van 't alderzoetste Hemel zoet.
5 Gy voerd hun uit dit tranen-dal
Des Werelds by het zoet geschal
Der Eng'len in des Hemels hoven:
Daar zy uw glori schouwen aan,
En altoos voor uw aanschijn staan,
Daar zy uw naam met blijdschap looven,
En zingen met een zoet geluid

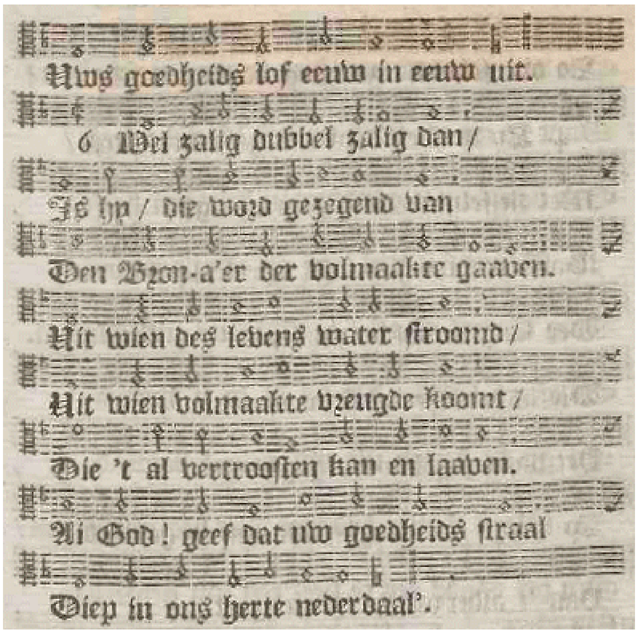

Uws goedheids lof eeuw in eeuw uit.
6. Wel zalig dubbel zalig dan,
Is hy, die word gezegend van
Den Bron-a'er der volmaakte gaaven.
Uit wien des levens water stroomd,
Uit wien volmaakte vreugde koomt,
Die 't al vertroosten kan en laaven.
Ai God! geef dat uw goedheids straal
Diep in ons herte nederdaal'.

[Wel op mijn geest, 't is lang genoeg gezwegen]

Op de wijse: *Psalm 8. of 32.*

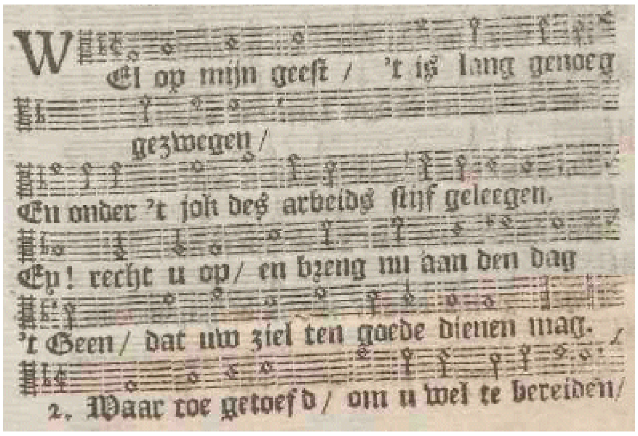

*W*El op mijn geest, 't is lang genoeg gezwegen,
En onder 't jok des arbeids stijf geleegen.
Ey! recht u op, en breng nu aan den dag
't Geen, dat uw ziel ten goede dienen mag.

2. Waar toe getoefd, om u wel te bereiden,

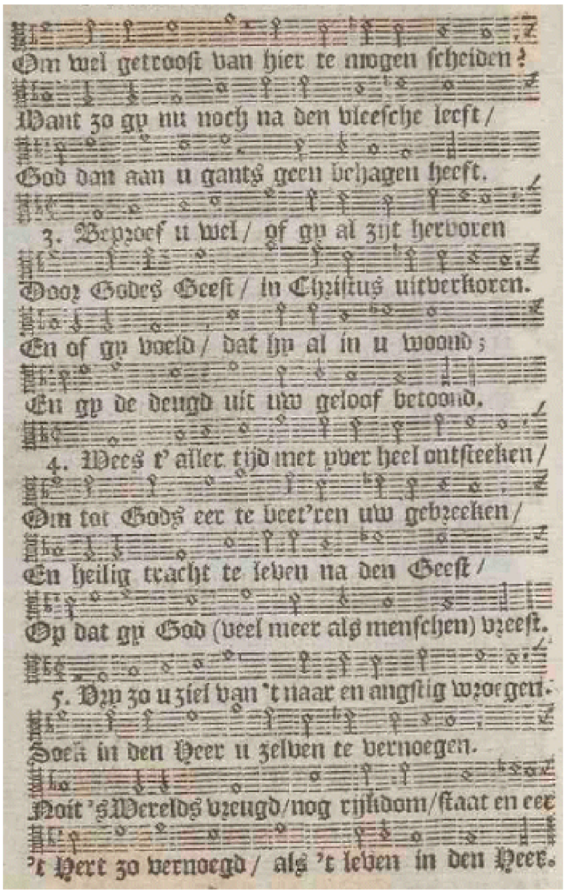

Om wel getroost van hier te mogen scheiden?
Want zo gy nu noch na den vleesche leeft,
God dan aan u gants geen behagen heeft.
3. Beproef u wel, of gy al zijt herboren
Door Godes Geest, in Christus uitverkoren.
En of gy voeld, dat hy al in u woond;
En gy de deugd uit uw geloof betoond.
4. Wees 't aller tijd met yver heel ontsteeken,
Om tot Gods eer te beet'ren uw gebreeken,
En heilig tracht te leven na den Geest,
Op dat gy God (veel meer als menschen) vreest.
5. Vry zo u ziel van 't naar en angstig wroegen.
Soek in den Heer u zelven te vernoegen.
Noit 's Werelds vreugd, nog rijkdom, staat en eer
't Hert zo vernoegd, als 't leven in den Heer.

Einde.